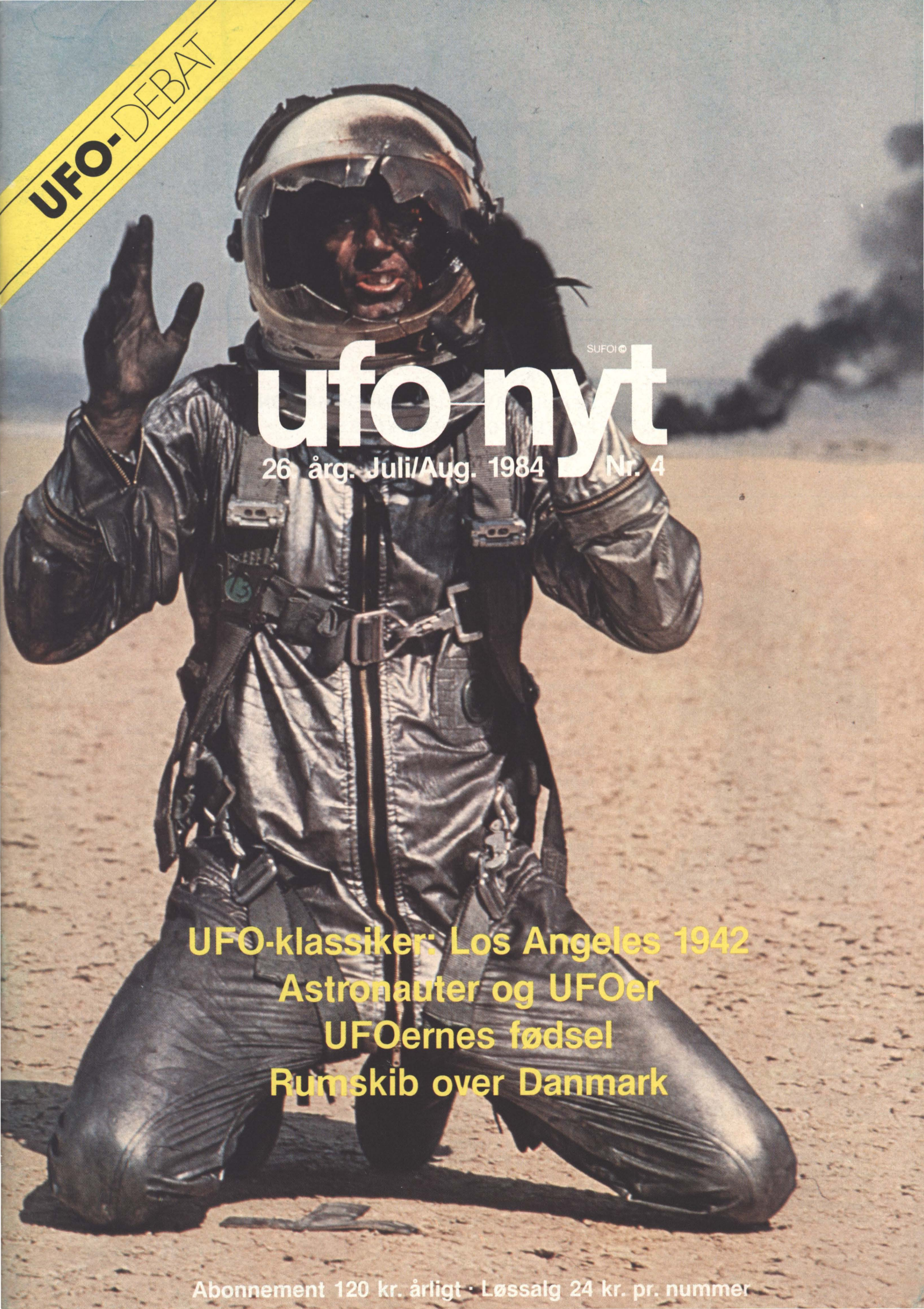

UFO-DEBAT

SUFOI©
ufo nyt
26. årg. Juli/Aug. 1984 Nr. 4

**UFO-klassiker: Los Angeles 1942
Astronauter og UFOer
UFOernes fødsel
Rumskib over Danmark**

Abonnement 120 kr. årligt · Løssalg 24 kr. pr. nummer

ufo-nyt

26. årg. Juli/Aug. 1984 Nr. 4

UDGIVES AF
SKANDINAVISK UFO INFORMATION
POSTBOX 6, 2820 GENTOFTE

FORSIDEN:

Testpilot Chuck Yeager efter sit dramatiske styrt med flyet NF-104 i filmen »Mænd af den rette støbning«.
Se anmeldelsen inde i bladet side 17.

Copyright 1982. The Ladd Co.

SATS & MONTAGE, SVENDBORG
SVENDBORG TRYK

INDHOLD:

SIDE

Leder: EDB/Teknisk Fond — Forskningsfonden	3
UFO-klassiker: Los Angeles 1942	4
Udefra: Astronauter og UFOer	10
Filmanmeldelse: Mænd af den rette støbning	17
Massemedier: UFOernes fødsel	20
Fejlkilde: Rumskib over Danmark	25
Indrapporteringer: Danmark	26
Radio: SUFOI i æteren	28
Bigfoot og UFOer: Samme sag?	30
Situationsrapport: Nye målinger i Hessdalen	32
Notitser: Kort fortalt	36
Svensk UFO-vindue: Kolmården	40
Forskning: Gravitationsbølge	46
SUFOIs detektor	48

SUFOI reg. nr.
ISSN

3148/3149
0049-4976

ABONNEMENT:

UFO-NYT udk. 6 gange årligt. Det bestilles ved indbetaling af medlemskontingent (d.kr. 120,- for året 1984) til SUFOI, giro 911 7725. Abonnement for Grønland og udland (undtagen Skandinavien) d.kr. 148,00.

COPYRIGHT:

Nyhedsmedierne kan, i henhold til ophavsretsloven og med kildeangivelse, bringe signerede artikler i uddrag. (Hele artikler kun efter skriftlig aftale med redaktionen).

ADRESSEÆNDRINGER bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOIs Ekspedition, Postboks 6, 2820 Gentofte.

FÆLLESABONNEMENT MED Det Ukendte:

UFO-NYT's abonnenter har ret til en rabat på kr. 26,00, hvis De også tegner abonnement på tidsskriftet Det Ukendte. Det vil sige, at UFO-NYT 1984 plus DET UKENDTE, 6. årg., samlet koster kr. 215,00. Beløbet kan indbetales til SUFOI, der også sørger for, at abonnementet bliver registreret hos Det Ukendte.

SUFOI

Ekspedition og regnskab:
Skandinavisk UFO Information - SUFOI,
Postbox 6, 2820 Gentofte
Giro 9 11 77 25

SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af observationsberetninger samt at udvide kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

Det er SUFOIs opfattelse, at de mange observationsberetninger udgør et vigtigt videnskabeligt forskningsgrundlag. Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

Ved et UFO forstår vi: »Et uidentificeret flyvende objekt, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse, foretaget af kompetente forskere, ikke kan forklares som værende et kendt, naturligt fænomen.«

SUFOI ledes af **Repræsentantskabet**

Den daglige ledelse varetages af formanden og de to næstformænd.

Repræsentantskabet består af 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

REPRÆSENTANTSKAB

SUFOIs formand, Informationsafd.: Peter A. Hansen, Ericaparken 12, 2820 Gentofte. Tlf. (01) 67 08 93.

Næstformand, Arkivar: Jørgen Bengtvig, Galgebakken, Skråent 3-15 A, 2620 Albertslund. Tlf. (02) 64 44 69.

Næstformand: Torben Birkeholm, Frydendalsvej 8, 9000 Aalborg. Tlf. (08) 16 33 19.

Redaktionsgruppe:

Ansvarhavende redaktør: Henrik Pedersen, Købmagergade 59, 1. sal, 1150 Kbh. K.

Flemming Ahrenkiel, Holmevænget 5, 2970 Hørsholm. Tlf. (02) 86 92 70.

Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 39 46.

Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. Tlf. (03) 94 11 69.

SUFOIs Sekretariat: Peter A. Hansen, Ericaparken 12, 2820 Gentofte. Tlf. (01) 69 88 06.

Foredragsafdeling: Bent Eriksen, Avisbrugervej 23, 2. tv., 7000 Fredericia. Tlf. (05) 92 00 81.

SUFOIs Udklipscentral: Niels Chr. Krag, Skanderupvej 6, 2610 Rødovre. Tlf. (01) 70 90 86.

Datakonsulent: Per Andersen, Damsbovænge 13, st. tv., 2500 Valby. Tlf. (01) 30 27 47.

Teknisk konsulent: Ole Christensen, Hesseldam 32, 6200 Åbenrå. Tlf. (04) 62 56 48.

Fotoafdeling: Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted.

SUFOIs Efterforskningsafd.: Lars K. Lassen, Lyshøjgårdsvej 97, st. tv., 2500 Valby. Tlf. (01) 30 46 44.

SUFOIs Alarmcentral: Ole J. Knudsen, Vestre Ringgade 208, 5. tv., 8000 Århus C. Tlf. (06) 19 88 90.

SUFOIs Rapportcentral: Torben Birkeholm, Frydendalsvej 8, 9000 Aalborg. Tlf. (08) 16 33 19.

Teknisk assistent: Flemming Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. Tlf. (06) 22 59 20.

Repræsentanter på Sjælland: Lars Bostrøm, Kornvænget 19, Uvelse, 3550 Slangerup. Tlf. (02) 27 86 69.

Peter A. Hansen, Ericaparken 12, 2820 Gentofte. Tlf. (01) 67 08 93.

Jørgen H. Olsen, Elmevej 17, 4450 Jyderup. Tlf. (03) 47 63 65.

Jørgen Nielsen, Sct. Hansgade 6, 4000 Roskilde. Tlf. (02) 35 11 49.

Repræsentanter på Fyn: Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 39 46.

Repræsentanter i Jylland: Jann E. A. Nielsen, Teisensvej 8, 9400 Nørresundby. Tlf. (08) 17 85 39.

Flemming Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. Tlf. (06) 22 59 20.

Bent Eriksen, Avisbrugervej 23, 2. tv., 7000 Fredericia. Tlf. (05) 92 00 81.

Inge H. Svane, Hybenvænget 23, 6360 Tinglev. Tlf. (04) 64 33 70.

Repræsentanter i Norge:

Finn W. Kalvik, Arm. Hanssensvei 11, N-5030 Landås, Norge. - UFO-Norges alarmcentral og kontakt for UFO-NYT lesere i Norge. Tlf. 05 - 28 01 26.

SUFOI • UFO-NYT

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

LEDER

EDB/Teknisk Fond – Forskningsfonden

Af Jørgen Bengtvig.

EDB/Teknisk Fond fejrer sin 6-års fødselsdag her i 1984 med at skifte navn.

Fonden blev foreslået i 1978 som en EDB-Fond til indkøb af datakraft til projekt UFODATA.

Grundet de mange tekniske aktiviteter, der startede i SUFOI på det tidspunkt, blev navnet ændret til EDB/Teknisk Fond.

Den fik til formål at støtte den tekniske forskning i SUFOI, herunder projekt UFODATA.

Idéen til fonden er sikkert opstået, fordi man på den tid havde fået indsamlet 449,- kr. til hjælp til indkøb af en geigertæller.

Samme år, altså i 1978, deltog nogle repræsentantskabsmedlemmer i en TV-udsendelse om ufoer, og deres fyrstelige honorar, 3.000 kr., blev sammen med de 449,- kr. overdraget fonden som startkapital.

Det første man gjorde var at indkøbe geigertælleren, og derefter gik man igang med at annoncere i UFO-NYT efter støtte fra medlemmerne.

Målet var at indsamle 20.000 kr.

Da målet var nået i 1981, enedes man om, at lade fonden holde en lav profil udadtil, en tid frem, til fordel for SUFOIs støttefond.

EDB/Teknisk Fond har ydet støtte til bl.a.:

Udviklingen af MFI-6 detektoren.

Udvikling af sporingstationer – et projekt, der desværre er gået i stå.

Udvikling og fremstilling af en prototype på en SUFOI datalog. Man kan tilslutte op til 8 MFI-6 detektorer til denne datalog, og den registrerer så automatisk ufo-alarmer fra een eller flere af detektorerne på en papirstrimmel.

Prototypen er i øjeblikket opstillet hos mig på prøve.

Andre projekter fonden støtter – eller har støttet – er f.eks. tekniske analyser af ufo-fotos, oprettelse af et nyt og større fotoarkiv, en Londonrejse til et møde om bl.a. databehandling af ufo-rapporter, et felt hvor Danmark (SUFOI) er førende, med ufo-loger fra hele verden.

Ved repræsentantskabsmødet i marts 1984 blev fondens navn ændret til FORSKNINGSFONDEN og dens formålsparagraf blev for første gang nedfældet på et stykke papir.

Der er al mulig grund til at understrege, at fonden lever i bedste velgående, med en kapital på omkring 12.000 kr. Den er stadig aktiv, har store planer, og modtager meget gerne bidrag fra medlemmerne. □

Los Angeles 1942

Af Erling Jensen

En af 2. Verdenskrigs mere bizarre begivenheder fandt sted i Los Angeles den 25. februar 1942. Det var 2-3 måneder efter japanernes overraskelsesangreb på Pearl Harbour på Hawaii midt i Stillehavet. Krigshandlinger var endnu ikke nået til det amerikanske fastland, men man var forberedt på muligheden af et angreb under en eller anden form.

Ovennævnte nat affyrede de amerikanske luftværnsbatterier omkring 1500 granater mod eet eller andet — eller ingenting! Nogle hævdede, at der var tale om fly, andre om balloner og andre igen, at der kun var tale om blålys. Dengang var der ikke noget, der hed flyvende tallerkener eller UFOer, hvorfor denne mulighed slet ikke blev nævnt i de daværende beretninger.

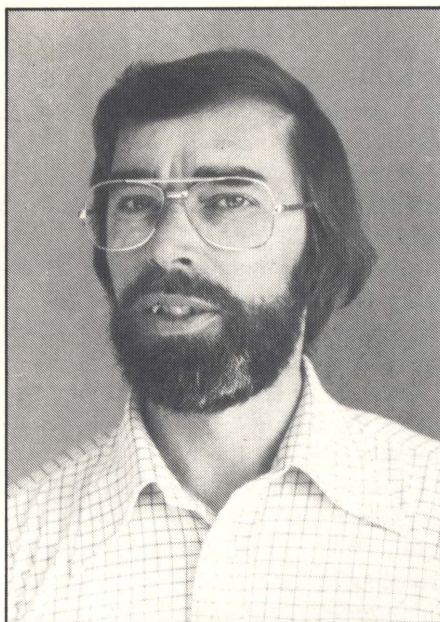
Fhv. Major Colman S. VonKeviczky, leder af UFO-organisationen ICUFON, har en helt klar mening om den affære. Han er en af dem, der gravede en del af de gamle oplysninger frem, og han hævder, »at luftslaget over Los Angeles under 2. Verdenskrig, er det første historiske vidnesbyrd om de Galaktiske Magters strategiske rekognoscering over strategiske kommando-baser«.

(1). Sådan!

Som sagt er opfattelserne vidt forskellige. Lad os prøve på at se lidt på kildematerialet. Først Los Angeles Times:

Los Angeles området angrebet!

Ud fra en strålende klar måneskinshimmel kom fremmede fly drønende, enkeltvis og i formation. De fløj over det sydlige Kalifornien tidligt i morges og blev beskudt kraftigt af antiluftskytset — som for første gang nogensinde fyrede fra amerikansk jord mod en indtrængende fjende.

SUFOs forhenværende formand og artiklens forfatter, Erling Jensen.

Der blev ikke rapporteret om nedkastning af bomber.

Kl. 5 erklærede politiet, at et fly var skudt ned nær 185. gade og Vermont Avenue. Der blev ikke oplyst detaljer. Tidligere havde flyvevåbnet i San Francisco hævdet, at i hvert fald 1 fly var blevet skudt ned under angrebet.

Sirenerne hylede gennem hele Soutland-området kl. 0223 og øjeblikkelig blev mørkelægningen iværksat. Umid-

delbart efter skød lyskeglerne fra søgelysene i vejret, og de samlede sig først i området over de rige oliefelter i El Segundo.

Samtidig startede antiluftskytset i byområdet og snart var hele den sydvestlige himmel oplyst af orange glimt. Flyene, fløj i antal, som blev opgivet til at variere mellem 8 til 20.

...Forskellige observatører hævdede at have set højtflyvende luftfartøjer i et antal fra eet til eethundrede under den forfærdelige ballade, som spærreilden fra antiluftskytset forårsagede. Nogle mente, at de travle kanonskytter i virkeligheden skød på et luftskib, en ballon eller muligvis en drivende spærreballon.

Andre observatører, som var udrustet med natkikkerter, påstod, at de var ude af stand til at se fly eller andre genstande i luften.

...Det har ikke været muligt at fastslå, om amerikanske jagerfly deltog i jagten på de uidentificerede fly under spærreilden, idet rapporterne varierer.

Een officiel kilde, som ikke ønsker at blive citeret direkte, siger at amerikanske fly hurtigt blev sendt i aktion, hvorimod en anden kilde siger, at de amerikanske fly ikke blev indsat p.gr. af faren for antiluftskytset.

En tredje kilde mente, at såfremt de uidentificerede fly var fjendtlige, måtte de have fløjet fra et hangarskib så langt til søs, at de ikke havde mulighed for at bære bomber p.gr. af den store brændstofbeholdning, som de nødvendigvis måtte have med. Derfor var de på rekognosceringstogt, hvilket også forklarer, hvorfor ingen bomber blev kastet.

De amerikanske luftskibseksperter, som har hjemme i Acron, Ohio, hævdede, at det ville være usandsynligt, om

japanerne ville indsætte blimps (små luftskibe) idet de ikke har adgang til den ikke-brændbare luftart helium.

...Det meste af skydningen så ud til at komme fra kystbatterierne i områderne Santa Monica, Inglewood, Sydvest Los Angeles og Long Beach. Luftværnsbatterierne ved fly-fabrikkerne i San Fernando-dalen forblev tavse, men på vagt.

...Vejret den pågældende aften var stjerneklart, og under mørkelægningen kunne man tydeligt orientere sig. Der må have været mindst 10 mill. stjerner på himmelen, og der var ikke den mindste sky til at skjule dem. Der var mange stjernesud, og for en novice, hvad angår luftangreb, var det forvirrende med de stjernesud, da de syntes at deltage i forsvaret.

Luftforsvarskommandoen udsender rapport

Amerikanske fly, som deltog i eftersøgningen, havde øjensynligt ingen succes. Den Vestlige Forsvarskommando (Western Defense Command, WDC) med hovedkvarter i San Francisco, udsendte følgende udtalelse klokken 15.45:

»De fly, som forårsagede mørkelægning i Los Angeles-området i flere timer i morges, er ikke blevet identificeret«.

Tidligere på dagen havde samme hovedkvarter offentliggjort følgende erklæring:

»Store kvarterer i Los Angeles-området blev mørkelagt kl. 02.25 i morges efter ordre fra den 4. jagerkommando, da uidentificerede fly blev rapporteret i området. Rapporterne er modsigende, hvorfor store anstrengelser gøres for at finde frem til fakta. Imidlertid er det helt klart, at ingen bomber blev kastet og ingen fly skudt ned.

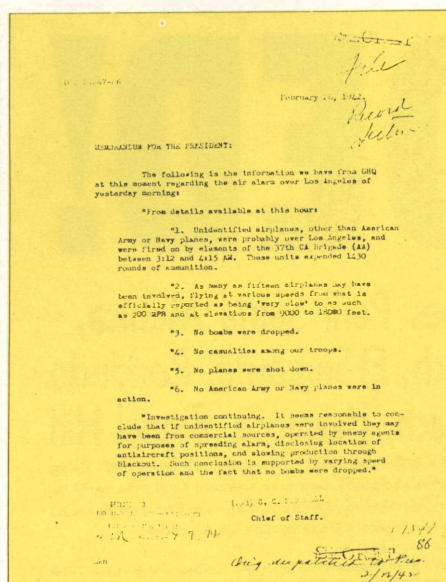
Der var megen skydning fra antiluftskytzbatterierne. Klarsignalet blev givet kl. 07.21 i morges.

...Myndighederne i Los Angeles og omegn var netop begyndt at slappe af efter 3 timers beredskab, da mørkelægningssirenerne startede med at hyle. Hele kystområdet fra San Luis Obispo til den mexikanske grænse var i beredskab hele aftenen, sandsynligvis fordi en ubåd aftenen i forvejen havde beskudt et olieområde nord for Santa Barbara, uden i øvrigt at anrette nogen skade.

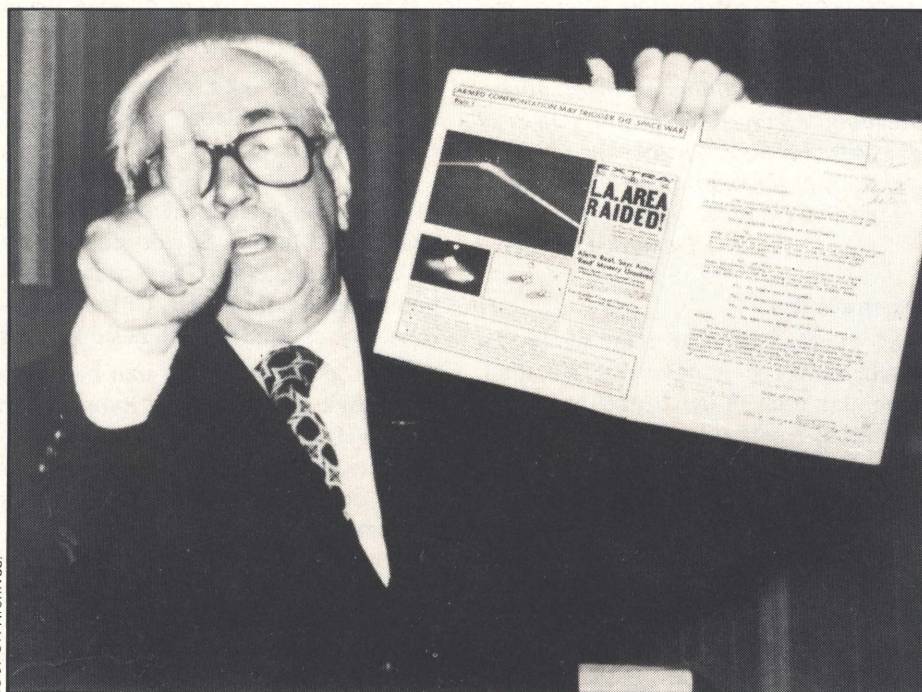
Der blev ikke udsendt mørkelægningssignal og klarsignalet kom kl. 22.23. Nyt beredskab kom kl. 02.22.

Luftalarmen, som suppleret af brandvæsenets sirener indledte mørkelægningen 3 minutter senere, blev efterfulgt af ilden fra antiluftskytset. Selv om klarsignalet blev givet kl. 07.21, blev der varslet beredskab igen over middag. (2) (3)

Det var stort set, hvad aviserne kunne berette, og det blev man egentlig ikke forfærdelig meget klogere af. Mere interessant er Generalstabschef C. Marshalls indberetning til den Ameri-

Memorandum til De Forenede Staters Præsident, Franklin D. Roosevelt, fra general C. Marshall.

Fhv. major VonKeviczky, ICUFON, er ikke i tvivl: »UFO-problemet startede ikke i juni 1947 med Kenneth Arnolds berømte observation, men allerede den 25. februar 1942 over Los Angeles.

kanske Præsident, Franklin D. Roosevelt, dateret 26/2 1942. Heri hedder det:

26/2 1942

Memorandum til Præsidenten

Nedenstående følger de oplysninger vi for øjeblikket har fra Gruppehovedkvarteret vedrørende luftalarmen over Los Angeles i går morges:

»Fra beretningerne, som de foreligger indtil nu, ses:

- 1) Uidentificerede fly, som ikke var amerikanske fly fra hæren eller flåden, befandt sig sandsynligvis over Los Angeles og blev beskudt af enheder af den 37. CA Brigade (antiluftskyt) mellem kl. 03.12 og 04.15. Disse enheder affyrede 1430 skud.
- 2) Der kan have deltaget op til 15 fly. Disse fløj med forskellige hastigheder, der officielt angives som »meget langsom« og op til 320 km/t og i højder varierende mellem 3000 til 6000 meter.
- 3) Ingen bomber blev kastet.
- 4) Der var ingen tilskadekomne blandt vore tropper.
- 5) Ingen fly blev skudt ned.
- 6) Ingen amerikanske fly blev indsat.

»Undersøgelserne fortsætter. Det synes rimeligt at antage, at hvis uidentificerede fly var involveret, kan de stamme fra kommercielle kilder, opereret af fjendtlige agenter med det formål at sprede frygt, afsløre placeringen af vore luftskytzbatterier samt

Redaktionen brugte de store typer på forsiden af ekstraudgaven af Los Angeles Times, onsdag den 25. februar 1942.

forsinke produktionen gennem mørkelægning. Denne konklusion støttes af de skiftende flyvehastigheder samt det faktum, at ingen bomber blev kastet». Signeret General C. Marshall, Generalstabschef

Kommentar:

Det er klart, at når man analyserer indberetningen fra General Marshall, kan man godt få den tanke, at der har været tale om u-konventionelle luftfartøjer, alene hvis beretningerne om de kraftigt varierende hastigheder har været korrekte. Det lyder også utroligt, at ikke een af de 1430 granater, som blev affyret mod disse lavtgående og langsomtflyvende luftfartøjer, skulle have ramt, beskadiget eller nedskudt eet af dem. En anden sag er, at der er taget mange natte-billeder af fly, som er indfanget af søgelys. Man ser som regel ganske tydeligt flyenes korsform,

men det er der ikke tale om, når man kigger på det billede, som bragtes i Los Angeles Times.

SUFOI har ikke haft adgang til negativet eller nogen kopi deraf for mulig analyse af billedet. Såvidt vides er der heller ikke blevet foretaget nogen computer-analyse af billedet. Colman Von-Keviczky er imidlertid i besiddelse af en kopi af negativet, og han har foretaget nogle undersøgelser, hvorom han siger: »Hvis man dæmper lyset fra lyskasterne ved at overeksponere den midterste del, ser man tydeligt, at der er tale om to skiveformede fartøjer«.

Der finde så vidt vides ikke megen litteratur om begivenhederne over Los Angeles. Imidlertid har vi fundet følgende beretning i bogen »The Army Air Forces in World War 2«: (5)

»Sådan et mindre angreb ville blive benyttet af fjenden til at aflede opmærksomheden fra et hovedangreb, hvor

fjenden ville indsætte sine bombeskiner imod et virkeligt mål. Loyale japaner-amerikanere, som havde forudsagt, at der ville blive demonstreret i forbindelse med Præsidentens tale, spæde også at Los Angeles ville blive angrebet fra luften den følgende aften. (6) Hæren var også overbevist om, at der ville ske eet eller andet og forbedrede sig på alle eventualiteter. Aviserne fik tilladelse til at bekendtgøre, at der var foretaget overvældende forberedelser imod et nyt angreb (2), hvorefter fulgte den forvirrede aktion, som blev navngivet »kampen om Los Angeles«.

Natten mellem den 24. og 25. februar 1942 forårsagede uidentificerede objekter en række luftalarmer i den sydlige del af Kalifornien. Den 24. februar udsendte Flådens Efterretningstjeneste en advarsel om, at der kunne ventes et angreb indenfor de næste 10 timer. (7) Et stort antal lysbomber og blinkende lys blev rapporteret den aften i nærheden af våben- og flyvemaskinefabrikker. En luftalarm udsendt kl. 19.18 blev afblæst kl. 22.23 og spændingen slappedes midlertidig. En uidentificeret genstand viste sig på radar 190 km vest for Los Angeles. Antiluftskysbatterierne blev alarmeret 02.15 og den grønne alarm, d.v.s. skudberedskab, blev udsendt nogle få minutter senere. Hærens flyvevåben beholdt sine jagerfly på jorden for at afvente størrelsen og retningen af et muligt angreb, før den begrænsede mængde fly blev anvendt. (8) Radar sporede og fulgte det indkommende mål til det var nogle få kilometer fra kysten og kl. 02.21 blev der beordret mørkelægning. (2) (7) (9)

Oplysningscentret blev derefter over svømmet med rapporter om »fjendtlige fly«, selv om det mystiske objekt, man havde fulgt på radar, syntes at være forsvundet. Kl. 02.43 blev fly rapporteret i nærheden af Long Beach, og nogle minutter senere øjnede en artillerioberst henvend 25 fly i ca. 4000 meters højde over Los Angeles. En ballon med et rødt signallys sås kl. 03.06 over Santa Monica og fire luftværnsbatterier fyrede løs. Derpå »brød helvede løs« over Los Angeles. Fra dette tidspunkt var alle rapporter håbløst uoverensstemmende.

Sandsynligvis blev den største forvirring forårsaget af antiluftskys-granaternes eksplosioner, som blev fanget i søgelysene og ved en fejltagelse antaget for fjendtlige fly. De næste tre timer frembragte i alle tilfælde nogle af de

mest fantasifulde rapporter fra krigen: »sværme« af fly (-eller ind imellem balloner) af alle størrelser, i antal fra et enkelt til flere hundrede, flyvende i højder, som blev bedømt til fra 1000 meter til 7000 meter, og med hastigheder fra »meget langsomt« til over 320 km/t. (7) Disse mystiske angribere kastede ingen bomber, og til trods for den kendsgerning at 1440 skud blev affyret mod dem, led de ingen tab. Der var ganske vist meldinger om, at fire fly var skudt ned, og eet skulle være faldet ned i flammer i et af Hollywoods vejkryds. (10)

Beboere i en 60 km bue langs kysten overværede fra hustage og bakketoppe skuespillet med kanonild og søgelys. Det var det første virkelige krigsdrama for indbyggerne på fastlandet. Dag-gryet, der afsluttede skydningen og fantasierne, leverede også bevis for, at de skader, der var påført byen, kun stammede fra h.h.v. ophidselse (der var mindst eet tilfælde af hjertelammelse) trafikulykker i de mørkelagte gader eller fra granatstumper fra antiluftskytset. (2) (3)

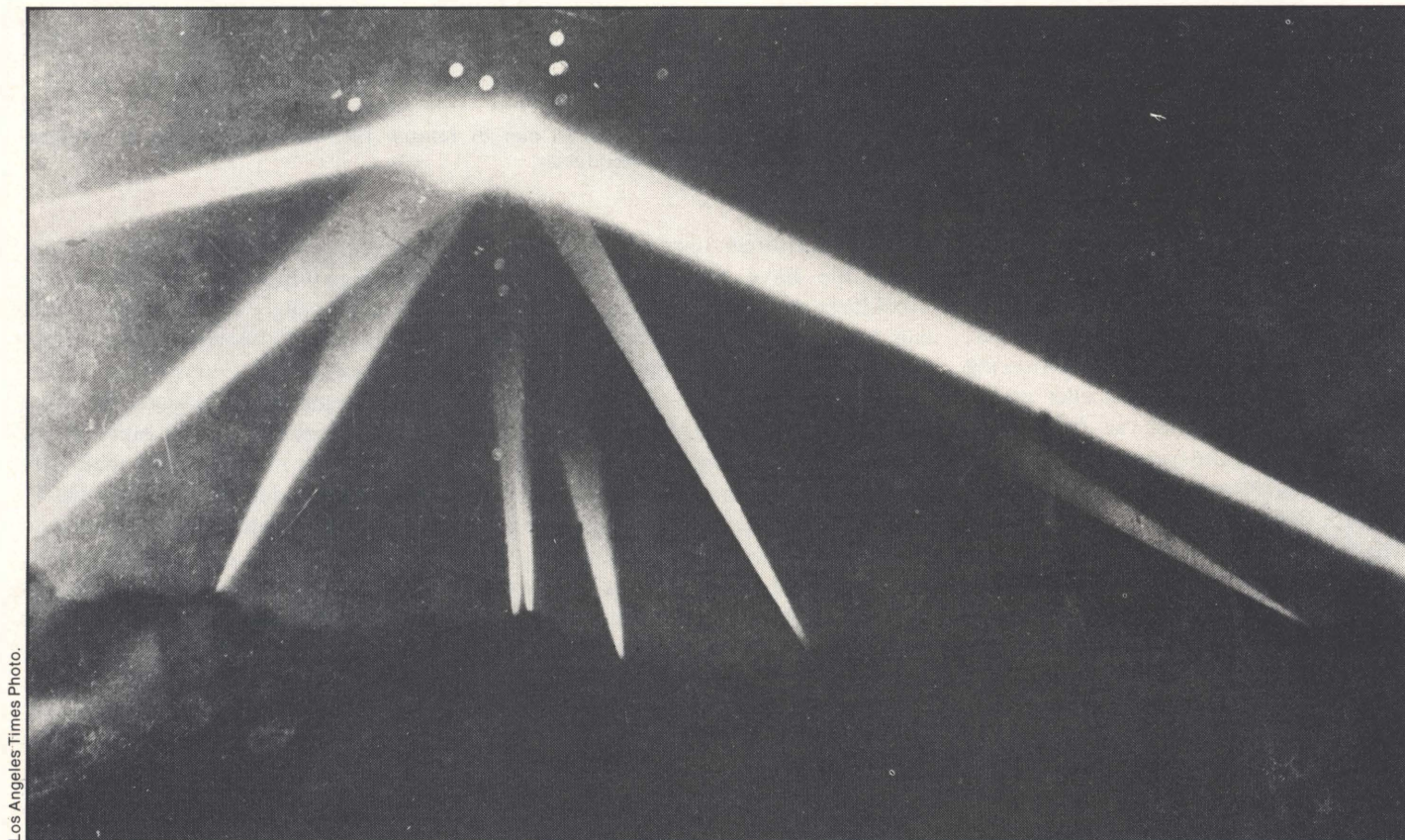
Forsøgene på at finde en forklaring på begivenheden blev meget hurtigt lige så mystiske og indviklede som selve »kampen«. Flådens talsmænd påstod øjeblikkeligt, at der ikke var noget be-

Kraftig forstørrelse af søgelysenes målområde på himlen.

vis på tilstedeværelsen af fjendtlige fly, og Forsvarsminister Knox udtalte på en pressekonference den 25. februar, at luftangrebet var falsk alarm. (11) På det samme pressemøde indrømmede han, at luftangreb altid ville være mulige og hentydede at de vigtige krigsindustrier langs kysten burde flyttes længere ind i landet. Hæren havde vanskelighed ved at afgøre, hvad de skulle

mene om luftalarmen. En rapport til Washington, udgivet af den Vestlige Forsvarskommando lige efter begivenhedernes afslutning viste, at troværdigheden af rapporter om et luftangreb var blevet sat under lup allerede inden mørkelægningen var ophørt. Denne meddelelse forudsagde, at udviklingen ville vise, »at de fleste forudgående rapporter havde været overdrevne«. (12)

Los Angeles Times Photo.

Det eneste foto, der er blevet offentliggjort af »luftslaget over Los Angeles, 25. februar 1942«. Man forsøger med søgelysenes lyskegler at indfange de uidentificerede mål på nattehimlen.

Luftværnet havde indikeret en tro på, at der ikke havde været fly over Los Angeles. Imidlertid bekendtgjorde Hæren ikke disse første konklusioner. I stedet ventede man en dag indtil en gennemgående afhøring af vidner var afsluttet. (7) De lokale kommandanter forandrede deres indstilling p.g.r. af disse forhør og offentliggjorde at de formodede at mellem 1-5 uidentificerede fly havde overfløjet Los Angeles. (13)

Minister Stimson offentliggjorde denne konklusion som Krigsministeriets syn på begivenheden, og han fremførte to teorier, der skulle kunne forklare nærværelsen af mystiske fly: Enten kunne de være trafikfly, som fjenden opererede fra en hemmelig flyveplads i Kalifornien eller Mexico, eller også var de lette fly udsendt fra japaniske ubåde. (14) I hvert tilfælde måtte fjendens hensigt have været at lokalisere antiluftskytsets placering i området, eller at svække den civile befolknings moral.

De forskellige opfattelser af begivenhederne indenfor forsvaret, samt Hærens utilfredsstillende gættier, som forsøg på at forklare affæren, frembragte en livlig offentlig debat. »Los Angeles Times« udtalte i en leder på forsiden den 26. februar, »at den overvældende offentlige ophidselse og forvirring, som er forårsaget både af alarmerne samt de bemærkelsesværdige officielle udtalelser, må give anledning til, at der gives en grundig forklaring«. Man udtrykte frygt for, at nogle få falske alarmer kunne underminere tilliden til Luftmeldetjenesten.

I kongressen ønskede kongresmedlem Leland Fort at vide om hændelsen var »en øvelse, et angreb beregnet på at indgyde frygt i 2 millioner mennesker, et spørgsmål om forkert identificering af flyene (som fjendtlige) eller et angreb med det formål, at flytte Syd-Kaliforniens industrier væk til andre stater«. (14) Wendel Wilkie udtalte ud fra sine egne erfaringer fra England, at når et virkeligt luftangreb begynder »så er der ikke noget at snakke om — så ved du, hvad det er«. (14) Han var enig med militæret i, at det var korrekt nok at slå alarm, men han beklagede uenigheden mellem Hæren og Flåden.

En leder i »Washington Post« den 27. februar kaldte episoden for »et typisk udslag af nervøsitet« og dadlede militæret for deres »stædige tavshed« til trods for den udbredte usikkerhed hos offentligheden. Lederen siger sar-

Også forsiden af Los Angeles Times, den 26. februar 1942 bar stærkt præg af den foregående nats ejendommelige hændelser.

kastisk, at Hærens teori om, at trafikfly skulle have forårsaget alarmerne, »forklarer det hele, undtagen hvor flyene kom fra, hvor de fløj hen samt hvorfor ingen jagerfly blev sendt efter dem«. (15)

»New York Times« fra 28. februar siger som sin mening, at jo mere begivenhederne bliver undersøgt, desto mere utrolige bliver de. »Hvis antiluftskytset, som hævdede af minister Knox, ikke fyrede på noget som helst, er det et tegn på kostbar inkompetence og nervøsitet. Hvis man fyrede mod virkelige fly, hvoraf nogle var lavtflyvende, som minister Stimson erklærer, hvorfor var skydningen så helt uden virkning? Og hvorfor gik intet amerikansk fly på vingerne for at angribe dem, eller i det mindste identificere dem? Hvad ville der have været sket, hvis der havde været tale om et virkeligt angreb?« (16)

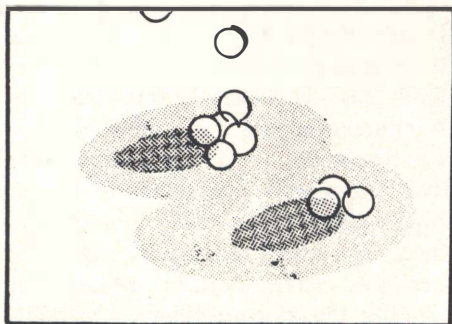
Spørgsmålene var reelle nok, men så fremt Krigsministeriet skulle have besvaret dem ærligt, ville det have været en endnu større afsløring af svaghederne ved vores luftforsvarssystem.

Efter krigen oplyste japanerne, at de ikke havde sendt fly over området på dette tidspunkt (17) endskønt man flere gange havde ladet fly, udsendt fra ubåde, overflyve Seattle. (18) En omhyggelig undersøgelse af bevismaterialet, tyder på at vejrballeroner, som man ved blev opsendt over Los Angeles, kan have været årsag til den første alarmering. (7) Denne teori styrkes af det faktum, at luftværnsbatterierne blev officielt kritiseret for at have spildt ammunition på mål, som bevægede sig for langsomt til at have kunnet være fly. (7) Efter at skydningen var begyndt, blev observation vanskeliggjort af drivende røg fra granatekspllosionerne.

Vagthavende officer for luftværnsartilleriet i området erklærede senere, at han først var overbevist om, at han havde set 15 fly, men hurtigt havde overbevist sig selv om, at det han så, var røg. (7)

Kompetente observatører, som korrespondenterne Emil Pyle og Bill Henry, overværede skydningen, og de så ikke på noget tidspunkt noget, som lignede et fly. (19)

I øvrigt er det under alle omstændigheder svært at se, hvad fjendens formål skulle have været med et angreb, hvor ingen bomber blev kastet, medmindre formålet har været rekognoscering, som Mr. Stimson hævder.

Colman VonKeviczky mener efter nærmere undersøgelser, at fotoet fra Los Angeles nattehimmel viser 2 skiveformede fartøjer, sådan som han her har illustreret det i sit Memorandum til Forenede Nationers 33. samling.

Afsluttende kommentar

Ud fra det foreliggende materiale, hvor modstridende det end må forekomme, er der ikke meget, som tyder på, at der har været tale om fly over Los Angeles 25. februar 1942. Endvidere hævder både amerikanere og japanere, at der ikke har været tale om deres fly.

Kan der have været tale om en ballon? Det mål, som blev beskudt over byen, blev tilsyneladende opdaget på radar 190 km fra kysten. I løbet af kort tid var det så nær kysten, at det øjensynligt forsvandt i radarens »ground clutter«, d.v.s. det område omkring radarstationen, hvor et spor ikke kan følges p.gr. af lys fra ekkoer i omegnen af stationen. Havde det været balloner, måtte det have været verdens hurtigste. Desværre findes der tilsyneladende ikke nogle tilgængelige analyser af, hvad man helt nøjagtigt så på radaranlægget.

Billedet fra »Los Angeles Times« viser tilsyneladende to elliptiske legemer, hvorimod balloner formentlig ville have været runde. Endvidere er det usandsynligt at to balloner skulle kun-

ne »følges ad« i luften. Havde der alligevel været tale om balloner eller en form for luftskibe, ville disse næsten øjeblikkelig været blevet skudt ned, med så mange granatsplinter farende omkring. Det ville være interessant med en computer-analyse af billedet, men det er nok usandsynligt at nogen vil ofre en kostbar analyse på sådan en gammel observation.

Hvis man går ud fra som givet, at der var eet eller andet i luften over Los Angeles den pågældende nat, må man også konkludere, at der ikke er overensstemmelse mellem de indhentede data og nogen konventionel forklaring. Ergo er der tale om uidentificerede flyvende objekter — men hvad *det* så muligvis kan være, kan jeg heller ikke give nogen fyldestgørende forklaring på. □

Kildehenvisninger:

- 1) Colman VonKeviczky, ICUFON: Memorandum til Forenede Nationers 33. samling, Special Political Committee, side 10-12.
- 2) Los Angeles Times, 25. februar 1942.
- 3) Los Angeles Times, 26. februar 1942.
- 4) Kopi af Memorandum fra generalstabschef G. Marshall til præsident Franklin D. Roosevelt. Fra militærets arkiver (Military Archives Division).
- 5) The Army Air Forces in World War II, The University of Chicago Press, 1948, bind I, side 283-286.
- 6) A-2 Daily Sum., 24. februar 1942.
- 7) History, 4th AA Command, januar 1942 — juli 1945, side 116-121.
- 8) Fourth Air Force Historical Study III-2, side 31.
- 9) A-2 Daily Sum., 24. og 25. februar 1942.
- 10) Rapport fra Western Defense Command, 25. februar 1942, citeret i A-2 Daily Sum.
- 11) New York Times, 26. februar 1942.
- 12) Rapport fra Western Defence Command, modtaget i Washington, kl. 13.15, 25. februar 1942, citeret i A-2 Daily Sum., 25. februar 1942.
- 13) Rapport fra Western Defense Command, 26. februar 1942, citeret i A-2 Daily Sum.
- 14) Los Angeles Times, 27. februar 1942.
- 15) Los Angeles Times, 28. februar 1942.
- 16) Leder i New York Times, 28. februar 1942.
- 17) Los Angeles Times, 1. november 1945, Oakland Tribune, 2. november 1945, citeret i »Fourth Air Force Historical Study III-2, side 32. Imidlertid må det understreges, at den I-17, der beskød olieinstallationer nær Santa Barbara om natten, den 23. februar 1942, normalt medførte et fly (se USAFISPA G-2 Periodic Report, No. 39, 2.-9. oktober 1943)

18) USSBS (Pasific), afhøring 97, Commander Masatake Okumiyai, i Tokyo, 10. oktober 1945.

19) Los Angeles Times: Bill Henry, 26. februar 1942. Ernie Pyle, 5. marts 1942.

Efterforskning: Ole Henningsen

Oversættelse:

Louis Erlind og Erling Jensen

Redigering: Erling Jensen

Spar 72 kr.!

SUFOI kan nu tilbyde Philip Klass' nyeste bog

»UFOs: The Public Deceived«

til en uhørt lav pris.

Normalprisen for denne murstens-tykke bog er kr. 290,-, men takket være gode kontakter i udlandet, kan vi sælge bogen for **kr. 218,-** (+ porto/eksp. kr. 10,-)!

»UFOs: The Public Deceived« er på 310 sider med et fyldigt stikordsregister og sort/hvide fotos og kort. Bogen er obligatorisk læsning for alle seriøse UFO-interesserede. (Se også anmeldelsen i UFO-NYT 2/84).

Bogen er indbundet og signeret af Philip Klass.

Send ingen penge — endnu...

Bogen bestilles ved at sende et brev eller postkort med tydelig afsenderadresse og angivelse af antal ønskede eksemplarer til:

Kim Møller Hansen,
Eilekiersvej 14, 4100 Ringsted.

Alle bestillere vil senere få tilsendt et girokort, når vi kender det nøjagtige antal bestillinger.

Sidste bestillingsfrist er 1. november 1984 — så bestil allerede i dag!

Nyt fra Grønland!

I forbindelse med de spændende observationer fra Grønland, omtalt i UFO-NYT, har SUFOI modtaget helt nye oplysninger.

En del af materialet er på grønlandsk, og derfor

EFTERLYSES

en person, der er god til grønlandsk og dansk.

Vi får brug for oversættelser af breve og lydbånd.

Kontakt straks **Torben Birkeholm,**
Frydendalsvej 8, 9000 Aalborg,
tlf. 08-16 33 19.

Astronauter og UFOer

Af James Oberg.

Det skær af dramatik, der har karakteriseret de bemandede rumflyvninger, er blevet overført til ufologien via en serie meget omtalte »UFO-observationer« og fotografier, som hævdes at stamme fra de amerikanske og russiske piloter. I 1970erne, UFO-litteraturen og -filmens storhedstid, hørte man næsten alle sige: »astronauterne har også set UFOer.«

I dag, da de mere seriøse pro-UFO forskere mere eller mindre har taget afstand fra deres tidligere overilede udtalelser om disse rapporter, er det stadig meget almindeligt at se, der bliver henvist til disse UFO-observationsrapporter — som om disse mænds heroiske omdømme gør dem immune overfor de misfortolkninger og overdrivelser, der ellers plager menigmand.

Mindst to dusin af disse sager kan frasorteres og identificeres. Ved en omhyggelig undersøgelse af den enkelte autentiske beretning findes hurtigt en acceptabel forklaring i form af de optiske fænomener, der er forbundet med rumflyvningen. På den anden side, mange af de mest populære beretninger er overhovedet ikke autentiske — og har kun fundet sted i naive UFO-entusiaster og samvittighedsløse forfatteres fantasi.

Dr. J. Allen Hynek, dekan for verdens ufologi, besøgte i juli 1976 NASAs Johnson Space Center i Houston og fik af private venner blandt staben en privat orientering om rapporterne. Hans konklusion var, at de offentliggjorte beretninger om »astronaut-tilfældene« ikke havde det fjerneste tilfælde med det »virkelige UFO-fænomen«

De skeptiske forskere, der hilste det velkommen, at Hynek nu tog afstand fra sine tidligere udtalelser i mange af

sådanne sager med at afvise hele genre som »upålidelig«, var dog af den mening, at denne, rumalderens folkløse, havde ikke så lidt tilfælde med ufologiens grundtræk. Hvordan, spørger skeptikerne, kan en så løgnagtig og upålidelig genre opnå så stor anseelse blot ved at versere blandt forskerne uden nogensinde at blive gjort til genstand for forskning? Man »troede« på beretningerne uden »bevis«. Er dette generelt for andre UFO-beretninger? Hvis det er tilfældet, spørger skeptikere og kynikere, kan en undersøgelse af, hvordan »astronaut UFO« myten begyndte at blomstre så ikke hjælpe os til en bedre forståelse af den lettroenhed og mangel på kritisk bedømmelse, der er så fremherskende inden for UFO-myten?

Hyneks underkendelse af beretningerne fremkom efter udgivelsen af hans og Jacques Vallees bog *Edge of Reality* (Virkelighedens grænse), hvori der var en lang liste med påståede astronaut »UFO-rapporter«. De indledte ironisk nok med et kapitel kaldet »Videnskabsmænd på arbejde«. Hynek påstod senere, at ideen med at medtage listen (oprindelig samlet af en forsker ved navn George Fawcett) var Vallees, hvorimod han (Hynek) kun var interesseret i at skabe en debat. Hynek hævdede også, at listen ikke var med fordi han troede på, at den var sand, og at

læserne derfor ikke havde nogen grund til at antage, den var verificeret, blot fordi han og Vallee bragte den uden kommentarer. På den anden side har Fawcett senere hævdet, at han blot samlede listen ved hjælp af de alment tilgængelige kilder og ellers regnede med, at andre kontrollerede den, før den blev offentliggjort. »Måske omhandler 1% af beretningerne virkelige UFOer«, forsvarede Fawcett sig med i 1978.

I det følgende bringes den komplette »Fawcett liste«, som den er at finde i Hynek og Vallees *Edge of Reality*. Efter hver beretning er der analyse af rapporten.

1) »Den 20. februar 1962 — John Glenn så, mens han befandt sig i sin Mercury kapsel, tre objekter følge efter kapslen, hvorefter de overhalede med forskellig hastighed.«

Glenn sagde også, at »snefnuggene« var små, og så ud til at komme fra bagsiden af kapslen. Astronauterne på de senere Mercury flyvninger så dem også og var endda istand til at lave »snestorme« ved at banke på kapslens sider.

Det ved »snefnuggene«, der dengang forbløffede Glenn mest og førte til forvirring på Jorden, var, at i solskinnet så det ud som om de små objekter fløj bort fra kapslen ved hjælp af et mystisk fremdriftmiddel. Glenns observation var, som det senere viste sig at være, fuldstændig korrekt. De små partikler tabte hastighed hurtigere end den tunge kapsel, hvorved de gik ind i en lavere bane, og da de billedlig talt befandt sig i et »indre spor«, så det ud som om de overhalede kapslen — akkurat som Glenn beskrev.

Dommen over dette »UFO« lyder: Vigtige oplysninger blev tilbageholdt, hvilket totalt ændrede hændelsens na-

tur. Det var et for rumflyvning ganske almindeligt fænomen.

2) »24. maj 1962 — Mercury 7: Scott Carpenter rapporterede, at han med et almindeligt kamera fotograferede et ildfluelignende objekt og dermed havde, hvad der lignede et godt billede af en tallerken.«

Carpenter så de samme »ildfluer« eller »snefnug«, som Glenn havde set. Den påstand, at han rapporterede at have fotograferet en tallerken, var usand. I en afskrift beretter han, at han fik et godt billede af sin Atlas løfteraket, og 16 mm filmen viser løfteraketten tumle sig langsomt rundt under ham. Carpenter udsendte også en ballon, der ikke blev blæst ordentligt op, til visuel sporing. Hans fotografi af denne ballon blev meget forvrænget, fordi det blændende sollys ramte det ikke helt rene vindue, han fotograferede igennem. Mange forstørrelser af dette billede er flere steder blevet offentliggjort som en »tallerken« (det var sikkert dette billede, der førte til brugen af den falske betegnelse).

Dommen over dette UFO: Ufologisk skrøne.

3) »30. maj 1962 — X15 pilot Joe Walton fotograferede fem skivelignende objekter«.

Pilotens virkelige navn var Joe Walker. Beretningen viser sig at være opdigt.

Dom: Ufologisk skrøne.

4) »17. juli 1962 — X15 pilot Robert White fotograferede et objekt, der var ca. 10 m borte, da han befandt sig i 90 km. højde.«

Korrekt, men mangelfuld. — White selv beskrev objektet som lille, »på størrelse med et stykke papir«, og troede selv, at det var isstykker fra raketflyet super kolde brændstoftanke.

Dom: Velovervejede vildledelse ved tilbageholdelse af vigtige oplysninger.

— FUP.

5) »16. maj. 1963 — Mercury 9: Gordon Cooper rapporterede, at han på sin 15. omflyvning så et grønligt UFO med rød hale. Han berettede også om andre mystiske observationer over Sydafrika og Australien. Det objekt, han så over Perth, Australien, blev også set på sporingstationernes radar.«

Cooper, en ivrig »UFO-troende«,

der åbent har berettet om andre UFO-observationer (dog ikke foretaget i rummet) har for nylig betegnet alle beretninger om observationer, han har foretaget under sine rumflyvninger, som opdigt. Beretningen om det fler-farvede UFO stammer fra en UFO-forfatter, der med fuldt overlæg har fejlciteret en rapport, Cooper gav om en observation af Aurora Australis, »sydlys«.

6) »Den 3. oktober 1963 — Mercury 8: Walter Schirra berettede om en stor glødende masse over Det indiske Ocean.

Det gjorde han faktisk, idet der kan henvises til lynglimtene fra nogle tordenskyer omkring 150 km under ham. Forfatteren til denne rapport udvalgte denne korte bemærkning fra en større sammenhæng og udelod det vigtigste.

Dom: Fordrejelse og bedrageri.

7) »Den 8. marts 1964 — Voskhod 2: Russiske kosmonauter rapporterede, at de så et uidentificeret objekt, lige efter de kom ind i Jordens atmosfære.«

Adskillige timer før de affyrede bremseraketterne, observerede kosmonauterne et cylindrisk objekt, som de korrekt antog for at være en anden

Siddende fra venstre mod højre: L. Gordon Cooper, Jr.; Virgil I. Grissom; M. Scott Carpenter; Walter M. Schirra, Jr.; John H. Glenn, Jr.; Alan B. Shepard, Jr. and Donald K. Slayton. Alle Mercury projektets astronauter. — Stående fra venstre mod højre: Edward H. White, II; James A. McDivitt; John W. Young; Elliott M. See, Jr.; Charles Conrad, Jr.; Frank Borman; Neil A. Armstrong; Thomas P. Stafford and James A. Lovell, Jr.; Alle valgt i 1962 til Gemini og Apollo projekterne.

menneskeskabt satellit. En undersøgelse foretaget af North American Air Defence Command (NORAD) viste, at de på det pågældende tidspunkt passerede deres egen løfteraket. Sådanne observationer bliver mere og mere almindelige efterhånden som antallet af bemandede og ubemandede rumforsøg øges.

En anden ting er, årstallet er forkert — det skulle være 1965. Det er ikke blot en trykfejl, da alle rapporter er opstillet i kronologisk orden efter dato, og denne står blandt »1964« hændelserne. Selv de oplysninger, som det var lettest at kontrollere (opsendelses tidspunkt, og som ved Walker, navnet på de implicerede), blev ikke undersøgt af Hynek og/eller Vallee.

Dom: Almindeligt rumflyvningsfænomen, fordrejning.

8) »Den 3. juni 1964 — Gemini 4: Jim McDivitt berettede, at han fotograferede adskillige mærkelige objekter deriblandt et cylindrisk objekt med strittende stænger, og et ægformet UFO med en slags udstødning.«

Dette er en af de mest berømte »astronaut UFO« beretninger, og den har både gennemgået en kraftig forskønnelse og en fordrejning. McDivitt så et

Gemini 4.

»ølglass formet« objekt, som han antog for at være en anden menneskeskabt satellit eller øverste rakettrin (nogle forskere, deriblandt denne artikels forfatter, mener, at det var 2. trin fra hans egen Titan II løfteraket). Han forsøgte at tage et par billeder af objektet, men det mislykkedes. Et forstørret enkelt billede (som McDivitt ikke husker det fjerneste om) fra filmen blev frigivet af NASAs hovedkvarter kort efter rumfærden, og før McDivitt kunne kommentere det. Ifølge astronauten var dette — nu meget berømte billede — blot en refleksion i medpilots vindue på et tidspunkt af rumfærden — men UFO-entusiasterne tog dette billede til sig og erklærede, at det var »et af de bedste UFO-fotos, der nogensinde er taget,« og at det viste et fremmed ægformet objekt med en »plasma fremdrifts hale«.

Bemærk igen er der opgivet et forkert årstal (det skulle være 1965).

Dom: Ren og skær misfortolkning af et almindeligt rumflyvningsfænomen tilsat overskruet fordrejning af noget ikke bevist.

9) »Den 12. oktober 1964 — Voskhod 1: Tre russiske kosmonauter rapporterede, at de var omringet af en formation af hurtigt flyvende skiveformede objekter.«

Denne beretning er tilsyneladende det rene opspin stammende fra nogle meget tvivlsomme italienske frokost aviser.

Dom: FUP.

10) »Den 4. december 1965 — Gemini 7: Frank Borman og Jim Lovell fotograferede to ovale UFOer med glødende undersider.«

Dette er baseret på et ofte anvendt fotografi, der faktisk viser to lys med sjove undersider. Lysene er blot de to styreraketter, der er anbragt på Gemini kapslens sorte spids! Den mørke spids falder sammen med den mørke baggrund, og på dårlige kopier (eller hvis kapslens omrids er retoucheret væk) ser det ud som om de to lys hænger frit svævende i rummet. Enhver kommentar fra astronauterne er opdigt.

Dom: FUP.

11) »Den 18. juli 1966 — Gemini 10: John Young og Mike Collins så et stort cylindrisk objekt ledsaget af to mindre, blanke objekter, som Young fotograferede. Det lykkedes ikke NASA at opfange dem på radaren.«

Astronauterne berettede om to blanke fragmenter nær deres kapsel kort

efter de nåede ud i rummet, formodentlig nogle brudstykker fra løfteraketen eller kapslen — noget det tit hænder. Der blev slet ikke fotograferet. De var på det tidspunkt uden for NASAs »spøringsradars« rækkevidde. På en rumvandring senere tog Collins den meget klare Venus for at være en anden satellit.

Dom: Fordrejning af et almindeligt rumflyvningsfænomen tilsat en anelse opdigt.

12) »Den 12. september 1966 — Gemini 11: Richard Gordon og Charles Conrad berettede om en gul-orange UFO omkring 10 km borte. Den nærmede sig, men da de forsøgte at fotografere den, forsvandt den.«

Gemini 11.

Astronauterne beskrev en anden satellits tilsyneladende tætte passage (de bedømte ikke afstanden). Den fulgte en almindelig ballistisk bane på tværs af deres, mens de fløj mod solnedgangen. De kunne tydeligt se detaljer på dens overflade, men de tre billeder, de havde held til at tage, viste blot, da de blev forstørret, nogle udflydende lyspletter (hvilket ikke er overraskende ved så kraftig forstørrelse af så små objekter). NORAD identificerede det til at være den sovjetiske »Proton 3«, hvis kurs virkelig var tæt ved deres — men senere undersøgelser af dataene viste en uoverensstemmelse i denne identification. Enten var dataene usikre (ikke helt umuligt, da Proton 3 befandt sig i et ustabil dalende kredsløb), eller astronauterne så en anden menneskeskabt satellit.

(Gemini 11 UFOet forvirrede mig en del, for da jeg modtog spøringsdataene, troede jeg virkelig, de bekræftede identificationen af Proton 3. Men ufolo-

gerne Brad Sparks og Bruce Maccabee har uafhængig af hinanden brugt dataene til at bevise, at Proton 3 umuligt kunne have befundet sig det pågældende sted i rummet dengang. Jeg måtte tage mine ord i mig igen. Maccabee betegner stadig med en vis ret dette, »som det eneste autentiske astronaut UFO«, da det fortsat er uidentificeret. Igen har siden gjort sig den ulejlighed at efterkontrollere sporingsdataene eller sammenlignet andre store satellitters baner.)

13) »Den 11. november 1966 — Gemini 12: Jim Lovell og Edwin Aldrin så fire UFOer flyve i en række. Begge rummænd sagde, at det ikke var stjerner.«

Det vidste de godt det ikke var, for astronauterne talte om fire pakker af fald, de havde smidt overbord en time tidligere under en kort rumvandring.

Dom: Tilsigtet fejlцитering, bedrageri.

14) »Den 21. december 1968 — Apollo 8: Frank Borman og Jim Lovell rapporterede en 'bogie' — et uidentificeret objekt — 15 km oppe.«

15 km oppe, et minut efter start, så astronauterne på deres kontrolpanel og ikke ud af vinduet. I virkeligheden havde Borman refereret til en 'bogie' på sin første rumflyvning i 1965, da han beskrev nogle små genstande, der havde løsnet sig, da kapslen og løfteraketten adskiltes. At forbinde dette med Apollo 8 er en stor fejltagelse.

Dom: Forvanskning og svindel.

15) »Den 16. juli 1969 — Apollo 11: Det forlyder, at på denne mission blev rumfartøjet forfulgt af et UFO.«

Faktisk »forlød« det, men det var ikke rigtigt. Mange UFO-beretninger er faktisk knyttet til denne første månelandingsmission. Det UFO, der for-

fulgte rumfartøjet, var blot nogle genstande, som stammede fra deres kapsel og dennes Saturn V løfteraket. Mange af disse genstande fulgte efter den bemandede kapsel til Månen.

Dom: Fordrejning af et naturligt rumflyvningsfænomen.

16) »Den 14. november 1969 — Apollo 12: Astronauterne Pete Conrad, Alan Bean og Dick Gordon sagde, at et UFO ledsagede dem 200.000 km af rejsen fra Månen hele tiden lige foran dem.«

Nej det sagde de ikke. Derimod lavede de sjov med Mission Control, da de så et blinkende (sandsynligvis fordi det tumlede afsted i sollyset) stykke af deres løfteraket. UFO-entusiasterne synes fuldstændigt at have misforstået meningen i den offentliggjorte samtale og fremmanet et »UFO«.

Bemærk også hvor inkonsekvent

Apollo 11 observationen fra den 19. juli 1969.

denne korte liste er: Ved Gemini 11 var det Charles Conrad, men ved Apollo 12 er det Pete Conrad (Charles er hans rigtige navn og »Pete« er hans kæle-navn).

Dom: Almindeligt rumflyvningsfæ-nomen.

— Skylab 3 (den anden bemandede mission) i 1973, da astronauterne så og fotograferede en passerende satellit. Det ene billede var meget forvrænget (lukkeren må have hængt) og viste blot en mystisk krusedulle, mens det andet viste nøjagtigt, hvad astronauterne så, et punktlys.

— Apollo 10 missionen, der med sin måneflyvning banede vej for den første landing, tog nogle film på hvilke et lille objekt (is fra en tryktank?) fløj tværs over skærmen. »UFO!« skrev tidsskrif-terne i Japan, Frankrig og USA med store overskrifter.

— Apollo 13 i 1970: Nogle forfat-tere lod antyde, at den blev »zappet« af et UFO, fordi den medbragte en lille atombombe til brug ved en seis-misk undersøgelse af Månen (det var nu ikke det, der skete).

— Salyuy 6 i 1978: I en sydameri-kansk presserapport fra Moskva hæv-des det, at kosmonauterne (Romanen-ko og Grechko) så nogle runde UFOer uden for deres køje. Det viste sig dog, at objektet blev identificeret få sekun-der efter, det blev opdaget — som nogle affaldsposer kastet ud nogle få timer tidligere. Nogle amerikanske UFO-fanatikere holder stadig på, at »kilder i NASA« har bekræftet, at russerne i al hemmelighed sendte filmen med de flyvende tallerkner til det amerikanske rumagentur.

Ingen af disse tilfælde viser sig at være spor mærkværdige eller usæd-vanlige, når der ved undersøgelserne tages hensyn til de aktuelle angivelser og de »almindelige« fænomener, der mødes på en rumfærd. Rent teknisk forbliver mange observationer af satel-litpassager »uidentificerede«, da ingen har gjort sig den ulejlighed, at sam-menholde observationerne med de mange satellitter, der kan være tale om (det er tvivlsomt, om det nu er muligt at fremskaffe disse data, selvom de endnu findes i arkiverne, der er jo

gået næsten to årtier siden de ældste tilfælde).

Imidlertid udviser »astronaut UFO observationerne« meget klart den skø-desløshed, ansvarsløshed, uvidenskabe-lige fremgangsmåde og manglende ef-terprøvningsstandarder, der er almin-delige i mange (men ikke i alle) UFO-kredse, hvor man er ivrige for at kunne bringe den seneste og varmeste historie uden at undersøge pålideligheden eller nøjagtigheden. Skeptikere og kynikere lader antyde, at denne intellektuelle holdning ikke kun er begrænset til »astronaut UFO observations« genren, men gælder for alle grene så vel som for indsamlingen af UFO »data«.

Det er en hård dom, men den er svær at undgå. Dette er helt bestemt ikke noget UFO-specialisterne er stolte af at pege på.

Astronauterne er ofte blevet citeret som autoriteter, når det drejer sig om UFOer. Ofte henvises der til oplevelser, de har haft før de trådte ind i rumpro-grammet (både Deke Slayton og Gor-don Cooper talte om observationer, de havde, mens de var i flyvevåbenet). I andre tilfælde kommer de med gene-

Siddende fra venstre mod højre: Edwin E. Aldrin, Jr.; William A. Anders; Charles A. Bassett, II; Alan L. Bean; Eugene A. Cernan; Roger B. Chaffee. — Stående fra venstre mod højre: Michael Collins; R. Walter Cunningham; Donn F. Eisele; Theodore C. Freeman (død); Richard F. Gordon, Jr.; Russell L. Schweickart; David R. Scott; Clifton C. Williams, Jr. — Denne gruppe af astronauter blev i 1963 udvalgt til opgaver for NASAs bemandede rumskibsprogram.

relle erklæringer om noget, de har læst i nyhedsmedierne. Mange af citaterne er opdigt, (f.eks. et »Columbia Pictures Industries« har tillagt Gordon Cooper, hvor han påstår NASA mærklægger visse ting — Cooper anlagde sag mod Columbia for dette).

Den eneste astronaut, som hævder at have set et UFO i rummet, er Jim McDivitt. Han er dog forsigtig nok til at slå fast, at hans definition på et »UFO« også dækker den mulighed, at det objekt han så, blot kunne være en anden menneskeskabt satellit, som blot nu (endnu) ikke er identificeret. Han mener *ikke*, det er et fremmed rumfartøj eller andet »rigtigt UFO«.

Så hvorfra kommer disse »astronaut UFO« beretninger popularitet? Selvom pro-UFO historikeren dr. David Jacobs i 1977 skrev, at »flertallet blandt de seriøse UFO-forskere aldrig har troet på dem«, er det en kendsgerning, at UFO-litteraturen var (og stadigvæk er) fuld af dem. I 1960'erne populariserede Donald Keyhoe og Frank Edwards dem i stor udstrækning. I 1970'erne var den mest iøjnefaldende kilde Hynek og Vallees bog *Edge of Reality*. I 1980'erne kan vi se, de udnyttes af best-seller forfatteren Charles Berlitz og boulevardpressens stjerner Robert Barry og Henry Gris.

Hynek har, som tidligere nævnt, taget afstand fra de oplysninger, der er i hans bog (»Jeg beklager dybt, at jeg har ladet dem trykke«, sagde han til sine kolleger, men satte intet på tryk) og bebrejdet Vallee. Da jeg forhørte mig hos Vallee om, hvilke kilder, han ville henvise til i sådanne tilfælde (som han på ingen måde havde taget afstand fra), henviste han mig til sin ekspert på området, oberst Bill Coleman (den gemytlige rådgiver i Jack Webbs TV-serie »Project UFO«). Coleman, som angiveligt var involveret i flyvevåbens Project Blue Book, (der aldrig undersøgte astronaut UFO observationer — McDivitt tænkte for eksempel ikke på at indgive en rapport over sin observation i 1965), citerede blot de tilfælde, han bedst kunne huske: »Gordon Coopers observation, og selvfølgelig John Glenns — alle fra Gemini-programmet.« Desværre for Vallees hovedmeddelers troværdighed fløj Glenn aldrig en Gemini kapsel og Coopers påståede observation fra Mercury kapslen var ren og skær opdigt.

En fremtrædende UFO-forsker, som mener den amerikanske regering tilbageholder betydningsfulde UFO-data,

er Stanton Friedman, tidligere nuclear ingeniør og det seneste årti eller mere fuldtids UFO-foredragsholder, teoretiker og forsker. Sammen med William L. Moore foretog han alle undersøgelserne på stedet i *The Roswell Incident* (UFOet, der styrtede, Bogans forlag), mens den berygtede forfatter Charles Berlitz brugte hans navn og omredigeringsstab til at sætte salget i vejret. I denne bog findes adskillige astronaut UFO observationsberetninger, hovedsagligt baseret på oplysninger fra Maurice Chatelain. Ved et UFO konvent i Cambridge Massachusetts i 1981 tog Moore skriftlig afstand fra disse beretninger (selvom Moores navn var på dette papir, har han senere taget afstand fra sin afvisning og retfærdiggjort at beretningerne er med i bogen). »Måske var det uheldigt«, skrev Friedman, »men Charles insisterede på, at der skulle tilføjes et vist antal sensationelle og irrelevante beretninger så som dem, der drejede sig om påståede astronaut UFO observationer... Skulle jeg stå bag (disse)? Nej, jeg var stærkt imod det, da jeg ikke kunne se nogen grund til, at de skulle være sandfærdige. Men da Berlitz' navn betød flere penge og en kommerciel succes, overgav Friedman sig — »måske var det uheldigt«.

Mange af de professionelle forfattere, der skriver om »rum-UFOer«, giver tit deres skriverier et autoritativt præg ved at citere »top rumforskere« og »interne kilder«. De to mænd, der oftest citeres (tit ikke med navn, men citaternes herkomst kan identificeres) er dr. Garry C. Henderson fra General Dynamics Corporation i St. Louis og dr. Farouk El-Baz, tidligere astronauternes geologilærer, derefter ved Smithsonian Air/Space Museum, og nu fotoanalytiker ved ITEK Corporation i Massachusetts.

»Alle astronauter har set UFOer, men har fået ordre til ikke at diskutere deres observationer med nogen som helst,« tillægges det Henderson at have sagt. »NASA har faktisk billeder af disse fartøjer taget på nært hold med både almindelige fotografiapparater og filmkameraer«. Dette citat stammer efter al sandsynlighed fra et radio-interview i Calgary, Canada den 11. april 1969 — det var før Apollo 11 foretog sin månelanding.

Problemet er som følger. Dr. Henderson, som aldrig har haft nogen forbindelse til astronautprogrammet, påstår nu, at han aldrig har sagt noget

sådan, endside troet på det. Ved et interview jeg foretog i januar 1978, forklarede han: »Det var en skrækkelig fejlцитering, der har forfulgt mig i årevis. På et tidspunkt tænkte jeg over, hvad jeg kunne gøre for at stoppe det, men jeg gav op.« Nogle canadiske UFO-entusiaster havde tilsyneladende lavet en fingeret samtale baseret på nogle henkastede flertydige bemærkninger. »Jeg er overrasket over,« fortalte rumingeniøren mig, »at alle troede på det citerede, når man tager i betragtning under hvilke omstændigheder, det blev offentliggjort.«

Måneobelisker, måneUFOer og fremmed aktivitet i rummet synes også at blive afsløret i adskillige interview mellem UFO-forfattere (især Joseph Goodavage og Timothy Beckley) og dr. Farouk El-Baz i de tidlige 1970'ere. Men El-Baz har altid benægtet — overfor de, som har spurgt ham — ethvert kendskab til de ord, som skulle være tillagt ham. »Det er fascinerende, som alle disse begreber stadigvæk tiltrækker den offentlige opmærksomhed,« skrev han til mig i maj 1980, »til trods for der overhovedet ikke findes skyggen af bevis. Tværtimod kan alle afvises videnskabeligt.« Efter at have benægtet alle beretninger og måne-myterne, konkluderede El-Baz: »Jeg håber, at disse udtalelser vil være en hjælp i Deres søg på en gang for alle at stoppe disse løgnagtige konklusioner og brugen af udtalelser plukket ud af en sammenhæng...«

På trods af alle argumenter og forklaringer, må man pessimistisk nok konkludere, at slaget mod »astronaut UFO myten« er skæbnsvangert. Lige-gyldigt hvilken privat holdning nogle af de seriøse UFO-forskere (som er enige i, at beretningerne er forfalskede) har, vil UFO-tidsskrifterne, de opreklamerede fantaster og de nationale nyhedsmedier fortsætte med at udnytte beretninger uden at tage hensyn til nøjagtighed. Lige et par eksempler mere:

— I 1976 bragte Reader's Digest Association (Det Bedste) *Strange Stories, Amazing Facts* (frit oversat: Mystiske historier, forbløffende bevis), og på side 587 stod at læse, »i alt 26 astronauter har berettet, at de har set et UFO, mens de befandt sig i rummet... NASA tager fænomenet alvorligt, kontrollerer alle observationer og analyserer alle fotografier... Da astronauterne er meget trænede observatører, er det højst usandsynligt, at det, de rapporterer, er indbildning eller fanta-

si.« Underligt nok afviste *Reader's Digest* alle mine forsøg på at opklare, hvem der havde stået for undersøgelserne og skrevet artiklen. Men nummer »26« ledte vores undersøgelser direkte til udgaven af *National Tattler* (»Det mest velskrevne navn i folk-til-folk journalistikker«) den 17. marts 1974, hvor overskriften på forsiden var, »26 astronauters observationer bekræftede: UFO udspionerede Skylab og mange andre rumforsøg — De fulgte endda Apollo 11 til Månen.« Og det er altså godt nok for *Reader's Digest*!

— I 1978 bragte den paranormale tabloid avis *The Hefley Report* »en særrapport« af UFO-gale dr. Frank Stranges (hans rigtige navn!) om »UFO Snow JOB«. Stranges berettede: »Vore egne astronauter har set 'ukendte' i rummet. De fleste rapporter blev hurtigt dækket under en kappe af hemmelighedskræmmeri... Hvornår får vi alle billederne fra Månen at se? Hvornår må de amerikanske astronauter fortælle os alt, hvad de så i det ydre rum?« Ja, hvornår?

— I 1979 udgav Carl Sifakis en *Officiel Guide for UFO observationer* (en Drake publikation fra Sterling Publishing Compagny, New York), hvori følgende spørgsmål blev stillet: »Med hensyn til astronauternes observationer: Kunne de virkelig have set andre menneskeskabte satellitter?« Og enten uærligt eller uvidende svarer Sifakis: »Ifølge NASA drejede ingen af observationerne sig om menneskeskabte satellitter. NASA er aldrig kommet med nogen forklaring på, hvad disse objekter var.« Dette var selvfølgelig løgn, men meget rentabelt!

— I 1981 afslørede Bill Jenkins, en radiopersonlighed fra Los Angeles (»The Open Mind« program), at mange astronauter og NASA embedsmænd privat (derfor fandtes der intet skriftligt) havde fortalt ham, at UFOer havde fulgt efter deres rumskibe. Han gav sin støtte til en ny bog *On A Slide of Light* (Macmillan, New York 1981) i hvilken forfatteren Greta Woodrew beretter om en telepatisk kontakt fra »planeten Ogatta«. Indbyggerne her afslørede, at det var *DEM*, der fulgte efter astronauterne. »I overensstemmelse med hvad jeg har fået at vide af dem, som har vandret på Månen,« bemærkede Jenkins.

— fortsættes side 19

KENDTE FORFATTERE — KLASSISKE BØGER

Siger navne som *Allen Hynek* og *Jacques Vallee* dig noget?

Siger *Betty* og *Barney Hill*-sagen eller »*Project Blue Book*« dig noget?

I så fald bør du kigge nærmere på nedenstående bøger, som SUFOI har skaffet hjem fra USA specielt til UFO-NYTs læsere. Vi lægger nemlig vægt på at yde vore læsere bedst mulig service og et varieret udvalg af UFO-materialer.

J. Allen Hynek:

The Hynek UFO Report

Den kendte astronomi-professor J. Allen Hynek, der også har fået tilnavnet »verdens førende UFO-forsker« tager i denne anbefalelsesværdige bog udgangspunkt i »Project Blue Book«, der igennem længere tid var det amerikanske luftvåbens undersøgelsesprojekt for UFOer. Fra dette udgangspunkt dækker bogen på glimrende vis store dele af UFO-sagen.

301 sider, illustreret,
pocket-udgave..... pris kr. **38,00**

Brad Steiger (red.):

Project Blue Book

Endnu en bog om »Project Blue Book«, der afslører, hvordan de UFO-rapporter som det amerikanske militær indsamlede og hemmeligholdt igennem mange år, i virkeligheden er de bedste beviser for eksistensen af UFO-fænomenerne.

423 sider, illustreret,
pocket-udgave..... pris kr. **38,00**

Jacques Vallee:

Anatomy of a Phenomenon - UFOs in Space

En god og seriøs bog om UFO-fænomenerne. Vallee, der er videnskabeligt uddannet inden for områderne matematik og datalogi, analyserer UFO-fænomenerne videnskabeligt og behandler forskellige teorier om disse gådefulde fænomener.

227 sider, illustreret,
pocket-udgave..... pris kr. **38,00**

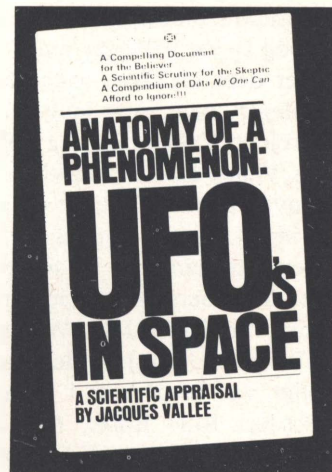
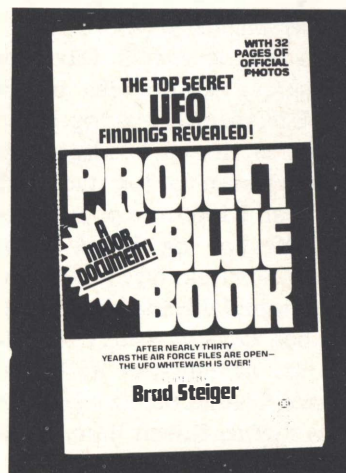
John G. Fuller: The Interrupted Journey

I denne bog gennemgås nøje en af de mest spændende UFO-oplevelser nogensinde: Betty og Barney Hill sagen. Dette ægtepar, som intet kan huske fra en længere periode under en køretur i det nordlige USA, bliver bragt under hypnose. Resultat: En fantastisk UFO-oplevelse bliver bragt op til overfladen fra netop dette tidsrum.

350 sider, illustreret, pocket udgave pris kr. **38,00**

304 sider, illustreret, hard-cover pris kr. **58,00**

Bestilling sker lettest ved at indbetale beløbet plus kr. 7,00 (ekspedition/porto) til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Husk at skrive på modtagerdelen, hvad der bestilles.

FILMANMELDELSE

Mænd af den rette støbning

Af Kim Møller Hansen

Den 27. november 1959 blev egernerne Baker og Able sendt op i rummet, og efter 15 minutters flyvning blev »abenaутerne« bjerget i god behold. NASA fejrer i år 25 års jubilæet for denne første »bemandede rumfart«. Og meget apropos har en film, der netop handler om raketaldrens indtog i USA netop premiere i Danmark den 14. september.

Filmen hedder »Mænd af den rette støbning« (»The Right Stuff«) og er en filmatisering af Tom Wolfes halvdocumentariske bog »The Right Stuff«. Den udkom i 1979 i USA og i 1981 på dansk med titlen »Kold Marv«.

Historien tager sin begyndelse i oktober 1947, da den legendariske testpilot, Chuck Yeager som den første gennembrød lydmuren i det lille X-1 raketfly »Glamorous Glennis« — og dermed beviste, at lydbarrieren ikke var nogen »mur«. Den følger derefter testpiloternes mere og mere vilde forsøg på at slå hinandens hatigheds- og højderrekorder, hvor chancen for at overleve er 1 mod 4, og går videre med skildringen af de første rumflyvningers tid, med udvælgelsen af de første syv astronauter i 1959, deres optræning og kamp mod videnskabsmændene, deres offentlige helteposition, USAs kon-

stante nederlag i kapløbet mod russerne og evindelige mislykkede raketaffyringer, Alan Shepards første flyvning den 5. maj 1961, John Glenns tre kredsløb om jorden i 1962 i »Friendship 7« og afslutningen på Mercury-projektet i 1963, hvor præsident Kennedy lovede den amerikanske nation, at der inden tiårets udløb ville gå amerikanere på månen.

Instruktøren Philip Kaufman får på elegant måde kædet testpiloternes ensomme kamp med rekorderne i ørkenen over Edwards Air Force Base sammen med Mercury-projektets start. Med udvælgelsen af de syv astronauter skifter historien fra Edwards Air Force Base i Californien til Florida og Texas, hvor man følger de udvalgte syv. Ringen sluttes, da filmen slutter med Chuck Yeagers dramatiske flyvning med NF-105 flyet, hvor motoren sætter ud i 108.000 fods højde under et højderekordforsøg.

De syv astronauter var: Deke Slayton (spillet af Scott Paulin), Scott Carpenter (Charles Frank), Gordon »Gordo« Cooper (Dennis Quaid), Gus Grissom (Fred Ward), Wally Shirra (Lance Henriksen), Alan Shepard (Scott Glenn) og John Glenn (Ed Harris).

Disse syv blev forudt til hysteriske højder, selv inden de kom i rummet. Filmen genskaber denne stemning. LIFE Magazine købte rettighederne til astronauternes og deres hustruers historie. De blev hædret i Det Hvide Hus, ved optog græd folk o.s.v.

De syv astronauter havde nået toppen af den pyramide, som alle testpiloter kæmpede sig op ad. Kun de få — dem som havde »the right stuff« — nåede toppen.

Og hvad er så »the right stuff«. Tom Wolfe bruger i sin bog megen plads til at beskrive dette udefinerbare begreb. Instruktøren Kaufman beskriver selv sin film »som en søgen efter en kvalitet«, denne mærkelige amerikanske blanding af heltemod, tapperhed og »sætte-alt-på-et-bræt-holdning«, der er kendt som (men aldrig diskuteret blandt dem som virkelig havde det) »the right stuff«.

Testpiloten med »the right stuff« kunne sætte sig op i et uprøvet fly, se døden i øjnene, udnytte sin erfaring, overblik og reflekser optimalt i de afgørende øjeblikke og være klar til at gå op igen næste dag — også selv om han aftenen før havde set lidt dybt i whiskyglasset!

Den tabende part i spillet om at nå toppen var testpiloternes koner. De gik rundt med en evig angst, når deres mænd var i luften. Selv når manden havde nået pyramidens top og var blevet astronaut, var frygten der. Og når nerverne hang mest i laser, f.eks. under en opsendelse, klistrede journalister og pressefotografer sig til familien.

Hustruerne levede i bigami: de var både gift med manden og hans arbejde.

De syv astronauter havde »the right stuff«, men deres forbillede og »the rightest stuff of all« var Chuck Yeager. Yeager (der spilles af Sam Shepard) blev aldrig astronaut. Han ville, som mange andre testpiloter, simpelthen ikke. De kaldte spøgefuldt Mercury-astronauterne for »Spam in the can« (dåsekød). Der var nemlig hverken vinduer eller styremekanisme i de første rumkapsler. Astronauterne var faktisk blot forsøgskaniner.

Filmen skildrer astronauterne som kammerater, der holder sammen mod NASAs videnskabsmænd.

Da astronauterne første gang præsenteres for Mercury-kapslen, opdager de, at der bl.a. mangler et vindue. De truer med at fortælle ting og sager til den nyhedshungrende presse, hvis de ikke får deres vilje. De er jo piloter og ikke aber. De fik deres vindue!

Den udadvendte John Glenn er deres talsmand. Filmen skildrer ham som den gode ægtemand, den fødte leder, intelligent, troende med den rette moral — kort sagt: drømmen om den ideelle amerikaner! Filmen havde premiere i USA i oktober 1983, netop som den amerikanske valgkamp for alvor gik igang. Eftersom John Glenn på daværende tidspunkt opstillede som præsidentkandidat for Demokraterne, var der i politiske kredse en del mumlen om, at filmen kunne give ham mange stemmer. Det gjorde den nu ikke (hvad Kaufman vel heller ikke havde tilsigtet), selv om den blev en succes og hædret med flere Oscars.

Yeager er den klassiske westernhelt, der erobrer himlen. Aftenen før den historiske flyvning med X-1 bliver han slået af hesten og brækker et par ribben. Men næste dag går han, udstyret med et stykke kisteskaft til at lukke lugen med, op i X-1 for at møde »dæmonerne« i himlen, og med kun en brugelig arm gennemfører han flyvningen. Yeager havde »the right stuff«. Denne scene bliver endnu bedre, når man ved, at sådan gik det faktisk til i virkeligheden!

Filmens »skurke« er pressen, der jagter astronauterne og især deres hustruer, og videnskabsmændene og embedsmændene, der betragter astronauterne som »dåsekød«, der hurtigst muligt skal sendes op i rummet, så man kan komme foran russerne. Kaufman lader »skurkene« fremstå som komiske personligheder. Vicepræsident

Mercury-astronauterne ser deres rumkapsel for første gang og opdager, at der hverken er vinduer eller styremekanisme. Fra venstre mod højre: SCOTT PAULIN som Deke Slayton, DENNIS QUAID som Gordon »Gordo« Cooper, CHARLES FRANK som Scott Carpenter, LANCE HENRIKSEN som Wally Schirra, ED HARRIS som John Glenn.

Chuck Yeager (Sam Shepard) står på vingen af det X-1 raketfly, hvormed han den 14. oktober 1947 gennembrød lydmuren som den første i verden.

Lyndon B. Johnson (der spilles ustyrligt morsomt af Donald Moffat) og hele Eisenhoweradministrationens hysteriske reaktion ovenpå nyheden om russernes opsendelse af Sputnik 1 er fin komik. Hvem skal man sende i rummet? Trapez-artister, surfere, linedansere, kanonkonger eller lignende dumdristige mennesker? »Jeg vil ha' testpiloter«, brummer Eisenhower. Og jagten på egnede personer begynder. De to mænd, der udses til dette rekrutteringsjob er gennemgående figurer i filmens sidste halvdel. Deres genvordigheder er Gøg og Gokke værdig.

Det er iøvrigt ganske tankevækkende, at hvis amerikanerne ikke havde haft så pokkers travlt med at få sendt en mand op i en raket som en kanonkugle, men i stedet for havde blæst på raketkapløbet og videreudviklet raketflyene, så havde USA måske allerede for mange år siden haft en rumfærge.

Det tog 8 måneder at filme »Mænd af den rette støbning« og kostede næsten 27 millioner dollars. Et stort research-arbejde er gået forud. Kaufman ønskede at skabe et helt nøjagtigt tidsbillede. Det var lidt af et detektivarbejde at fremskaffe biler, interiør, tøj m.m. fra

Filmholdet i færd med at filme et NF-104 fly på Edwards Air Force Base i Mojave-ørkenen.

den tid. I filmen vises også en lang række af periodens fly. Mange af dem måtte man støve op på museer og hos private samlere og gøre flyveklare med de rigtige bemalinger. Testfly og raketter måtte genskabes ned til mindste detalje.

Billedarkivmateriale fra tiden eksisterer der meget af, og en del af dette er redigeret ind i filmen, bl.a. i form af TV-programmer. Under jagten på billedmateriale i NASAs, Flyvevåbnets og Bell Aircrafts arkiver fandt filmholdet russisk filmmateriale, der ikke var blevet set af nogen i de sidste 30 år. Filmholdets fanatisme vedrørende detaljer forbavsede talsmænd hos NASA: »I er alt for omhyggelige, ingen kan alligevel se forskel«.

Virkelighedens Chuck Yeager er i dag 61 år og lever i bedste velgående. Han var teknisk konsulent ved filmen og hjalp filmhold og skuespillere med mange detaljer. Han trak sig tilbage fra Flyvevåbnet som general, men flyver stadig. I filmen har han en lille rolle som bartender og flyver selv i et par scener.

Filmens nervepirrende testflyvescener, kombinationen mellem studieoptagelser, dokumentaroptagelser, special effects og fascinerende billeder af jorden set fra rummet, gør »Mænd af den rette støbning« til en oplevelse.

Det er en lang film — næsten 3 timer. Det er en film, som bringer tilskueren bag den sminkede facade og ind under overskrifterne i en epoke, som mange

af os har været måbende tilskuere til. Det er en film om »De sidste, rigtige, amerikanske helte«. En film der handler om skabelsen af et heltemodigt broderskab af Luftens Riddere.

»Mænd af den rette støbning« er en »mande-film« og amerikansk, med alt hvad dette indebærer — en film med »the right stuff«. Men det er bestemt ikke nogen forudsætning for at forstå filmen, at man har forhåndsviden om rumfartens spæde barndom. Mange vil blive grebet af filmen og have noget at fundere over næste gang amerikanerne sender en rumfærge op.

Hvis man ønsker at forberede sig, inden man ser filmen, kan det anbefales at gå på biblioteket og låne: »Kold Marv«, Tom Wolfe, Borgen, 1981. »Jorden Rundt på 80 minutter. Fortalt af de syv astronauter«, Berlinske forlag, 1962.

I kølvandet på de fl. tall. med kontante materialer fra IGAP.

Materialerne kan bestilles ved indbetaling af beløbet til giro 4 03 88 00, IGAP, Fjordvej 99, 6000 Kolding.

Telepati, af George Adamski. En forklaring og indførelse i veje til praktisering heraf.

Pris: kr. **46,-**

UDEFRA Astronauter og UFOer

— fortsat fra side 16

Og sådan fortsætter det! En passende afslutning på dette emne kan findes i det magasin, der hedder *Rona Barret's Hollywood* (winter annual 1978), hvori redaktør Flanzky Lewis skrev: »RBH's egen 'UFO-nærkontakt'.« Barret interviewede skuespilleren Basye Swaim, som medvirkede to sæsoner i Jack Webbs TV-show »Project UFO«, som Blue Book embedsmanden »stabsssergent Harry Fitz«. 'RBH' spurgte: »Hvorfor tror du, folk tror på UFOer?« hvorpå Swaim svarede: »Tja, jeg ved det ikke. — Jeg tror, at lige siden vi har kunnet sende mennesker til Månen, er det ligesom om, der er sket visse ting. Jeg mener, visse astronauter siger, at de har set UFOer. Så når personer som dem, disse fyre er videnskabsmænd, og når de har været i offentlighedens søgelys, som de har, og — når nationale helte som dem, siger sådanne ting — hvad tror DU selv? De almindelige mennesker vil vel sige 'Der må nu alligevel være noget om det'.«

Jack Webbs »sergent Friday« plejede at sige, »kun kendsgerningerne, tak.« Men det var i en anden epoke. »Sergent Fitz« får det sidste ord — og det har absolut intet med kendsgerningerne at gøre! □

Kilde:

James Oberg. Oprindeligt i *Skeptical Inquirer* efteråret 1978, men opdateret og ajourført juli 1983.

Oversættelse:

Flemming Rasmussen/SUFOI -fr

Om bord i rumskibe. Klassikeren i nyoptrykt udgave. Til dato er ingen af Adamskis påstande modbevist — tværtimod. Favørpris kr. **65,-**

Akakor Krøniken. Indianerhøvdingen Tautuca Nara fortæller sin stammes historie og om underjordiske, elektrisk oplyste templer. Favørpris ... kr. **65,-**

Kåsskara — Høpiernes verden. Af Josef Blumrich, NASA-videnskabsmanden. Om høpiernes vandring fra Lemurien til i dag og deres filosofi. Spændende + videnskabeligt underbygget. 4 første bind er udkommet. Pr. bind kun ... kr. **32,-**

UFOernes fødsel

Af John Prytz

Til at besvare dette spørgsmål, må man bruge meget tid på at finde ud af, om hovedparten af kernen, altså de ægte uforflaskede UFO-sager, i det mindste på den tid (sidst i 40erne) var et produkt af folks fantasi eller af udenjordisk intelligens. Jeg skriver »på den tid«, for hvis man skal finde socialt, historisk, kulturelt og psykisk »forurenede UFO-sager, altså et miljø, hvor UFOer ikke var en integreret del af folks bevidsthed, må man gå tilbage til begyndelsen. (Desuden er de tidlige sager værdifulde, når det drejer sig om at si forskellige naturlige forklaringer, såsom satellitter osv. fra (1)). Det er for nemt at sige, at folk i dag har UFOer/rumflyvning/ETI osv. på hjernen, og X% af UFOerne i dag menes at være et fantasiprodukt, altså fremkaldt i sindet. Men var det, *kunne* det have været sandt sidst i 40erne?

Selvfølgelig var der luftskibsmysteriet i slutningen af forrige århundrede:

Selvom det må være skuffende, er der ingen tvivl om, at luftskibsbølgen 1896-97 skyldtes svindel, ønsketænkning og fuldstændig forkert journalistik (2).

Desuden var der FOO-fighter-mysteriet under den 2. Verdenskrig og spøgelsesraketterne i 1946, altså før den moderne UFO-æra, og ikke at forglemme, de isolerede UFO-observationer fordelt på den første halvdel af det 20. århundrede. Ingen af disse gav nogen stigning i UFO-observationerne rundt om i verden eller psykiske tilstande der kunne frembringe UFOer eller få ETI til at invadere og foretage en omfattende rekognoscering på Jorden, alt efter hvordan man ser på det.

Der skete noget specielt i året 1947, og med Kenneth Arnold i særdeleshed

Det moderne UFO-fænomen blev med ét et verdenskendt fænomen sidst i 40erne. Hvad nyt spørger man? Intet. Men hvad vi godt kunne lide at vide, er hvorfor. Var det bare en uundgåelig grille, der bare ikke ville forsvinde, hvilket i sig selv fortæller noget om fænomenets art), der opstod under den tids stemning, og som kun behøvede en ganske lille ting, for at sætte gang i det hele, eller var dette ekstremistiske flop, af verdensomspændende karakter og af årtier-lang varighed noget, som ingen historiker, sociolog eller psykolog kunne have forestillet sig, selv i deres vildeste fantasi, og som de ej heller, når de ser tilbage, kan finde en solid og bestemt grund til?

den 24. juli, en speciel sag, som neutrale forskere stadig har på listen som en ægte uidentificeret hændelse. Arnold UFOet.

... var en spændende historie i 1947, og den, der satte gang i den offentlige interesse og det amerikanske flyvevåbens involvering i UFO-problematikken. Det er også en hændelse, der måske for altid må forblive i den kategori af UFO-rapporter, der aldrig helt bliver forklaret (3).

Det er godt at vide, at den UFO-observation, der satte det hele i gang, stadig er uopklaret, men hvad var skyld i, at denne hændelse indtraf? (og at lignende tilfælde lige efter Arnolds indtraf, før UFOer blev en del af vor hverdag).

Skete det på grund af nogle fysiske miljøbestemte ejendommeligheder, som resulterede i nogle kendte og andre på forhånd ukendte naturlige fænomener? Der er ingen beviser for det. Den eneste nye miljøfaktor på den tid var atombomben, der blev testet i atmo-

sfæren, men slet ikke i så stort tal, at de kunne ændre den fysiske og kemiske sammensætning i atmosfæren så meget som til at frembringe »flyvende tallerkner«, som de hed dengang. Nej, at man tester A-bomber i atmosfæren er ikke nogen sandsynlig grund til den massive UFO-tilvækst. Men måske ville en fysiker med forstand på de dele fortælle os, hvilke forandringer vor atmosfære gennemgik sidst i 40erne, hvis den altså gennemgik nogen.

Skete det på grund af en hurtig optrapning i udenjordiske intelligensers (ETI) opsyn med Jorden og jordboerne, måske på grund af det store spring i jordisk teknologi — atombomben, som så mange før mig, har foreslået — men måske af en anden ukendt grund(e), som kun ETI er så privilegerede at kende? Det tror jeg personligt er mest sandsynligt. I det mindste passer det med de fakta, som vi kender og forstår, og ingen troværdig, skudsikker og uangribelig indvending er endnu blevet fremsat imod.

Det sidste alternativ, at det sociale, kulturelle og psykiske klima på den tid

skulle være i stand til at frembringe et imaginært (folks egen fantasi) fænomen, er heller ikke særlig sandsynligt, hvilket vi snart vil se.

Uheldigvis findes der meget få (hvis nogen) ufologer, som har omfattende kvalifikationer og/eller erfaring i sociologi, psykologi osv. og som studerer historie (deriblandt en dybtgående viden om de videnskabelige, fremtidsvidenskabelige og astronomiske aspekter), viden om massemediernes indflydelse, og som selv som voksen levede sidst i 40'erne.

Var den almindelige offentligheds bevidsthed mættet af tanker om, og blev den udsat for begrebet rumrejser og ETI i slutningen af 40'erne? Baseret på oplysninger jeg har, må jeg sige, at det er usandsynligt. Men for det første, ville det være meget lærerigt at læse aviser fra dengang, bare for at få føling med den tid. Tiden tillader desværre ikke, at man læser hver eneste avis for alle dage over 2 eller 3 år før juni 1947, men hvad med at tage den 24. juni 1947 som et tilfældigt eksempel? Jeg gennemgik mikrofilmene. Jeg ventede ikke at finde nogen historier om mystiske atmosfæriske objekter, rumflyvning, rejser til Månen, NASA, satellitter, monstre med udstående øjne, der sender radiosignaler til os og SETI-programmer, der afventer ankomsten af samme. Og gæt hvad der skete? Det gjorde jeg heller ikke! Disse historier ville ikke dukke op før et årti senere! Hovedhistorierne den dag var (4):

Lønstop bliver lov, da senatet overhører veto, 68-25.

Fagforeningerne kæmper for hurtig ophævelse.

Marshall og Paterson appel om hurtig våbenhjælp til Sydamerika.

ASCAP stævnet af US som en verdenstrust.

USA tilfreds med Paris-mødet.

Drenges advarsel redder beboerne, da beboelsesejendom styrter sammen.

20.000 skibsværftsarbejdere nedlægger arbejdet.

Sovjet velkommen til at forhandle hjælp med Frankrig og England.

Det er kedeligt, at netop denne dag skulle være grunden til, at I læser dette netop nu! Vi skal vende tilbage til dette emne i New York Times, for at få bedre indblik i tingene, selv om tingene ikke ser lyse ud for dem, der leder efter fatasifostre.

Hvorledes med rum/ETI-orienterede science-fiction film? Desværre blev der

ikke i følge underholdningsspalten i The Times vist én eneste film med science-fiction tema i New York City biograferne den 24. juni 1947. Selvfølgelig var der på dette tidspunkt allerede lavet film med rum/ETI-handling. En undersøgelse viser, at der var en eksponentiel stigning i rum/ETI science-fiction film dengang.

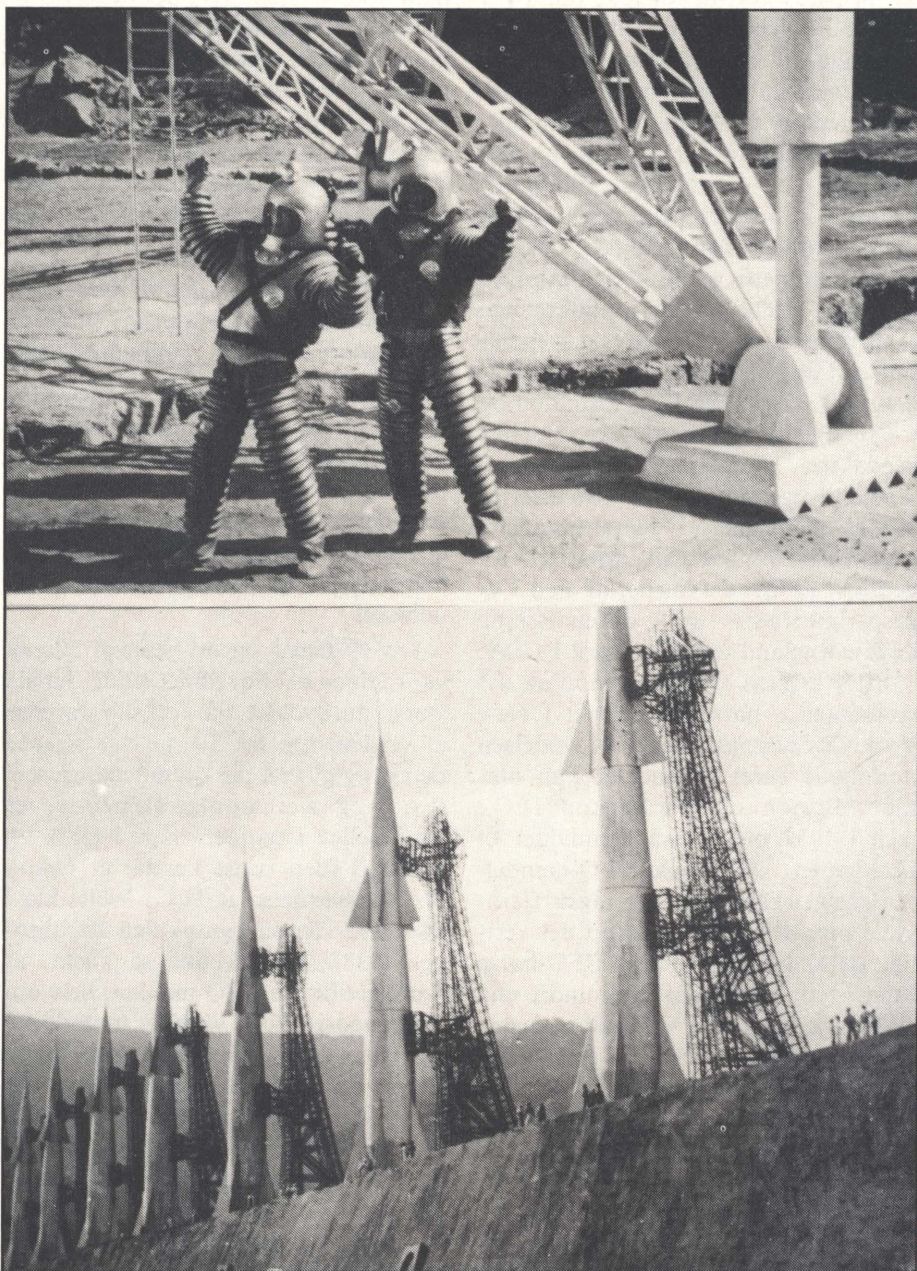
Ifølge den tekst (5), som jeg har taget disse data fra, er den film, der er tættest på, og som går forud for starten på den moderne UFO-æra, »The Purple Monster Strikes« fra 1945. Jeg tvivler på, at det var den, er satte gang i UFOerne! Denne tekst påstår også:

Efter (min understregning) Kenneth Arnold-hændelsen i staten Washing-

ton og den efterfølgende tallerkenbølge i 1947, befandt tallerknerne sig på samme stade som raketskibene (i biograffilmene) (6).

Før juni 1947, med undtagelse af Jens Lyn fra 1930'erne, var rumflyvning/ETI lig med de traditionelle raketskibe, og **ikke** ovale, cigarformede (uden finner), tallerkenlignende o.lign. objekter. Derfor skulle UFO'er, hvis de var fantasifostre og alligevel associeret med rumrejser/ETI, have afspejlet det populære og traditionelle begreb.

Hvis man ser på tabellen, kan man nok tale kraftigere for, at UFO'erne var skyld i stigningen af rum/ETI science-fiction film, lige stik imod hvad pro-fantasi-fortalerne ville foretrække.

Billeder fra den sovjetiske science fiction film »Vejen til stjernerne« fra 1957.

5 års periode	Antal af rum/ETI science-fiction film
1900—1904	2
1905—1909	8
1910—1914	2
1915—1919	2
1920—1924	2
1925—1929	1
1930—1934	1
1935—1939	6
1940—1944	2
1945—1949	5
1950—1954	34
1955—1959	53
1960—1964	31

Rum/ETI biograffilm som funktion af tiden.

Hvordan med science-fiction i fjernsynet? TV eksisterede (men var ikke særlig udbredt) i 1947, så det vil være på sin plads kort at fortælle om TV's store indflydelse på vores liv.

Mange videnskabsmænd bidrog til udviklingen af fjernsynet, og ingen enkeltperson kan kaldes dets opfinder. Men Vladimir K. Zworykin er nok kommet med det vigtigste bidrag til TV, som vi kender det i dag, og han var den første, der demonstrerede det første komplette tekniske og praktiske television i 1929. Der blev sendt mange eksperimenterende fjernsynsudsendinger i slutningen af 20'erne og i begyndelsen af 30'erne, og BBC i London og CBS/NBC i New York var de mest produktive. De første regelmæssige udsendinger begyndte i juni 1936 efter at 150 TV-modtagere var blevet installeret i hjem i New York City. Men 2. Verdenskrig gjorde det hurtigt af med TV-eksperimenterne og udsendingerne både i England og New York i USA.

Efter krigens slutning genoptog det amerikanske nationale telenet i New York City udsenderne. I begyndelsen omfattede deres udsender kun området Boston og Washington D.C., men i 1951 blev området udvidet til hele landet. Da Arnold UFO-hændelsen skete, eksisterede der ingen fjernsyn i området, og slet ikke i det vestlige USA, hvor den første UFO-bølge fandt sted. I 1945 var der mindre end 10.000 fjernsyn i USA, antallet nåede i 1950 op på 6 millioner og i 1960 op på næsten 60 millioner. Da UFOerne »føddes« var der kun ca. 2-3 millioner fjernsyn i landet, og det lyder måske af meget, men er det ikke, når man ser dette tal i forhold til befolkningstallet og antallet af TV i dag. Så hvis TV havde indflydelse på UFO-fænomenets »fødsel«, så var det en uhyre lille

indflydelse — alt for lille til at kunne forklare det hele.

Men hvad kunne der have været i fjernsynet dengang (juni 1947), noget der bare kunne influere en lille smule? Ifølge New York Times den 24. juni 1947 havde New York City kun 3 TV-stationer (i dag er der 9 eller flere) og over 20 AM radiostationer og 9 FM stationer. Den dag var der ingen udsendinger på 2 af kanalerne og den tredje begyndte sendetiden kl. 18.15 med »News from Washington«, derefter fulgte »Movies for Small Fry«, »Cash and Carry«, »Film: Serving Through Science«, »Sport Names to Remember« og til sidst kl. 20.40 »Baseball: Yankees vs Cleveland at Yankee Stadium«. Dermed sluttede udsendingerne (7).

Det er unødvendigt at sige, at Arnold ikke så fjernsyn i perioden op til flyvningen, da der ikke fandtes TV i hans område. Men hvis der havde været, ville eller kunne der have været vist noget, der var i stand til at fremkalde visioner af »flyvende tallerkner«, der hvisler gennem luften? Kort sagt: Blev der vist science-fiction i fjernsynet i 1947?

Den første science-fiction serie, der blev udsendt i amerikansk TV, var »Captain Video«... begyndte i 1948.

Altså der var ingen små grønne mænd, raketskibe, rumfærge-opsendinger, der blev sendt direkte på noget tidspunkt før UFO-mysteriets fødsel, ting der i dag anses for et middel til at skærpe folks bevidsthed. Fjernsynet kan dermed også slettes som en mulig udløser!

Fra 1920'erne og op gennem 50'erne var radioen det hovedmedie, der havde størst indflydelse på folks opfattelse af verden. Og fra 30'erne var science fiction og gysere, der omfattede science-fiction og overnaturlige elementer, ret almindelige i radioen både i USA og England (den bedst kendte er Orson Wells udsendelse af H.G. Wells klassiker »Klodernes kamp« den 30. oktober 1938). Man kunne så påstå, at radioen udløste UFO-manien. Selv om denne teori nok er værd at underkaste en intens (men besværlig) undersøgelse, for at finde et endeligt bevis for årsag og virkning (radio UFOer), er min umiddelbare indvending, at der næsten er to årtier mellem årsagens start (radioen) og virkningen (UFOer). Men jeg overlader gerne til en anden at rode med det.

Da jeg nu har forkastet (i det mindste

til min egen tilfredsstillelse) 2 af 3 massemidiens indflydelse (Biograffilm og TV) som værende UFO-fænomenets udløser, vil jeg kort vende mig mod litteraturen. Først non-fiktion:

Som det var tilfældet med science-fiction film fandtes der artikler og bøger om ETI og rumflyvning længe før den moderne UFO-tid, og som det skete med disse film, steg også antallet af disse artikler og bøger eksplosionsagtigt. Men, og ligeledes parallelt med science-fiction filmene, skete eksplosionen *efter* og ikke før UFOerne kom ind på scenen (og lærredet).

Måske hjalp UFO-fænomenet med til at stimulere interessen for rumflyvning og ETI. Det ville være en mere logisk konklusion på de nævnte data end det modsatte!

At vi går videre til science-fiction og litteraturen giver heller ikke fantasiens fortalere megen plads at røre sig på. Gennem hele »science-fictions gyldne tid« (som forløb samtidig med science-fictions gyldne tid i radioen) var det muligt at nå læserne via de billige ugeblade. Bladenes cirkulation var ikke høj: De var ikke særlig godt repræsenteret i avisioskerne, og forfatterne blev ikke betalt særlig godt (dengang kunne ikke engang Isaac Asimov leve af at skrive science-fiction); magasinerne ville ikke røre emnet med en ildtang; de bøger, der blev udgivet, blev som regel udgivet af små special-forlag og kom aldrig på Top 10 listen for de mest solgte bøger. Folk syntes ikke science-fiction var noget at læse, og boghandlerne havde heller ingen separate hylder til emnet.

Men alt dette er velkendt og trivial historie for vore dages science-fiction fans. Det er svært at sammenligne tiden lige før og gennem 1940'erne med den intense interesse, der er for science-fiction i dag, og salget og emballeringen af denne genre er nu — »mode«. Men der er den igen; overgangen fandt sted *efter* at UFOer var blevet en fast del af vores hverdag, ikke før.

Science-fiction magasinernes antal nåede sit maksimum i 1953, da 34 forskellige blade blev udgivet alene i USA... Men midt i 50'erne lød døds-klokkerne for mange af dem, specielt de billige. Forskellige ting som TV, ugeblade og det blomstrende paperback marked, fik de billige blade til at synes forældede, og næsten samtidig gik de så ind. Desværre har alt godt en ende, og tidligt i

60erne gjore paperback bøgerne indhug i magasiners marked (10).

Et andet synspunkt:

Men tidligt i 20erne blev nogle etablerede forelæggere klar over det kommercielle potentiel i science-fiction... Paperback science-fiction blev med visse undtagelser store værdiløse døgnfluer i England indtil sidst i 50erne, og i USA blev de hurtigere en fast del af forelæggerens liste... Gennem 60erne og 70erne fortsatte science-fiction med at vokse i tal. Den sidste af de rigtige specialist science-fiction forelæggere, Gnome Press, døde tidligt i 60erne (11).

Pointen er denne: Det var ikke før efter den tid, der havde set UFOernes »fødsel« og »opvækst«, science-fiction opstod i en storstilet kommerciel og profitabel form. Kernen (et fåtal af science-fiction læsere før 1947) kunne ikke have være stor nok (i antal) til at øve en så massiv indflydelse, at det ville udløse UFO-fænomenet, selvom science-fiction skulle have afspejlet, det vi nu ser som UFOer. Som en slags spådom omfattede science-fiction før 1947 ikke mange af vore dages UFO-facetter — og hvorfor skulle de dengang have afspejlet, hvilke UFO-karakteristika, der ville blive set i dag, forudsat at UFOer er et produkt af udenjordisk intelligens. Men der opstår et problem, hvis UFOerne er et produkt af vores fantasi og deres karaktertræk alligevel ikke er de samme (med få undtagelser (12)), som de uvirkelige/opdagede begreber, der fandtes før UFO-æraen.

Kort sagt, med al respekt for emner, der har med rumflyvning, ETI osv. at gøre og som bliver udtrykt i fiktion eller non-fiktion, er der intet bevis for den slutning, at den slags begreber var almindelige før 1947, altså en integreret og fast bestanddel i folks liv.

Men historien er ikke helt færdig. Der må iværksættes flere undersøgelser.

Periode	Antal af forbindelser (middelværdi over 5 år)
1900—1919	3,5
1920—1929	11
1930—1939	15
1940—1945	11
1945—1949	15
1950—1954	63
1955—1959	174
1960—1964	539

Rum/ETI non-fiktion forbindelser som en funktion af tiden (9).

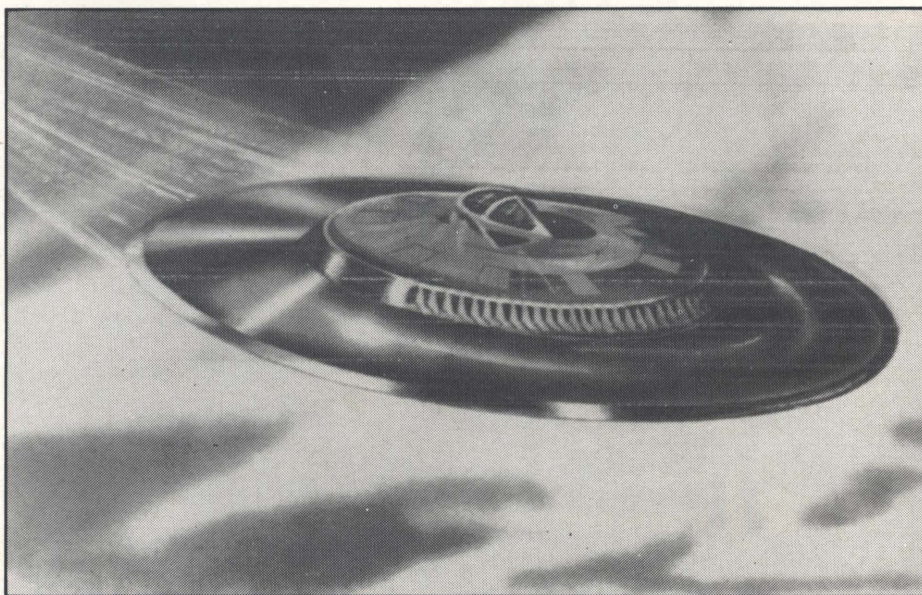
Hvis UFOerne som ETI-manifestationer havde været fantasifostre, ville det have været umiddelbart indlysende — det vil sige inklusiv observation af besætningsmedlemmer og bortførelses-sager fra slutningen af 1947 ledsaget af massiv omtale. Sådan var det ikke. Den første teori (en følelsesmæssig reaktion) var, at UFOerne uden tvivl var en logisk udvidelse af våbenkapløbet efter 2. Verdenskrig — »De hemmelige våben«-teorien — og mange populære artikler støttede sig til den de første år (13 + 14). Det var først i januar 1950, ideen om at UFO = ETI fik en iøjnefaldende offentlig omtale, og det begyndte med Donald Keyhoses »True«

artikel, der hurtigt blev fulgt op af hans bog med samme titel, »The Flying Saucers Are Real«, og en hel hærskare af andre artikler og bøger af andre forfattere, som tilsluttede sig Keyhoses teori.

Fra den tid af fordærvedes spørgsmålet om, hvad UFOer er i snart sagt alle rapporter og undersøgelser. Måske var alle UFO-rapporter dengang lig med ETI, noget folk havde opdigtet. Men før? Fra midten af 1947 og i 1949 var UFOer ikke lig med ETI i alle tilfælde, men derimod lig med hemmelige våben. Da der ikke var nogen hemmelige våben og ingen fantasifostre i den periode, hvad var da de mystiske objekter, man så? Psykologisk fremkaldte hemmelige våben? Eller måske udenjordiske ETI UFOer!

Hvad var så specielt i kulturel, social og/eller psykologisk henseende i årene og månederne op til juni 1947. Intet! Hvad særligt var der ved 40ernes sidste år? Hvad fik indbyggerne i USA (Canada, Europa, Australien osv.) til pludselig i massevis at efterligne én mands oplevelse (Arnold), en mand, som ingen før havde hørt om? Det var som om USAs præsident havde set den allerførste »flyvende tallerken«. Derfor er, som jeg foreslog, UFOernes oprindelse (miljøet dengang taget i betragtning) udenjordisk. Og som en tilføjelse vil jeg endvidere lade antyde, at hvis der skulle findes et mere ideelt tidspunkt for tænkte fremmede rumskibe, kunne man dårligt finde en mindre overbevisende tid end den omtalte historiske periode i 1940erne.

Hvis der fandtes en periode, hvor folk kunne have massehallucinationer om udenjordiske rumskibe, ville det have været sidst i 1950erne og i begyndelsen af 1960erne. I den 5-årige periode så NASA dagens lys, rumkapløbet startede, Sputnik, Ranger, Mercury projektet, Apollo projektets planlægning, Mariner 2 sendt til Venus og Projekt OZMA (forsøget på sporing af ETI) fandt sted. Pressen, bladene, radio/fjernsyn og bøger var fulde af rumnyt, bekendtgørelser og fremskridt. Mars' kanaler var stadig aktuelle, da Mariner 4 endnu ikke var sendt op. Videnskab og videnskabelige uddannelser steg i USA, hovedsageligt af frygt for russernes fremskridt i rummet. Introduktionen af billigbogen (handlede ikke kun om science-fiction, men nu også om videnskab) var i fuld gang. Ingen af de førnævnte ting (bortset fra Mars kanalerne) eksisterede på den tid, kort før de »flyvende tallerkner« trådte ind

Før juni 1947, med undtagelse af Jens Lyn fra 1930'erne, var rumflyvning/ETI lig med de traditionelle raketskibe, ikke ovale, tallerken-formede o.lign. Her ses en skitse til »Autzo UFOet«.

i vores kultur. Men naturligvis kunne den blomstrende rumflyvning, ETI og selv videnskaben i 1957-61 ikke have fremkaldt ETI-UFOer, da de allerede var indgroet i vores bevidsthed. Så det er alt sammen teoretisk.

Men sådan var det ikke, hvis vi går tilbage til det første eller andet årti af dette århundrede, for da var der, efter min mening, en anden ideel periode for UFOernes »fødsel«.

Nogen har foreslået, at det var den følelsesbetonede stemning kort efter 2. Verdenskrig, der bidrog, og som endda var ansvarlig for opblomstringen af UFOerne. Men hvorfor skete det ikke efter 1. Verdenskrig, som jeg mener havde været et større følelsesmæssigt chok for hele verden, end anden runde 2 årtier senere? 2. Verdenskrig havde i det mindste et fortilfælde!

Foruden det, var de tidlige år i dette århundrede vidne til flyvningens begyndelse. Det var dengang, da begrebet om intelligent liv på Mars nåede sit højdepunkt; da Percival gjorde kanalerne på Mars berømte gennem utallige bøger og populære artikler; da Marconi ledte efter marsiske radiosignaler/udsendelser; da der blev udstedt en dusør for det første bevis på, at udenjordisk intelligent liv eksisterede — foruden på Mars, da det var alt for ligetil! Ydermere var det dengang H. G. Wells romaner »Kloderne kamp« og »De første mænd på Månen« var meget populære, enten indbundet til eliten eller i ugebladene til de andre. Men hvor var de, de psykisk fremkaldte UFOer? Dette er fakta, som forkæmperne for den slags UFOer ikke bare kan gå let henover.

Sammenfattende ser vi, at der overhovedet ikke var noget specielt ved den periode, hvor UFOerne blev skabt, og faktisk var der andre perioder, der ville have været bedre egnede til at frembringe indbildte fremmede rumskibe. Der var meget få (hvis nogen overhovedet faktorer), der kunne afspejle UFO-karakteristika og som kunne tale for, at UFOernes »fødsel« havde noget at gøre med den voksende interesse for science-fiction, ETI og rumrejser — i stedet for det omvendte.

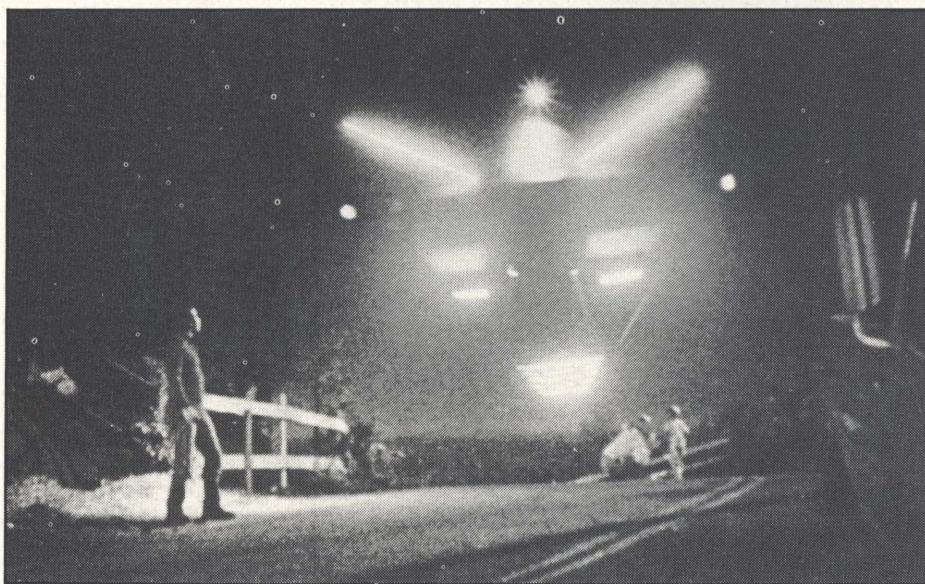
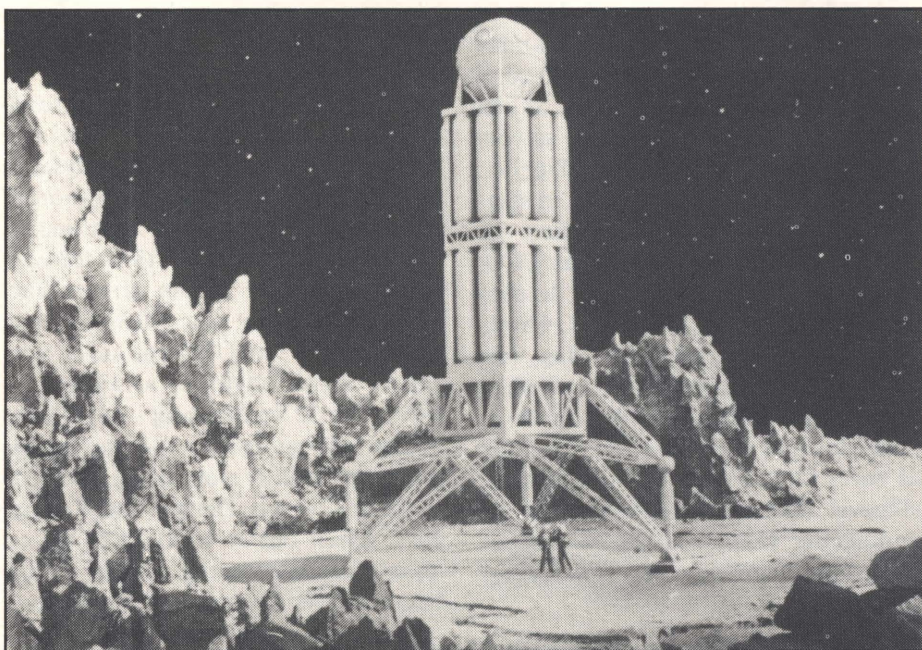
Timing af det moderne UFO-fænomens »fødsel«, som der ikke kan redegøres logisk for, er endnu et stærkt argument for, at der er en udenjordisk intelligens bag UFOerne, og det er endnu en torn i øjet på dem, som mener, at UFOer er et psykologisk betinget fænomen.

Referencer:

- 1) John Prytz: »Significance of Early Sightings«. ACUFOS Journal februar 1980, side 9-10.
- 2) R.D. Story: UFOs and the Limits of Science (William Morrow, N.Y. 1981 side 42.)
- 3) Ibid. side 52-53.
- 4) New York Times, 24. juni 1947, side 1.
- 5) A. Simon: »Zeitgeist of the UFO Phenomenon« in R.F. Haines (red), UFO Phenomena and the Behavioral Scientist (Scarecrow Press Metuchen N.J. 1979, side 52-56.)
- 6) Ibid, side 47.
- 7) New York Times, 24. juni 1947, side 46.
- 8) P. Nicholls (red) Encyclopedia of Science Fiction (Granada, London 1979, side 595).
- 9) NASA Scientific and Technical Information Facility — Extraterrestrial
- Life: A Bibliography: Part II: Published Literatura: 1900-1964, NASA (SP-7015), Washington, D.C., december 1965, side 335.
- 10) R. Holstock (red): Encyclopedia of Science Fiction (Octopus London 1978, side 61-65.)
- 11) P. Nicholls: op. cit. side 484.
- 12) A. Simon: op. cit. side 47.
- 13) F.G. Morehouse: »Case of the Flying Suckers«, Argosy, juli 1949, side 22-24 og 92.
- 14) H.J. Taylor: »'Flying Saucer' Is Good News«, Reader's Digest (US ed.) juli 1950, side 14-16.

Kilde: MUFON UFO Journal nr. 175, september 1982.

*Oversættelse: Helle Nielsen
Bearbejdelse: Kim Møller Hansen*

Der er 20 år mellem disse to fotografier, begge fra science fiction film. Det ses tydeligt, at genren har ændret sig. — Øverst: Billede fra den sovjetiske film »Vejen til stjernerne«, nederst fra filmen »Nærkontakt af tredje grad«.

Rumskib over Danmark

Af Ole J. Knudsen.

For første gang er det lykkedes SUFOI at identificere et UFO som et bemannet rumskib!

»Jeg har netop set et af de hersens UFOer, og jeg er ikke tosset eller fuld eller sådan noget« — sådan begynder mange telefonsamtaler til SUFOIs Alarmcentral.

Således også en mandag sidst i oktober sidste år. En lettere forpustet dame fortalte, at hun havde set to klare lysende UFOer, som fløj roligt over sydhimlen fra vest mod øst.

Observationen foregik ved Greve Strand ved Køgebugt, og tidspunktet var 17.27 den 28. oktober 1983. En nøjere udspørgen bragte flere detaljer for dagen. UFOerne fulgtes ad i en jævn bane over himlen, og det forre-

ste var det klareste. Observatøren kunne give en nogenlunde vurdering af varigheden, og fortalte, at objektet forsvandt i horisonten, eller i disen ude over vandet.

Normalt bringer en sådan telefonisk udspørgen så mange detaljer for dagen, at det er muligt at identificere objektet som noget velkendt (— I hvert fald for Alarmcentralen!), og således også i dette tilfælde.

Det særlige var blot, at UFOet denne gang var noget så usædvanligt som et bemannet rumskib. Det er aldrig sket før i SUFOIs historie, at vi har kunnet fastslå en sådan forklaring.

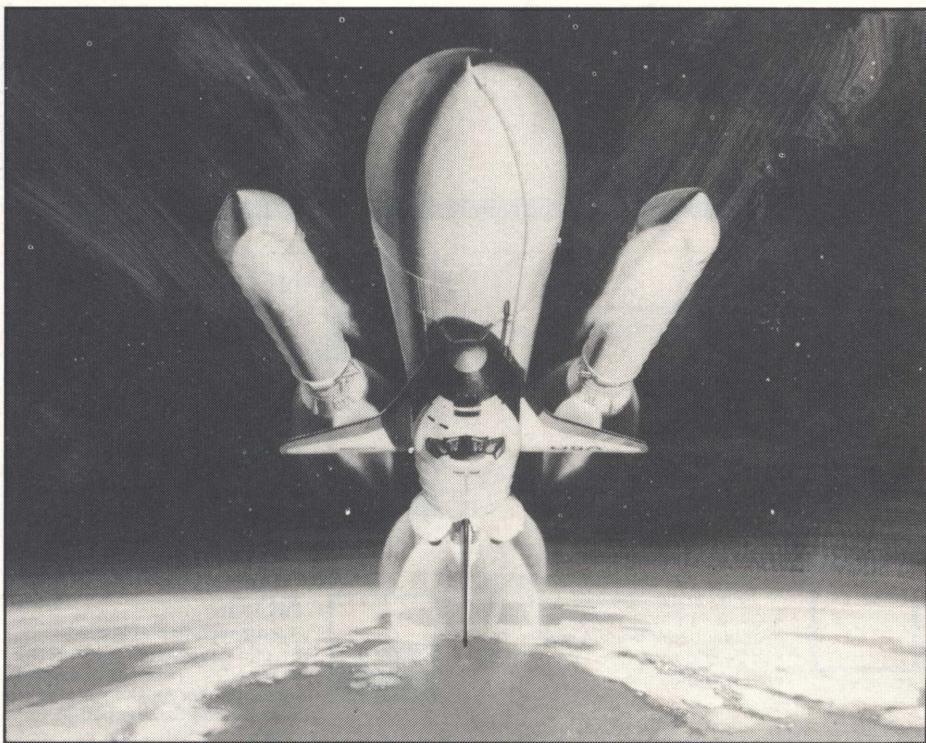
»Desværre« var fænomenet ikke af den gode, gammeldags »tallerken-type«. Rumskibet var af absolut velkendt og jordisk type — nemlig rumfærgen Columbia, som netop var blevet opsendt fra Cape Canaveral i USA klokken 17.00 dansk tid.

Det har ikke tidligere været muligt at følge et bemannet rumskib over landet. Nok har man kunnet se for eksempel de sovjetiske Saljut-rumstationer og også rumlaboratoriet Skylab, men ingen af dem har været inde over dansk landområde, og derfor har de kun været synlige lavt på den sydlige himmel.

Columbia gik under sit første omløb i en bane, som førte den hen over den allersydvestligste del af landet. Fra Greve Strand har den derfor været synlig halvt oppe på himlen. Lysstyrken var større end himlens kraftigste stjerner, men lidt svagere end for eksempel Venus, som har lyst så klart på morgenhimlen hele efteråret og vinteren.

Under opsendelsen tapper rumfærgens tre store motorer brændstof (ilt og brint) fra en stor tank, som er koblet til rumskibet. Godt 8 minutter efter starten er tanken tømt, og den bliver så koblet fra. Det sker i stor højde, faktisk ude i rummet, så tanken følger rumfærgen i dens bane i det meste af et halvt omløb. Tankens bane fører den ind i atmosfæren over det

— fortsættes side 27

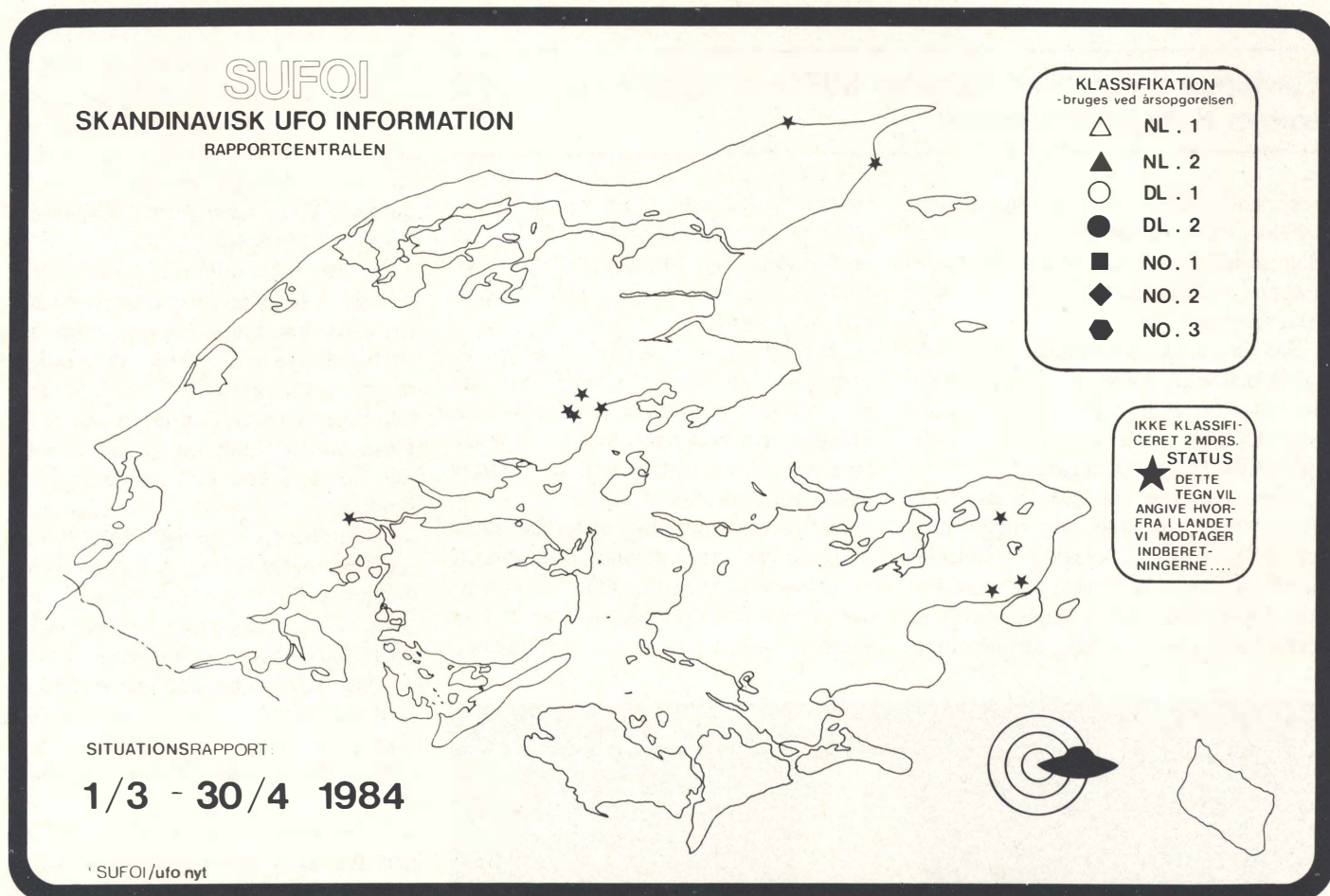

NASA

Under opsendelsen af rumfærgen bruges dels de tre hovedmotorer, monteret i selve rumfærgen, og dels to hjælperaketmotorer med fast brændstof. Cirka 2½ minut efter starten kobles hjælperaketterne fra, som det ses på tegningen. 8¾ minut efter starten er den store tank tømt for brændstof og ilt, og så kobles den fra og falder i havet.

INDRAPPORTERINGER

DANMARK

NL.1.
Nattelysfænomen 1
 Et punktformet lys uden detaljer.

DL.1.
Dagslysfænomen 1
 Et punktformet fænomen uden detaljer.

NO.1.
Nærobobservation af 1. grad
 Et ufo med tydelige detaljer set inden for en afstand af 150 meter eller mindre.

NL.2.
Nattelysfænomen 2
 Et lysfænomen af en vis udstrækning med synlig form.

DL.2.
Dagslysfænomen 2
 Et fænomen af en vis udstrækning med synlig form.

NO.2.
Nærobobservation af 2. grad
 Et ufo som i NO.1., der tillige efterlader tegn på at have været der - såsom landingsmærker, stråling, beskadiget vegetation, elektriske forstyrrelser osv.

Et nattelys er et eller flere lys, der ses efter solnedgang. Iagttageren kan ikke sige, hvor langt væk lyset er. Lysene kan være konstante, blinkende eller roterende. Lysene kan bevæge sig støt, fare omkring eller hænge stille.

Et dagslysfænomen er et eller flere fænomener, der ses efter solopgang. Iagttageren kan ikke sige, hvor langt væk fænomenet er. Det kan bevæge sig støt, fare omkring eller hænge stille.

NO.3.
Nærobobservation af 3. grad
 Et ufo - svævende eller landet - som i NO.1., hvor der er iagttaget væsener eller skikkelser inde i eller i umiddelbar nærhed af fænomenet.

Den følgende liste angiver hver enkelt henvendelse om observationer, som SUFOI har modtaget i den anførte periode.

Markeringen på kortet angiver observatørens opholdssted i hvert enkelt tilfælde.

Da kun et fåtal af henvendelserne er undersøgt til bunds på tidspunktet for opgørelsen, kan der mangle oplysninger i flere tilfælde - ligesom det på dette tidspunkt kun i få tilfælde er muligt at afgøre om fænomenerne kan identificeres.

(En komplet oversigt over antal UFOer/IFOer bringes hvert år i forbindelse med en statistisk analyse af det samlede rapportmateriale).

Under rubrikken UFO-RAPPORTER, DANMARK, bringes et udvalg af de færdigbehandlede observationer.

Oversigt over observationer modtaget i perioden 1. marts til 30. april 1984

Observationsdato	Begyndelsestidspunkt	Varighed	Observationssted (med postnr.)	Antal vidner	Farver	Evt. identifikation
09-10-83	19.50 DNT	1-2 min.	8310 Tranbjerg	2	hvid/rød/orange	fly
03-01-84	ca. 19.20 DNT		8310 Tranbjerg	2	hvid	
12-01-84	19.20 DNT	ca. 5 min.	6000 Kolding	2	hvid/rød	
05-03-84	20.03 DNT	1 min.	8000 Århus C	2	hvid	
06-03-84	15.00 DNT	70 min.	8220 Brabrand	3	hvid/turkis	
06-03-84	17.55 DNT	4 sek.	3400 Hillerød	1	hvid	
12-03-84	ca. 03.55 DNT	5 min.	9900 Frederikshavn	1	hvid	
22-03-84	ca. 21.10 DNT	10 min.	9850 Hirtshals	2	gul	
22-04-84	aften		2620 Albertslund	1		
22-04-84	aften		Københavnsomr.			

OPKLARINGER!

I påsken 1982 tog en dame i den norske by Mo i Rana to billeder af et rundt objekt. NIVFO behandlede sagen, og i UFO-NYT 2/83 offentliggjorde vi billederne. NIVFO betragter i dag sagen som opklaret. Objektets udseende og rykvis bevægelse synes helt at bekræfte, at det var en meteorologisk ballon.

KMH.

Foto: NIVFO, Trondheim, 1984.

Dette foto viser en radiosondeballon opsendt af NIVFO i forbindelse med målingerne i Hessdalen i foråret 1984. Ligheden mellem ballonen på dette billede og objektet på Mo i Rana billederne er slående! Attention: Balloon.

I UFO-NYT 2/84 bragte vi en beretning fra GEP med overskriften »Strålefelt i pyramideform«. Artiklen fik CENAP (se også omtalen i UFO-NYT 3/84) til at undersøge sagen nærmere. HansJürgen Köhler, CENAP, har netop meddelt, at CENAPs efterforskning tyder på, at objektet var en helikopter! Vi vender tilbage til sagen, når nærmere detaljer foreligger.

KMH.

Rettelser

I sidste nummer havde det lille ord »ikke« sneget sig ind i UFO-KLASSIKER artiklen »Delphos, 1971« og derved ændret betydningen. Den rigtige sætning skal lyde således, øverst side 30, 3. spalte: »Panelet har undersøgt muligheden for svindel, men er helt sikker på, at hændelsen virkelig har fundet sted.«

Artiklen »Tålmodighed belønnet« var oversat af Kim Krøll Rasmussen og ikke Flemming Rasmussen.

RUMSKIB OVER DANMARK

— fortsat fra side 25

Indiske Ocean, hvor den splittes ad og brænder op. Observatøren så tanken som det svagerelysende objekt, som fulgte rumfærgen.

En anden observatør, som fulgte passagen fra Vestkysten, ved Bovbjerg, og som vidste, hvad det drejede sig om, så, at tanken »overhalede« rumfærgen under passagen. Det skyldes dels perspektivet, og dels at tanken befinder sig i en lavere bane, hvor den tilsyneladende flyver hurtigere, og derfor kan passere neden om.

Mange har sikkert forsøgt at følge opsendelsen, men vi har ikke i SUFOI fået oplysninger om andre observationer. Det var skyet over det meste af landet.

I de følgende dage var der mulighed for at se en passage hver aften lidt før klokken 17, og mange har sikkert set den stærkt lysende satellit glide over himlen. Vi fik ikke flere UFO-alarmer på fænomenet, måske fordi pressen i stor udstrækning fortalte om passagerne og om hvor og hvornår man kunne se Columbia.

Opsendelsen her har haft speciel interesse i Danmark, fordi rumfærgen på denne niende tur medførte et dansk videnskabeligt eksperiment i rumlaboratoriet SPACELAB. I eksperimentet udnyttedes den svage tyngdekraft i kredsløb om Jorden til dyrkning af meget regelmæssige krystaller.

Også ved nogle af de fremtidige rumfærgeopsendelser bliver der mulighed for at følge passagerne. □

SUFOI i æteren

Af Benny Gade.

Aarhus by og nærmeste opland fik en søndag aften i maj chancen for at høre nærmere om »disse hersens UFO'er«, som i flere år har været så stærkt omtalt. SUFOI havde i samarbejde med Kaare Sørensen fra Radio Aarhus tilrettelagt et program, der fortalte om UFO'er og om SUFOIs arbejde.

Det lille studie hos Radio Aarhus var faktisk allerede fyldt, når man så ind på det runde bord, der stod i midten. Alligevel lykkedes det os fem mennesker at klemme os ind og finde en plads. Nu var der kun omkring fire minutter til vi skulle i luften.

Introduktionsbåndet, som SUFOI havde lavet til udsendelsen, var alle-

rede sat i gang, og når det var færdigt, skulle vi helst være på plads.

Vi tre, der repræsenterede SUFOI, Ole J. Knudsen, Flemming Rasmussen og undertegnede, fik en kort instruktion i, hvorledes man opførte sig i et radiostudie:

— Ikke noget med at sætte koppen hårdt på bordet, belærte Kaare Søren-

sen os, den erfarne lokalradiomand, der har været med helt fra Radio Aarhus's barndom.

— Og kig på din sidemand, når du taler, fortsatte han.

— Så lyder din stemme mere naturlig.

»Los Knirkos«

Hans medinterviewer, Hans Peter Nielsen, sad lidt uroligt på den stol, han havde fundet. Det kunne hurtigt høres, der var tale om en knirkende stol, som absolut ikke hørte hjemme i et radiostudie. Åbenbart var det ikke første gang denne stol havde optrådt i en radioudsendelse. Hans Peter beklagede sig over, det lige netop skulle være ham, der blev belejret med »Los Knirkos«, som stolen var blevet døbt af redaktionen.

Efterhånden kunne vi i højttaleren høre, at introduktionsbåndet var ved at løbe ud, og stilheden sænkede sig i studiet.

Da båndet stoppede, bød Kaare Sørensen velkommen til lytterne og begyndte at introducere os. Vi sad så musestille i studiet, at vi kunne have hørt den berømte knappenål falde til gulvet.

Så fortalte Hans Peter om et ufo, han havde set for nogle år siden, men før vi fik lov til at kommentere sagen, skulle den første plade spilles.

»Mikrofonskræk«

Da tonerne fra »Nærkontakt af tredje grad« havde fortabt sig i æteren, kommenterede Ole Knudsen kort observationen, hvorefter han fortsatte med at fortælle om SUFOI og de opgaver, foreningen dagligt arbejder med.

Indtil nu havde jeg blot siddet og lyttet til alt det, der havde foregået,

Fra dette lille studie, hvor bordet næsten fyldte det hele, sendte SUFOI sit to-timers radioprogram direkte. Billedet er taget under udsendelsen. Fra venstre mod højre ses først Benny Gade, der er assistent i SUFOI, Kaare Sørensen fra Radio Aarhus, Ole Knudsen fra SUFOIs Alarmcentral og Flemming Rasmussen, der er områdeleder i Østjylland.

men da Ole Knudsen bad mig fortælle om SUFOI's forskellige afdelinger, begyndte »mikrofonskrækken« at melde sig. Selv om jeg på forhånd havde forberedt mig på emnet, mærkede jeg, at farven i mine kinder trådte frem, samtidig med at adrenalinet begyndte at pumpe hurtigere rundt i kroppen.

Jeg lænede mig lidt frem mod mikrofonen og tænkte på de tusindvis af lyttere, der kunne høre dette.

Så begyndte jeg med stemmen dirrende af nervøsitet, at fortælle om de afdelinger, der stod på sedlen foran mig.

Direkte udsendelse

Så spændt var stemningen i studiet, da SUFOI for første gang gik i luften med et program, vi selv havde været med til at tilrettelægge. »Mikrofonskrækken« forsvandt dog lidt, da vi nåede længere ind i udsendelsen.

SUFOI fortalte om det rapportarbejde, vi dagligt beskæftiger os med, og de observationer, der er blevet foretaget. I to timer blev udsendelsen sendt direkte fra studiet i Aarhus, hvor lytterne havde mulighed for at ringe ind og stille spørgsmål. Nogle benyttede også lejligheden til at fortælle om deres egne oplevelser med ufo'er. Især blev en lidt ældre sag fra Aarhus omtalt. Først i halvtredserne var en meteorit faldet ned ved byen, og havde givet anledning til flere observationer.

Mange emner blev diskuteret, f.eks. forskningsresultater, foto-undersøgelser, ufo-teorier og meget mere. Stort set nåede vi rundt om de emner, vi ønskede.

Alt sammen var det blevet tilrettelagt siden marts måned, hvor Kaare Sørensen første gang bad SUFOI medvirke i radioudsendelsen »Nye dimensioner«, et program, der kun havde et halvt år på bagen.

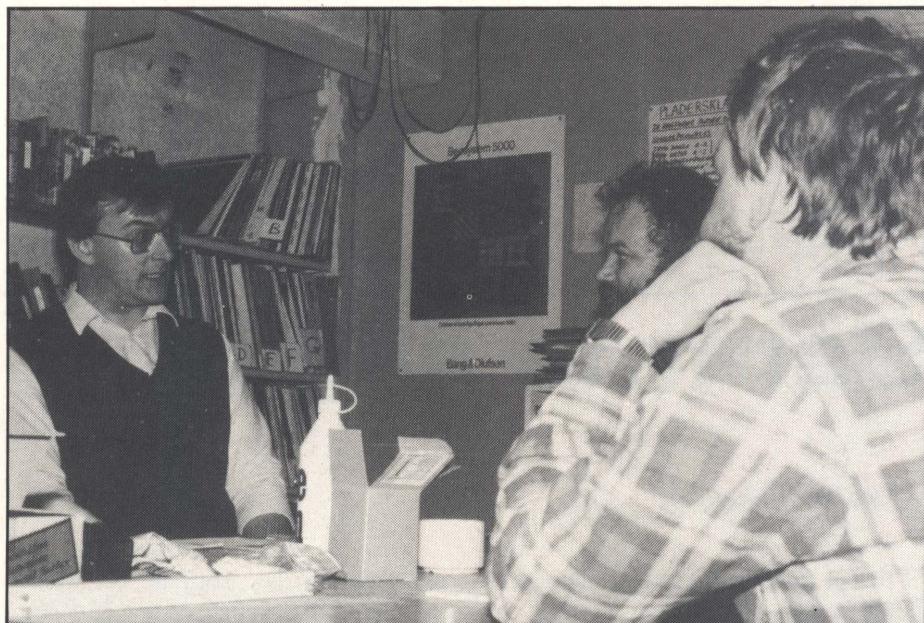
HUSK!

SUFOI arrangerer kurser for rapportoptagere omkring november 1984.

Alle kan deltage — ingen krav om forhåndsviden.

Reservér allerede nu week-enderne i perioden.

Læs i næste nr. af UFO-NYT om de nøjagtige datoer og tilmelding.

Planlægningsmøderne inden radioudsendelsen foregik undertiden under trange kår. Da der ikke var andre lokaler ledige, er vi her blevet forvist til radiostationens lille pladediskotek, hvor der samtidig blev bygget om.

Tidligere programmer havde beskæftiget sig med ting som reinkarnation, astrologi, hekse og meget mere. Nu var turen altså kommet til Ufo'erne.

Vi håber nu, at flere mennesker vil fortælle om deres oplevelser, efter at have hørt udsendelsen. Hvis det sker, er der nået et af de mål, vi havde sat os, inden SUFOI gik i æteren. □

Stjernebillede sælges

Yderst velholdt, kun lidt brugt.

MØNTSÆT på 20 mønter med historien om RUMMETS EROBRING sælges for kun 200,- kr.

Henvendelse:

Jan Hansen
Uglekær 28
6200 Åbenrå
Tlf. 04 - 62 43 45.

Til afhentning

Ved en gennemgribende oprydning kom en større samling gamle UFO-NYTer for dagen. Som tidligere abonnent gennem mange år, nænner jeg selvfølgelig ikke slet og ret at kassere de fortrinlige blade, jeg håber derfor på, at der blandt UFO-NYTs læsere findes en person, der kvit og frit vil afhente bladene hos mig. Det drejer sig især om UFO-NYT fra midten af 60'erne og om 70-79 næsten komplet. Bladene kan afhentes hos mig på min adresse: *Otto Mønsted Kollegiet, værelse 514, 2450 Kbh. Tlf. 01 - 31 28 48/514.*

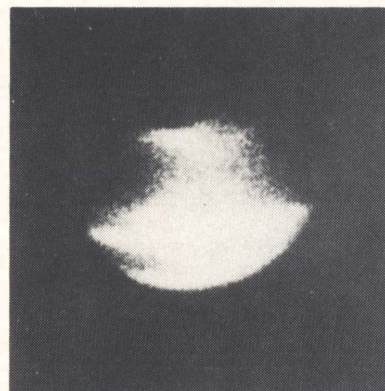
Venlig hilsen
Johan Galster.

Medlemsmøde i Aalborg

SUFOI-Aalborg afholder møde i »Huset«, Hasserisgade, den **19. september kl. 19.00.**

Orientering og debat, bl.a.:

- **Spændende nærobservationer fra Nordjylland**
- **Kan vi stole på vore sanser?**
- **Hvad gemmer der sig bag ufo-fænomenet?**
- **Film-uddrag af den berømte optagelse fra New Zealand.**

- **Kaffe/te m/brød kan købes.**

Alle er velkomne — kom og mød andre ufo-interesserede!

BIGFOOT OG UFOer

Samme sag?

Af Robert Wanderer.

Er der et ukendt ubeagtigt/menneskelignende dyr, som vandrer rundt et sted derude? Vi hører om noget kaldet Bigfoot eller Sasquatch i Nordamerika, specielt ved den nord-vestlige stillehavskyst, og Yetien eller den afskyelige snemand i Himalaya-bjergene. Hele Bigfoot/Yeti-problemet udviser påfaldende ligheder med UFO-ernes problem som ikke-jordiske rumfartøjer.

Ved både Bigfoot og UFO-problemet er der tusindvis af »observationer«. Men der er ikke en eneste sag, hvor der er fundet solidt, pålideligt bevismateriale til at »bevise« at Bigfoot eksisterer, eller at fartøjer fra det ydre rum eksisterer. (I øvrigt omfatter betegnelsen Bigfoot ofte i gængs

tale sådanne dyr, som de der frembringer de mærkelige skrig ude i skovene, — lige som »UFO« i gængs tale også omfatter objekter som planeter og balloner.) Mange mennesker ønsker at tro på begge disse problemer, og mange mennesker leder efter beviser, men der er stadig ikke nogle holdbare beviser. Jeg blev slået af disse og andre ligheder men UFOer, da jeg læste »Bigfoot«, en fortræffelig ny bog af Kenneth Wylie (1) og det fremgår, at han har udført omfattende og indgående undersøgelser i problemet, — specielt dets nordamerikanske aspekter. Han indrømmer også historiens charme og tilkendegiver, at han gerne ville tro, at Bigfoot tramper rundt derude i de dybe skove. Men:

Hvad spiser den? Hvis den ikke ligger i vinterdvale (det gør ingen primater), så må den være kødædende, i det mindste om vinteren, når tung sne dækker jorden. Men aber er vegatarer og findes i tropiske regnskove. Det er usandsynligt, at dyret ville være egnet til et koldere klima og en anden kost. Med et citat fra Dr. Richard W. Thorington Jr., ledende primatolog i den zoologiske afdeling for hvirveldyr på det nationale museum for naturhistorie på Smithsonian-instituttet: »Eksistensen af en stor primat som Bigfoot, særligt i Nordamerika,

Dette foto er taget i 1967 af Roger Patterson ved Bluff Creek i det nordlige Californien og påstås at vise en bigfoot.

er næsten en umulighed, rent biologisk betragtet.«

Hvordan kan det være, at ingen har fundet liget af et sådan dyr efter en tilfældig eller naturlig død? Hvordan kan det være, at der ikke er nogle acceptable fotografier af et sådan dyr? Med et citat af Rene Dahinden, en veteran i Bigfoot-eftersøgning: »Nogle forskere siger: 'Se alle de tusindvis af rapporter, vi har. Det beviser, at der uden nogen form for tvivl, virkeligt er et eller andet derude.« Jeg går i nøjagtigt den modsatte retning. Jo flere rapporter vi modtager, jo mere usandsynligt er det, at den forbandede tingest eksisterer. Hvis vi virkelig havde så mange rapporter, skulle vi for længst have været i besiddelse af et eksemplar af den forbandede tingest.« Hvordan kan det være, at ingen har opsporet og skudt et eksemplar efter al den tid? Hvordan kan det være, at Bigfoot almindeligvis bliver »set« alene? Hvordan kan det være, at der i realiteten ikke er nogle data på ungt eller halv voksent afkom af sådanne dyr?

De fleste rapporter er vedrørende fodspor, men Wylie mener, at sublimering af sne-smeltning kombineret med hurtig nedfrysning — er årsag til mange af disse fodspor. Dyrespor i sne forstørres på grund af solens sne-smeltning, og selv erfarne bjergbestigere har ladet sig snyde af sådanne fund. Han refererer til en eksperts studium af 19 velkendte eksempler på yeti-fodspor fotograferet i Himalayabjergene siden 1915. Syv fodspor blev bedømt til at være bjørnespor, to fodspor var sat af mennesker, et var sat af en Hulman (en abeart) og et var sammensat. Af de resterende fodspor havde ét foden pegende bagud, fire blev identificeret som ulvespor eller indkoperede spor, og tre spor havde for korte skridt til at være frembragt af en primat. I Nordamerika anser han kun »Den Olympiske Halvø« i nordvest-Washington for frodig nok til at skjule Bigfoot i det antal, som ville være nødvendigt for at kunne holde arten i live. Som en del af hans undersøgelser vandrede Wylie gennem noget af dette vilde og forrevne terræn. En dag, i skovene, stoppede han, spiste sin frokost og småsov så lidt. Han vågnede med et sæt — og så et vældigt

— Fortsættes side 39

På sporet af UFOnauten

Kunne du tænke dig at komme på sporet af UFOnauten...?

Så har vi et godt tilbud til dig...

Åge Skjelborg På sporet af UFOnauten

Bogen, hvorom SUFOI's anmelder Frank Lerbæk skrev:

»Interessant og læseværdig — ja, mere end det — en uundværlig bog for UFOloger. Hvorfor? Fordi forfatteren har forsket på et felt som UFOloger alt for længe har skubbet fra sig«.

Og dette emne er de kontroversielle beretninger om møder med levende væsener i forbindelse med nærobervationer af tredje grad. Forfatteren forsøger i bogen at sætte UFOnaut-beretningerne ind i en sociologisk sammenhæng. Er der en forbindelse mellem disse beretninger og de menneskelige mønstre i befolkningen? Hvilket emne kan være mere interessant ...

Bogen er på **288 sider** og er udgivet af Berlingske Forlag, 1979.

**SPECIAL-TILBUD
KUN KR.**

25⁰⁰

Bogen bestilles lettest ved at indbetale beløbet plus kr. 10 (ekspedition/porto) til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst »På sporet af UFOnauten« på modtagerdelen.

SITUATIONSRAPPORT

Nye målinger i Hessdalen

Af Kim Møller Hansen

Hessdalen er ret dyb. Der er her ca. 100—150 meter ned til elven i dalbunden. Vinden kan derfor opnå en høj elektrisk gradient i dette terræn.

Det må være enhver ufologs drøm, at få mulighed for at studere ufo-fænomenet gennem længere tid på et geografisk afgrænset område. På samme måde som en videnskabsmand kan gentage sine forsøg i laboratoriet og derved efterprøve sine hypoteser.

Denne mulighed har ufo-interesserede i Norge haft i Hessdalen siden efteråret 1981. Hundredevis af mennesker mener at have set ufoer i området, ufo-interesserede valfarter til stedet, og en norsk journalist har endda skrevet en bog om ufo-mysteriet i Hessdalen. Men først i slutningen af 1983 og i foråret 1984 er der blevet gjort mere organiserede forsøg på at indsamle måleresultater, der kan fortælle noget mere konkret om fænomenets natur.

De første skridt

Folk fra UFO-NORGE og UFO-Sverige samt lokale ufo-interesserede dannede i efteråret 83 »Project Hessdalen«, hvis formål var at fremskaffe teknisk udstyr til brug i Hessdalen. I Norge kan man låne/leje måleinstrumenter ved universiteterne. Denne ordning benyttede »Project Hessdalen« sig af.

En campingvogn på Aspåskjølen har været hovedkvarter for projektets måleaktiviteter. ligesom der har været observationsposter på Litfjellet, Finnsåhøgda og Fjellbekkahøgda.

Projektets resultater har været offentliggjort i det norske tidsskrift »UFO« og »Project Hessdalen Newsletter«. At dømme ud fra det offentliggjorte ser det ikke ud til, at anstrengelserne har givet konkrete resultater, hvoraf man kan drage sikre konklusioner. Projektets leder, Odd-Gunnar Røed, udtrykker det på denne måde:

— Til slutt må jeg nevne at registreringerne som ble gjort i helga må analyseres nærmere. Vi har pr. idag ennå ikke undersøgt nok til at vi kan kalle det UFO!

Første del af »project Hessdalen« er afsluttet. En masse måledata er blevet indsamlet, og nu skal de bearbejdes og analyseres. Ifølge civ.ing. Erling Strand skal dette munde ud i en teknisk rapport med titlen »Project Hessdalen – final technical report. Part I«. Rapporten vil blive engelsksproget.

Det er planen, at anden del af projektet skal løbe af stabelen i efteråret 1984 eller vinteren 1985.

Meteorologisk station

I perioden fra 1. april til 1. maj 1984 har NIVFO (Norsk Institutt for Vitenskapelig Forskning og Opplysning) haft en meteorologisk station oprettet i Hessdalen.

NIVFOs tilstedeværelse i Hessdalen havde som formål at efterprøve to hypoteser, der måske kan kaste nyt lys over fænomenerne i dalen. Den ene hypotese handler om plasma-fænomener (Se UFO-NYT 2/84), og den anden er fremsat af Thomas McClimans ved Havnelaboratoriet i Trondheim og drejer sig om inversionsfænomener: kold luft trænger ned i dalen og møder her et varmere luftlag. I skellet opstår der en spejlflade, hvor lys fra sol, måne eller andre lyskilder bliver reflekteret.

For at kunne efterprøve disse hypoteser måtte NIVFO indsamle oplysninger om vejrforholdene i dalen. Da der ikke findes nogen vejrstation i nærheden, måtte NIVFO selv oprette en.

NIVFOs leder for Landsregion Nord-Norge, Jan S. Krogh, indgik en aftale med »Det Norske Meteorologiske Institut« om lån af udstyr i en måned. Udstyret bestod bl.a. af en barograf, barometer, hygrottermograf, termometre (maks.-, min.- og lufttermometer), regn/snemålere, skyatlas, formelsamlinger og tabeller. I alt udstyr til en værdi af knapt 26.000 norske kroner.

Fra et firma i Oslo, Saven A/S, lånte man en monochromator med scanner. Også universitetet i Trondheim/Norges Tekniske Høgskole har vist interesse for projektet og udlånt et oscilloskop samt kabler og andet nødvendigt udstyr.

Udstyret blev kørt fra Oslo til Trondheim og derfra til Hessdalen — en strækning på ca. 500 km. Stationen blev sat op om natten til den 1. april

Hessdalen i perspektiv. Dalen er meget snoet og ligger ca. 650 meter over havet.

Hessdalen i perspektiv, men fra en anden vinkel.

og første dataoverføring til Værvarslingen på Vestlandet skete kl. 01.44. Stationen har været bemannet døgnet rundt i hele måneden. Hver 3. time i perioden kl. 06.00-24.00 er der blevet videresendt vejrdato. Dette foregik via radiosender fra stationen til Trondheim, da der ikke fandtes telefon i nærheden af stationen.

Desuden er stationens data om luftfugtighed, lufttrykket, vind-, temperatur- og generelle vejrforhold blevet oplæst i lokalradioen.

Resultater

I stationens levetid er der blevet gjort over 180 observationer af meteorologisk karakter, ligesom der er blevet op-

sendt 20 radiosondeballoner, nogle helt op til 1200 meters højde. Det siger sig selv, at alle disse observationer har givet en masse informationer, som det vil tage lang tid at behandle, før der kan drages konklusioner, men allerede på nuværende tidspunkt (primo juni) har NIVFO gjort to vigtige opdagelser:

- 1) Temperaturforskellene i dalen kan variere voldsomt. På grund af dette, er det muligt, at plasmafænomener og inversionsfænomener kan opstå.
- 2) Vindforholdene er ofte meget forskellige, hvilket ifølge NIVFO også giver mulighed for inversionsfænomener.

NIVFO har indsamlet data om vindretningen i forskellige højder.

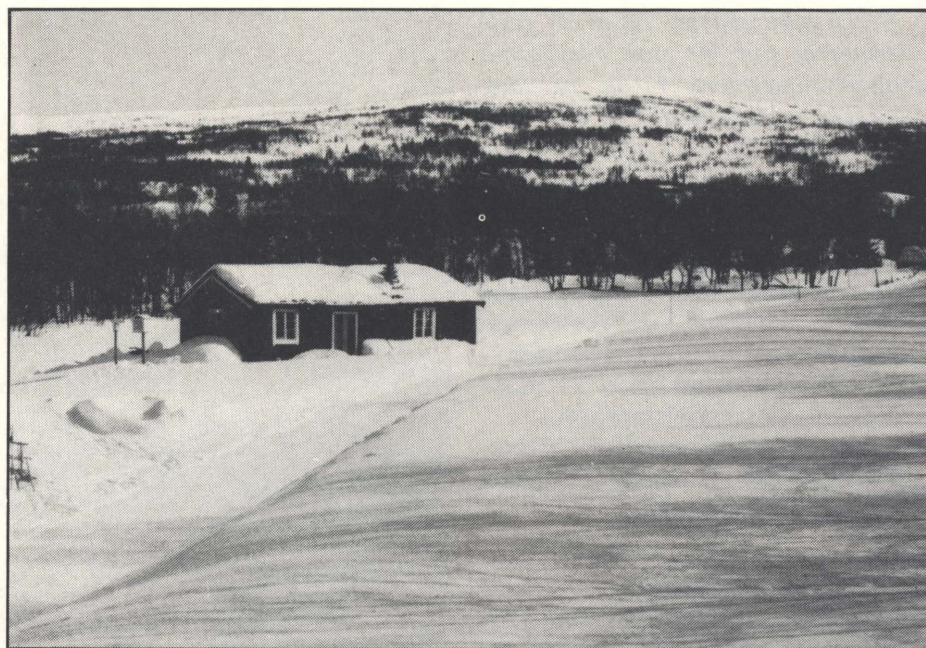
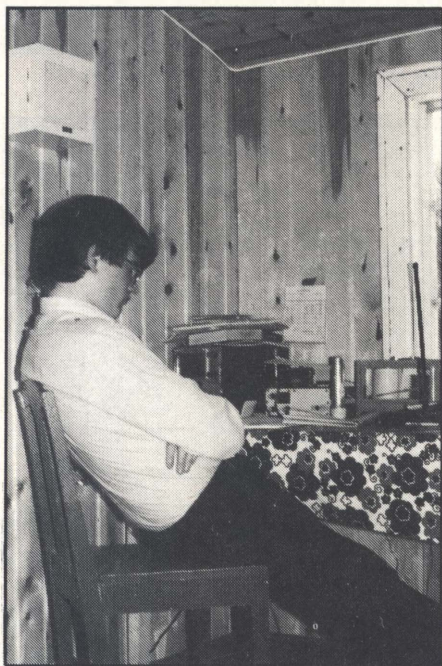
© NIVFO, Trondheim 1984.

© NIVFO, Trondheim 1984.

I 75 meters høyde var der i et tilfælde en vind fra en retning på 360°, medens der i 100 meters høyde på samme tidspunkt var vind fra 150°. Målingerne blev foretaget med 350 g radio-sondeballoner af typen Totex.

Folkene på NIVFOs station har også været på observationsture på forskellige tidspunkter, dog uden at se UFOer. Derimod observerede de den 23. april i tidsrummet kl. 0.00-2.00 lys, som muligvis har været inversionsfænomener.

NIVFO regner med at have behandlet de indsamlede data færdig omkring den 1. juli, hvor resultaterne vil blive offentliggjort.

NIVFOs Meteorologiske Station i Hessdalen, april 1984.

Det er hårdt at være på ufo-jagt! Jan Krogh sover på vagten. Over hans hoved ses et barometer. På bordet skimtes fra venstre: oscilloskop, monochromator, lommelygte, barograf og lidt af radiostationen.

Men allerede på grundlag af de foreløbige analyser udtaler Jan S. Krogh: — Vi har nå sikre indikationer på, at plasmafenomenene kan ha, og er blitt observert i Hessdalen. Det samme også med inversionsfenomener. I tillegg er det mengder av andre lys inne i bildet. Disse forskjellige typer lys er med på å forklare det hele omfattende bildet, f.eks. lys fra stjerner, planeter, meteoror, satelitter og fly. De fleste observasjonene er heller ikke blitt gjort av store objekter, men av relativt små punktformede lys. I denne sammenhengen spiller den autokinetiske effekten en stor betydning.

Når vi ser bort fra disse overnevnte fenomenene står vi igjen med en rest.

De fleste av disse lysene er forholdsvis store, og har ofte beveget seg med bølgende bevegelser. Av utseende kan de fortone seg som metallaktige kuler og diskoser om dagen, gjerne med en glød eller glorie rundt. Når man ser slike lys vil det ofte fortone seg som om det er en »metallisk gjenstand« inne i lyset. Slike beskrivelser passer helt med plasmalyse. Det er den lysende ioniserte gassen som ser ut som metallisk skrog. For at slike plasmakuler skal kunne oppstå gang på gang, og på samme sted må en eventuell dalvind opptre på en konstant måte. Denne dalvinden fins, og den elektriske gradienten fins. Målingene som er gjort viser at dalvinden svært ofte, uansett værforhold, kommer fra 160-200 grader. Over lange

perioder er vinden i styrke også meget konstant. Dette indikerer vindforholdene for det ideelle plasmafenomen: konstant vind i konstant retning og hastighet.

En annen type fenomener er inversionsfenomenene. Lys som beveger seg hurtig over himmelen, ofte i ulike retninger og i forskjellige størrelser, kan være inversionslys. For at disse skal oppstå må man ha kald vind under en varmere. Det kan da oppstå et kald/varmluftssjikt som på en måte fungerer som speil for innkommende lys. Målinger og samtaler med bygdefolket bekrefter denne teorien. Man fant ulike vinder i de forskjellige høydene. I tillegg vil dalluften ofte være kaldere enn innkommende varmluft fra sør.

Lyskilder til inversjonsfenomenene kan være av vidt forskjellige karakterer — de kan også ha blitt reflektert før de når luftsjiktet som vil ligge nokså lavt i høyden, f.eks. 50-300 meter over bakken.

Flere tekniske detaljer vil bli tatt med i den endelige rapporten, f.eks. data fra de ulike målingene.

Mærkelig nedbør

I løbet af observationsperioden har NIVFO også opdaget, at de indsamlede nedbørsprøver indeholdt nogle mærkelige partikler. Nedbørsprøverne er blevet analyseret på Norske Tekniske Høgskole, og det viste sig, at de faktisk viste nogle kuglerunde partikler af organisk materiale med en diameter på 5 mikron (5/1000 mm). Partiklerne reflekterede lys.

Lokalbefolkningens reaktion

Interessen for NIVFOs aktiviteter i Hessdalen har været stor. Adskillige journalister, bl.a. fra Norges største avis »Verdens Gang«, har ligesom folk fra radioen besøgt NIVFOs station. NIVFOs udtalelser i pressen har ikke skabt begejstring blandt de nordmænd, som er overbevidst om, at det er rumskibe, der besøger Hessdalen. Lokale UFOvidner har taget til genmæle i pressen.

En af de kendteste UFOvidner, Lars Lillevold (se også UFO-NYT 2/83), siger:

— *Vi føler oss uthengt og latterliggjort som klovnar av NIVFO. Dette er sprøyt. Karene fra NIVFO har ikke funnet svar på noe som helst. De bare gjetter.*

Få hundrede meter fra NIVFOs meteorologiske station havde Jan Krogh sat et skilt op med teksten »Hessdalen Meteorologiske Stasjon«. En lokal spøgefugl havde fjernet skiltet og sat et nyt op med teksten: »Plasma, dalavind og sur nedbør til salgs«.

Lars Lillevold har ikke meget til overs for NIVFOs arbejde. Han udtalte til Adresseavisen:

— *Karene kom til Hessdalen med gradestokk og en skål til å samle nedbør i. Og så heiste de to ballonger i lufta til å måle vindretningen. De kunne ha spart seg bryderiet. Gradestokk finnes på hvert eneste hus i Hessdalen, skål til å måle nedbør i kunne vi også ha lånt dem, og i stedet for ballonger kunne de bare ha tatt en titt på røyken fra murpipene.*

En sådan udtalelse viser med al ønskelig tydelighed, at ikke alle har forstået, hvad NIVFO foretog sig i dalen, og hvordan man i det hele taget indsamler brugbare meteorologiske data.

NIVFO indrømmer, at man ikke har informeret lokalbefolkningen godt nok om arbejdet og arbejdshypoteserne. Det skyldes bl.a. økonomi, men vel især, at de hypoteser, man forsøger at efterprøve, virker som hokus pokus for de fleste mennesker. Selv viden-skaben ved endnu i dag relativt lidt om plasmafænomener. Man kan fremstille dem i laboratorier under specielle forhold (se UFO-NYT 2/84), men hvad i naturen?

Med hensyn til den påståede latterliggørelse af UFO-observatorerne, siger Jan Krogh, NIVFO:

— *Vi har på langt nær prøvd å latterliggjøre folket i dalen. Hvis noen har oppfattet oss på en slik måte vil vi få understreke at dette ikke er tilfelle! Vi ønsker å takke folket for all imøtekommenhet, hjelp i forbindelse med vårt arbeid og velvillighet på alle måter...*

Hvis man skal tro den megen avisomtale, har NIVFO løst hele mysteriet, og der er faktisk ikke mere at komme efter. Dette har forståeligt nok fået mange observatorer op på mærkerne. Hertil siger Jan Krogh:

— *Det er meget viktig for oss å understreke, at luftspeilingshypotesen og plasmateorien ikke kan gi noen forklaring på alle beretningerne. Til det er det blitt observert for mange ulike former for lysfænomener.*

Når de kendteste vidner præsenteres for NIVFOs antagelser m.m., bliver de rasende og svarer:

- *UFOen får man aldri noen forklaring på!*
- *UFOen kan aldri forklares!*
- *Det går ikke an å forklare Hessdals-UFOen!*
- *Den er uforklarlig, det nytter ikke å prøve å forklare den — vi vil aldri gå med på det!*

Rumskibstroen er således stærk blandt de toneangivende observatorer, og den er blevet yderligere cementeret af journalisten Arne Wisth's bog »UFO Mysteriet i Hessdalen« (anmeldt i UFO-NYT 3/83).

Når NIVFO skal præsentere sin endelige rapport i juli og forsvare konklusionerne, kommer man på en vanskelig opgave — ikke mindst i Hessdalen. Med mindre selvfølgelig, at NIVFO konkluderer, at det faktisk er en fremmed civilisation, der har valgt Hessdalen som et yndet udflugtsmål!

Vi vil her i UFO-NYT naturligvis følge udviklingen nøje. □

Bemanding af NIVFOs Meteorologiske Station i Hessdalen:

Arve V. Fredriksen, NIVFO-efterforsker.

Asbjørn Kogen, kasserer i NIVFO.

Hans Ervik, NIVFO efterforsker.

Jan S. Krogh, NIVFO-leder og ansvarlig for projektet.

Kilder — se side 39

Folk fra NIVFO har overfløjet hele Hessdalen og taget fotos, der viser dalens specielle geografiske form.

© NIVFO, Trondheim 1984.

NOTITSER

Kort fortalt

Under denne overskrift bringes løst og fast - herunder også avisnotitser, som vi ikke altid har haft mulighed for at undersøge nærmere. red.

Kenneth Arnold død

I en alder af 68 år døde Kenneth Arnold den 16. januar 1984 på et hospital i Bellevue, Washington. Med Kenneth Arnolds død har man mistet et meget kendt navn i UFO-kredse. Der er næppe afholdt et eneste standardforedrag om UFOer eller udgivet et standardværk om UFOer,

uden at hans berømte observation er blevet nævnt. Han fortalte selv, at han under en

Kenneth Arnold hilser på USAs tidligere præsident Dwight D. Eisenhower.

flyvning den 24. juni 1947 nær Mount Rainier bjergene i USA observerede en formation af 9 klart lysende genstande, der fløj meget lavt over bjergtinderne og med en meget stor hastighed:

»Jeg var fascineret over denne formation af luftfartøjer. De fløj ikke som noget luftfartøj, jeg nogensinde før havde set. Det forreste fartøj fløj i en større højde end det bageste. De fløj afgjort i formation, men uregelmæssigt.«

Kenneth Arnold havde under observationen haft lejlighed til at tage tid på genstandenes passager af forskellige kendte bjerglokaliteter. Med baggrund i disse data blev objekternes flyvehastighed beregnet til over 2.100 km i timen, hvilket var en højst bemærkelsesværdig fart så tidligt som i 1947. Da Kenneth Arnold landede, fortalte han forsamlede pressefolk om sin observation, og her fortalte han bl.a. om objekternes flyvemåde: »De fløj som en tallerken (egl. underkop) ville, hvis man slår smut med den hen over en vandoverflade.«

Ved denne lejlighed skabtes betegnelsen »FLYVENDE TALLERKEN«, der fulgte fænomenet i mange år.

Først flere årtier og mange spøgefulde bemærkninger og overskrifter senere, blev det mere neutrale begreb »UFO = uidentificeret flyvende objekt« almindeligt accepteret som betegnelse for det fænomen, Kenneth Arnold rapporterede om efter sin senere så omtalte flyvning i 1947.

Ole Henningsen.

P.S. Ved en senere lejlighed vil Kim Møller Hansen her i UFO-NYT mere udførligt berette om detaljerne og omstændighederne ved Kenneth Arnolds observation.

Kenneth Arnold ses her foran den maskine, hvori han den 24. juni 1947 observerede 9 objekter flyvende i formation over Mount Rainier i Cascade bjergene.

UFO-retssag falder til jorden

Washington, D.C. — En statslig retsinstans i USA har afvist et sagsanlæg fra en mand i Alexandria, Virginia, som forlangte, af det amerikanske luftvåben skulle udlevere besætningen fra et nedstyrtet UFO. Anklagen gik på, at regeringen skulle have kidnappet besætningen i hvad der kaldes en »kosmisk Watergate sammenværgelse«. Sagsøgeren, en 45 årig mand, som leder en Washington-gruppe, der kalder sig »Citizens Against UFO Secrecy« (Borgere imod UFO hemmeligholdelse) fremlagde sit syn på sagen, og derefter argumenterede en offentlig anklager for at retten skulle afvise sagen af en række årsager — blandt andet fordi retten ikke har nogen domsmyndighed over væsener fra rummet; væsener som man oven i købet ikke vidste hvor var.

Playboy/overs.: OJK.

Center For UFO Studies »optager« NICAP

Ved et bestyrelsesmøde i januar 1982 trådte bestyrelsen af den nationale undersøgelseskommité af luftfænomener tilbage, og en ny ledelse blev valgt. Sherman Larsen, den tidligere formand for NICAPs Chicago afd. blev valgt til ny formand, Fred Merritt til næstformand og John Timmerman til sekretær-kasserer. Dette var kulminationen af en fornyelse af NICAP, og de nye medlemmer er alle officerer fra CUFOS. I realiteten har CUFOS fået alle NICAPs aktiver, specielt de omfattende UFO-rapport-arkiver, som vil blive varetaget af hr. Larsen, og det vil i sidste ende blive tilgængeligt for forskerne. Den nye bestyrelse har påtaget sig visse forpligtelser, deriblandt at udgive et cirkulære eller et tidsskrift til de resterende medlemmer af NICAP. NICAP vil fortsætte som et særskilt selskab, i det mindste indtil gælden er trukket tilbage og andre økonomiske problemer er ordnet, og først da vil selskabets fremtid blive afgjort. Det kunne blive en Hjælpfunktion til CUFOS eller blive optaget helt i denne, hvis det ikke kan fortsætte som et uafhængigt selskab. NICAP har en lang og farverig historie. Da organisationen var på sit højeste i 1960'erne havde den ca. 14.000 medlemmer, og modtog og undersøgte flere UFO-rapporter hvert år end flyvevåbnet, der officielt havde ansvaret for UFO-forskningen. NICAP blev dannet i 1956, i en periode, hvor UFO'er var alt andet

end et dødt emne, og opnåede i 1957 en fremstående national stilling, da lederen major Donald E. Keyhoe, USMC (Ret.) fik bistand af landskendte personer såsom Rear Admiral Delmer S. Farney, USN (Ret.) tidligere chef for søgående missiler i flåden, og viceadmiral R. H. Hillenkoetter, USN (Ret.) tidligere leder af CIA.

P.g.a. NICAP's beliggenhed i Washington, havde det adgang til de landsdækkende medier, og ordnede mange kontakter i regeringsorganerne og i Kongressen. Som dets rygte voksede, begyndte højt kvalificerede vidner som flypiloter, videnskabsmænd og ingeniører at rapportere deres oplevelser til NICAP, og disse blev brugt til at bevise overfor regeringsmedlemmerne, hvor alvorligt UFO-problemet var. I 1960'erne refererede kontakter indenfor luftvåbnet, udenrigsministeriet og endog et par CIA-folk tit UFO-sager til NICAP. Informationer af høj kvalitet. NICAP's rygte og diskretion gjorde indtryk på mange journalister, der i stigende grad benyttede NICAP som hovedkilden til nyheder om UFO'er. Under UFO-bølger blev NICAP's kontor sædvanligvis på det nærmeste belejret af journalister.

Efter kongreshøringer i 1966 blev et af NICAP's gamle mål nået; en oversigt over luftvåbnets UFO-program, og det blev til slut til University of Colorado UFO project, ledet af Dr. Edward U. Condon. NICAP samarbejdede fuldt og helt med projektet og forsynede det med tusinder af større sager og anden information. Da det efterhånden gik op for dem, at projektlederne kun var ude på at kunne sige, at de havde NICAP's sager, og at de overhovedet ikke havde til hensigt at studere dem seriøst, trak NICAP sin støtte tilbage og begyndte en stor indsats for at bekæmpe det tydelige nederlag. Under det forsøg, var de nær gået nederom og hjem, og begyndte en langsom tilbagegang.

Under major Keyhoes ledelse var NICAP især en aktio-organisation — ikke en forretning — og de havde helt klare resultater. Den havde dannet et utroligt effektivt nationalt og internationalt forknings- og informationsnet, som konkurrerede med luftvåbnets efterretningsafdeling. Administrative dokumenter i Project Blue Book's arkiver (nu i National Archives) indeholdt beklagende kommentarer om hvilken torn i øjet NICAP var på luftvåbnet, når de konstant slog luftvåbnets forskere på åstedet for vigtige observationer, varetog grundige undersøgelser og offentliggjorde resultatet.

Dette satte tit luftvåbnet i forlegenhed, og NICAP tiltrak sig offentlighedens opmærksomhed ved at drage luftvåbnets beretninger og negative udtalelser om UFO'er i tvivl. De negative konklusioner i Condon-rapporten kedede imidlertid offentligheden, NICAP fandt sig selv i en anstrengende kamp bare for at overleve. Bestyrelsen valgte på det tidspunkt at søge en mere forretningsorienteret ledelse og fik hjælp af John L. Acuff, en entreprenør, hvis arbejde bl.a. bestod af at lede mange små foreninger. Da Acuff overtog the Affiliate, blev han ikke særlig godt informeret om UFO'er og Subcommittee-lederne, som var ryg-raden i organisationen, tog deres afsked en efter en, og blev medlem af APRO, MUFON eller (senere) CUFOS. Han gjorde hvad han kunne for at reorganisere NICAP på et selv bærende basis, men p.g.a. manglende talent og den almindelige tilbagegang i offentlig støtte såvel som andre gruppers holden på deres lederskab, bidrog yderligere til nedgangen.

I de tidlige 1970'ere fortsatte NICAP med at eksistere og at udgive lødige informationer. Dets rygte var stadig så kendt, at en Pentagon »Deep Throat« lod den nu kendte sag fra 1976 om den iranske fly-jagt sive til NICAP, og da den New Zealandske film blev optaget, så henvendte New zealandske og australske forskere og journalister sig til NICAP for at få den analyseret. Men dette var undtagelser, og andre grupper dominerede både i at optage informationer og i undersøgelses- og efterforsknings-talenter.

Omkring 1976 verserede der rygter om at NICAP havde stukket følere ud om at slutte sig sammen med en eller flere UFO-grupper og dets nedgang var et spørgsmål om offentlig interesse. F.eks. i 1972 havde selskabet et driftstab på 9.928,91 dollars og deres 1973-budget for »almindelige undersøgelser« var 0,00 dollars. I 1978 deltog forfatteren i diskussioner og forhandlinger med NICAP's bestyrelse, og blev taget i betragtning som formand vedrørende et nyt koalitionsarrangement, som involverede CUFOS og MUFON. Men forhandlingerne slog fejl, og NICAP fortsatte med hovedsageligt at være en »papir«-organisation i endnu 3 år.

CUFOS' nyerhvervelse forsikrer nu, at de værdifulde NICAP-observationers arkiver (ca. 10–15.000 førstehåndsundersøgte rapporter og en mængde andre vigtige informationer) vil blive bevaret for eftertiden, og oplysningerne vil være til rådighed for UFO-forskere til en vis grænse. De af os, der har arbejdet så hårdt for at samle

de UFO-data, kan være stolte af resultatet, og vide, at det fortsat vil være en værdifuld kilde.

NICAP spillede en vigtig rolle i UFO-historien; men folk lavede NICAP. De tilbageblivende levedygtige UFO-grupper sørger for det nuværende lederskab, og NICAP's overlevelse som organisation er ikke længere vigtig. En gang hang NICAP i en tynd tråd og kæmpede for offentlighedens interesse mod total formørkelse af sagen. Denne situation eksisterer ikke længere. CUFOs bør roses for sit initiativ og det vigtige skridt det tog.

Den nye adresse er:

NICAP, P.O. Box 607,
Esma, OH 45802.

Oversættelse: Helle Nielsen.

Påstand om opdagelse af magnetisk pol

En magnetisk pol, den længe eftersøgte partikel, der menes at være grundlaget for magnetisme, er blevet opdaget af nogle videnskabsmænd fra Stanford University, Palo Alto, Calif. Ved American Physical Societys møde fornylig, i Washington D.C., diskuterede man eksperimentet uofficielt, men der kom ingen rigtige detaljer frem.

Fysikeren Blas Cabrera, som var med til eksperimentet, vil ikke diskutere sine resultater, før hans rapport er blevet accepteret og trykt i Physical Review Letters. Imidlertid har nogle fysikere modtaget en kopi af Cabreras rapport.

En bekræftelse af eksistensen af magnetiske poler, ville være en eksperimentel triumf.

Nobelpristageren Poul A. M. Dirac, forudsagde deres eksistens i 1931. Begyndte en række eksperimenter, for at finde dem. Ingen af disse forsøg lykkedes.

Så sent som i 1975 var der nogle videnskabsmænd fra University of California, Berkeley og University of Houston, der rapporterede om opdagelsen af magnetiske poler, men det var ikke alle, der accepterede deres påstand.

De magnetiske poler menes at være meget tunge partikler, som kun har en magnetisk nord- eller sydpol. Deres masse, der måske er så stor som 10^{16} GeV, gør at de bevæger sig langsomt rundt i rummet i forhold til partiklernes normale bevægelse.

Ifølge teorien blev de skabt i det første oprørske mikro-sekund af universets fødsel — det såkaldte »big bang«.

I Stanford-eksperimentet bruges en forstyrrelsesanordning, eller SQUID

som opsporingsmiddel. Det er beskyttet mod omstørende magnetiske felter med et dobbeltskjold, der består af afkølet bly.

Det vigtigste i anordningen er en lederspole af tantal, hvorigennem der løber en konstant strøm. Hvis en pol bevæger sig igennem spolen, vil det medføre en ekstra, men ubetydelig strøm. På grund af, at spolen bliver brugt som leder, vil den forøgede strøm være ved i lang tid. Det er en sådan forøgelse af strømmen, over måske nogle måneder, som videnskabsmændene fra Stanford tilskriver passagen af en sådan pol.

Overs.: Stig Andersen.

Kuglelynet som blind passager

Rapporter om, at et kuglelyn materialiserede inde i en flyvemaskine på vej over Sovjetunionen i januar, understreger den uvidenhed som stadig råder i videnskabelige kredse om kuglelyn.

Det sovjetiske nyhedsbureau TASS rapporterede, at en indkugle, 10 cm i diameter dukkede op på flyskroget foran cockpittet på en Ilyushin-18 som fløj nær ved et tordenvejr over Sortehavet 15 januar.

»Den forsvandt med en øredøvende støj, men dukkede op igen adskillige sekunder senere i passagerkabinen, efter på mystisk vis at være trængt igennem den lufttætte kabinevæg af metal« sagde TASS. »Ildkuglen fløj langsomt hen over hovedet på de lamslåede passagerer. I flyets halesektion delte den sig i to glødende halvmåner, som så igen samledes, og til sidst forlod kuglen flyet næsten lydløst«.

Radaren og nogle af de andre instrumenter om bord i flyet blev beskadede, og der blev fundet to huller i skroget, men ingen af passagererne

tog skade under den bizarre episode. Det sker ret hyppigt, at lyn rammer flyvemaskiner, for fly virker tiltrækkende på lyn. Den glød, som blev set på flykroppen kan meget vel stamme fra denne evne til at tiltrække elektricitet — fænomenet kaldes Sct. Elmsild.

Ud fra Gauss' Lov kan man i elektrostikken vise, at det indre af en elektrisk leder ikke påvirkes af elektriske felter. Dette er mærkværdigt, for hvordan skulle et kuglelyn kunne dannes i flyet? Og hvordan bar kuglelynet sig ad med at trænge igennem metallet?

Et forsøg på en forklaring kunne være, at det øredøvende brag og skaderne på flyet blev forårsaget af et almindeligt lyn, som ramte flyet. Kuglelynet blev så først dannet inde i kabinen efter at der var kommet hul i metalkroppen.

Der forekom ikke skader i kabinen, og dette bekræfter nylige opfattelser af kuglelynet som er ret uskadeligt fænomen.

New Scientist/OJK

Bøger sælges billigt!

Et antal antikvariske bøger sælges billigt. Der er emner inden for mystik, okkultisme, spiritisme, religion og filosofi. Mange af bøgerne er af ældre dato. F.eks.:

Mosses: Aandeverdenen (1914), indbunden, kr. 50.

Bernstein: På Sporet af Bridey Murphy (1956), kr. 45.

Bloch: Om Døden (1914). 2 bind, indbunden, kr. 65,00.

Trine: I Samklang med Evigheden (1937), kr. 10.

Alle priser er excl. forsendelse. Skriv eller ring efter gratis bogliste hos Per og Inge Andersen, Damsbovænge 13, st.tv., 2500 Valby, tlf. 01 - 30 27 47.

Ilyushin-18 rutefly.

BIGFOOT

— fortsat fra side 31

stort dyr stirre på ham beg ved træerne! Efter nogle få, rædselsfyldte sekunder fokuserede han igen sine øjne på »dyret« og indså, at han så på et træ, som var blevet kløvet af et lyn. Ligesom Wylie, »ser« vi delvis hvad vi forventer og ønsker at se, og hvad vi ser (eller egentlig, hvordan vi fortolker det, vi ser.) afhænger delvist af vores mentalt tilstand — i ovennævnte eksempel, forskellen mellem at være fuldstændig vågen og stadig delvis sovende. Dette giver os en anden forbindelse til UFOer: Så mange UFO — »observationer« kommer i løbet af vekslende bevidsthedstilstande (under en lang og udmattende køretur på en øde vej sent på natten, under hypnose, under en oplevelse som driver os ud i en choktilstand o.s.v.)

(1): Wylie, Kenneth: »Bigfoot«.
(NY: The Viking Press, 1980).

Kilde: MUFON UFO JOURNAL,
januar 1983.

Oversættelse: Carsten Riisager.

Bearbejdelse: Kim Møller Hansen.

HESSDALEN

— fortsat fra side 35

Kilder:

Verdens Gang, 17. april 1984.

Adresseavisen, 26. april 1984.

Arbejdets Rett, 27. april 1984.

Adresseavisen, 11. maj 1984.

UFO, nr. 1, 1984.

Project Hessdalen nr. 1, 2 og 3, 1983.
nr. 1, 1984.

Foreløbig Hessdals-rapport,
NIVFO, 28. april 1984.

Korrespondance Kim Møller Hansen
(SUFOI) / Jan S. Krogh (NIVFO).

Korrespondance Kim Møller Hansen
(SUFOI) / K. Stenødegård (NIVFO).

UFO, nr. 2, 1984.

CUFOS Associate Newsletter,
june-juli, 1984.

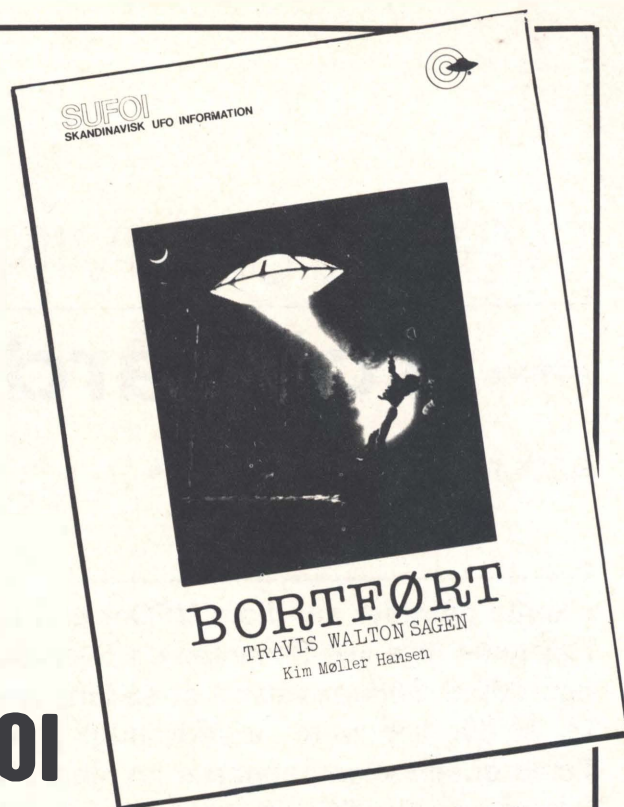
Ser De et UFO...

kontakt SUFOIs Alarm-
central, tlf. 06-19 88 90

Har De set et UFO?

Kontakt Deres lokale område-
leder — se side 3.

Sær- rapport fra SUFOI

Om morgenen den 6. november 1975 blev indbyggerne i Arizona opskræmt ved nyheden om, at en ung skovarbejder ved navn Travis Walton aftenen før var sporløst forsvundet for øjnene af sine arbejdskammerater efter at være blevet ramt af en lysstråle fra et UFO. Fem dage efter den mystiske forsvinden dukkede Travis op på en øde landevej — chokeret, langskægget, sulten, tørstig og 5,5 kg lettere...

Hvad var der sket?

Sagen er blevet grundigt undersøgt af den amerikanske UFO-organisation APRO og af UFO-skeptikeren Philip Klass. Hvad afslører disse undersøgelser?

Det kan De læse om i denne nye rapport fra SUFOI:

BORTFØRT

Travis Walton sagen 5.11.75
Ved Kim Møller Hansen

Travis Walton sagen er et af den amerikanske UFO-scenes store stridsspørgsmål. Blev Travis virkelig bortført, eller er det et svindelnummer? ... Læs rapporten og døm selv.

Rapporten er på 60 sider
duplik/offset og illustreret.

Pris
kun kr...

30⁰⁰

Rapporten bestilles lettest ved at indbetale beløbet + kr. 7,00 (porto/ekspedition), i alt kr. 37,00, til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst »Bortført« på modtagerdelen.

SVENSK UFO-VINDUE

— Kolmården

Af D. Mattsson og C.-A. Mattsson.

I nogle områder ses flere UFOer end i andre. Disse områder betegnes ofte »UFO-vinduer«. I Sverige findes der i den sydlige del af Södermanland et sådant område, hvor det ser ud til, at der har været usædvanligt mange observationer. De fleste observationsrapporter kommer fra et meget begrænset område på kun 30 x 30 km mellem byerne Nyköping og Oxelösund og landsbyen Näveklav.

Fra dette område er der det seneste årti indkommet ikke mindre end 44 dokumenterede UFO-observationsrapporter. I denne artikel vil vi se på observationerne og Kolmården områdets geolo-

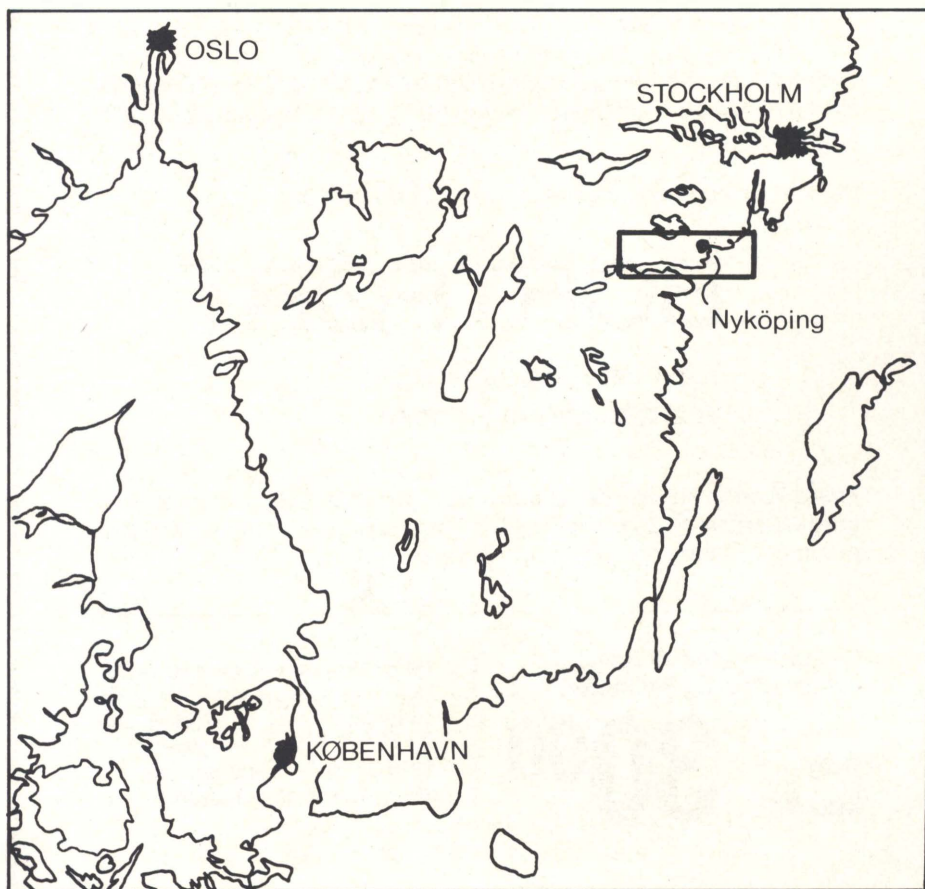
giske opbygning, der måske rummer forklaringen på det forholdsvis store antal UFO-rapporter. Nogle undersøgelser, der for tiden foretages i Sverige, tangerer den forskning Deve-

reux (i England) og Persinger (i USA) har foretaget.

Der, hvor landsdelene Södermanland og Östergötland støder op mod hinanden, markeres landskabet i store træk af grundfjeldet, som ved Bråviken fjorden når en højde på 150 m over havet. I dette område, som bærer navnet Kolmården, er der store arealer dækket med tætte skove, der engang var hjemsted for røvere og vilde ulve, samtidig med at der som i Nordsverige også er udbredte moseområder. Kolmården befinder sig på en af de svenske forkastninger, her hvor grundfjeldet slog revner for omkring 450 millioner år siden. Havet trængte ind i forkastningen og skabte Bråviken fjorden, der når helt ind til byen Norrköping.

Langs Bråviken fjorden er der nogle små landsbyer, så som Kvarsebo og Näveklav, og mod nord ved Östersjön ligger byen Oxelösund, der er karakteriseret ved sine jernværker. Mellem Näveklav og Oxelösund finder man Tunaberg halvøen, det sydligste mineområde i Sverige, hvor man indledte minedriften i middelalderen og fortsatte den indtil begyndelsen af dette århundrede. I minerne brød man jern, kobber og kobolt, tillige med lidt bly, mangan og svovl. Den forholdsvis kraftige gammastråling fra grundfjeldet viser, at det radioaktive niveau i undergrunden er større end normalt. Malmbrudningen foregik i de områder, hvor byerne Nyköping og Svarta nu ligger.

I dette skønne landskab har befolkningen i det seneste årti set adskillige uidentificerede flyvende objekter, endda i et sådant omfang, at området er udråbt til et såkaldt »UFO-vindue« — et sted, hvor UFOer hyppigt dukker op. Spørgsmålet er: Er der noget i dette

Sag	Dato	Tid	Sted	Vidner	Beskrivelse af fænomenet
1	60erne		Europavej E4	Flere bilister	Forruder ødelagt det samme sted.
2A	641004	2300	Oxelösund bugten	Tre mænd i en sejlbad	Rundt gul-grønt objekt på zig-zag kurs.
2B	641005	0300	Nær Kvarsebo	Samme vidner	Lysende objekt på størrelse med Månen.
3	670823	2000	Åby	En ung mand og pige	Mystiske lys, humanoider på 130 cm, fodspor. Engelsk omtale i APRO Bulletin sept./okt. '67.
4	690910	Nat	Nær Nyköping	Mandlig bilist	Lysende objekt, orange lys, røg-ringe.
5	700126	Aften	Nyköbing vest	To bilister, to piger	Lille »tallerken« daler ned mod bil.
6	7008	20/23	Oxelösund	En familie på 3 + naboer	Hvid/rød objekt flyver rundt i området.
7	70 vinter		Kolmården	— —	Store trekantede aftryk i sneen, ingen spor fører fra/til, omhyggelig militær undersøgelse.
8A	720413	2215	Lövsta-Näveklarn	Mandlig bilist	Forfulgt af et blågrønt objekt to nætter i træk.
8B	720414	2215	samme sted	samme vidne	Nærobervation, statisk støj i radioen.
9	720422	2150	Vejen mod Nyköping	Kvindelig bilist	Lysende blåviolet kugle, lydløs.
10	720626	0000	Vejen Nyköping-Tunaberg	Mandlig bilist	Orange objekt følger efter bilen.
11	7208	2300	Långhalsen søen	Mand	Blå kugle over søen, elektriske forstyrrelser.
12	730717	2145	Bråviken fjorden	Ni personer i en båd	Kraftigt lysende rundt objekt.
13	7409		Vagnhärad-Vårdinge	To kvinder i en bil	Stort rundt objekt med køjne, lydløs.
14	750805	2100	Oxelösund	Ægtepar	Objekt, hvid som magnesium, ændrer kurs.
15	760821	1828	Kvarsebo	3 + 1 vidne	Lysende sølvfarvet trekant fløj hurtigt mod NØ.
16	760824	2300	Nyköbing	Ægtepar	5 forskellige objekter i løbet af fem minutter, meget hurtige, den ene lignede en meget stor fugl med stive vinger.
17	7609	tidligt	Østersøen v/ Oxelösund	Tre mænd i en fiskebåd	Formation på 16–18 skiver, farveændring.
18	760930	2001	Nyköbing	En mand og hans mor	15–20 lysende objekter i V-formation.
19	761105	1920	Oxelösund	En mand	En formation på 20–25 lys.
20	761204	1200	Oxelösund	En mand	Sølvfarvet skive svæver i en afstand af 500 m.
21	761223	0648	Oxelösund	En mand	Kraftigt lysende hvidt objekt.
22	761223	1530	Tystberga, nær atomkraftværk i Studsvik	To mænd i en bil	To rød-orange objekter.
23	770108	1535	Nyköbing, Kvarsebo, Tystberga, Oxelösund	Ikke mindre end 53 vidner	Fem skivelignende objekter i området, »glødende«.
24	770108	2200	Nyköbing	En mandlig pensionist	To røde kugler på størrelse med fuldmånen.
25	770109	0010	Oxelösund	En mand	Rødt-hvidt lys over jernværket.
26	770128	1600	Nyköbing vest	To unge mennesker	4 runde skiver med antenne eller hale.
27	770210	1740	Nyköbing vest	Ægtepar	Ægformet objekt, bevægede sig i ryk, blev også set kl. 1830 og kl. 2020 samme aften.
28	770329	2230	Tystberga ved skolen	To elever	Summende objekt med tre vinduer.
29	770412	1037	Ramdalshöjden, Oxelösund	Ung kvinde	Lille brun skive nær vandtårnet, fløjtende lyd. Kraftig rumlende lyd i området flere timer efter observationen. Lyden af ukendt oprindelse.
30	780618	1539	Strommel-Stomma	En kvinde + to drenge	Meget stort objekt fløj over åben mark, rumlende lyd, meget kraftigt lys.
31	780723	1945	Djursvik, Oxelösund	Tre voksne	Et baljeformet objekt på størrelse med et fly.
32	790220	2340	Stjärnholm	Ægtepar i bil	Ægformet stærkt blåhvidt UFO. Bilmotoren gik i stå, startede igen da objektet forsvandt.
33	790417	2100	Stjärnholm	samme vidner	Fire lysende og summende objekter.
34	790420	1152	Jogersö, Oxelösund	Et vidne	3 ovale objekter fløj hurtigt mod syd.
35	790730	0140	30 km NØ Nyköping	Lastbilchauffør	Ovalt stærkt lys over vejen. Tippede over på siden og forsvandt op i skyerne med stor fart.
36	800705	2350	Nävsjön	Tre lystfiskere	Lysende kugle over vandet.
37	801001	1800	Oxelösund	En kvinde	To grå objekter, høj hastighed.
38	8105	0100	Råby	To vidner	Lysende objekt mod NØ, røgøjler.
39	8105	dag	Stjärnholm	En mand	Stjernelignende objekt i dagslys, acceleration.
40	810808	1330	Oxelösund	Bilist	Sort kugle, kursændring, acceleration.
41	811015		Stigtomta	To drenge	Summende kugle, forsvandt ud i luften.
42	811121	1500	Vejen Kvarsebo-Näveklarn	Ægtepar i bil	Ildfarvet roterende hjul, 8 m i diameter.
43	811222	1340	Stigtomta	Ti vidner	Mørkegråt kvadratisk objekt, »lignede et spejl«.
44	820215	2125	Näveklarn	En mand og kvinde	Stor plade og lille lys, forsvandt pludseligt.
45	820525	2225	Vejen Nyköping-Oxelösund	Kvindelig bilist	To klare hvide kugler, den ene fulgte efter bilen.
46	820924	Aften	Bråviken fjorden	Tre brandmænd i en båd	Objekt under vandet, radar gik »agurk«, stærke strømninger i vandet.

område, som gør det forskellig fra det øvrige Sverige? Er der nogen forbindelse mellem UFOvinduer og geologisk uro?

Vi må indrømme, at det kan være vanskeligt at finde en forklaring på nogle af de observationer, der kommer fra Kolmården området. For at give et indblik i, hvad det er, der foregår i det pågældende område, bringer vi en kortfattet oversigt efterfulgt af nogle få men mere interessante tilfælde. Denne gennemgang indledes og afsluttes med to tilfælde, som måske slet ikke har forbindelse til UFO-fænomenet, men snarere til teorierne om kraftlinier og magnetfelter, men det kommer vi tilbage til senere.

Udvalgte rapporter fra Kolmården området.

Sag nr. 1.

Tidligt i 1960'erne stod det lokale politi uforstående overfor en del tilfælde af såkaldt »ferrude død« langs Europavej E4 i Kolmården området. En dag i foråret blev ferruden ødelagt på ikke mindre end syv biler nær Jönåker. Da der ikke var andre biler i nærheden, da uheldene fandt sted, kunne de ikke skyldes stenslag fra andre biler. Uheldene fandt sted, mens bilerne kørte ned ad en bakke nær gården Gävlebacken, hvor vejen flader ud før næste stigning. Mange af bilisterne kunne være kommet alvorligt til skade eller være dræbt, da ferruderne dengang var af hærdet glas, der blev fuldstændig uigennemsigtig, når der opstod brudlinier.

Uheldene fandt sted mellem kl. 11.00 og kl. 15.00 en lørdag, hvor kørebanen var dækket af sne. Den dag var en bilist fra Enstaberga endda udsat for to uheld det samme sted. Første gang var, da han kørte ind på E4 ved Jönåker. Han standsede og lavede et hul i ferruden, så han kunne se ud, hvorefter han kørte til en glarmester i Nyköping, hvor han så fik en ny ferrude isat. Da han kørte tilbage mod Jönåker, blev den nye ferrude ødelagt på næsten samme sted, som den første. Hos glarmesteren fik han at vide, at der var flere biler, der havde fået ødelagt ferruden det pågældende sted. Glarmester Göte Hellström, som skiftede ferruderne på fire af disse biler, sagde, at ingen af bilerne så ud til at være ramt af en hård genstand som for eksempel en sten.

Man talte om, at det på en eller anden måde kunne være lufttrykket, der havde ødelagt ferruderne, men man fandt aldrig ud af det. (Den samme diskussion opstod efter et norsk tilfælde den 29. oktober 1970, hvor Reidar Salvesens bil fik ødelagt ferruden, da han så et skiveformet objekt over bilen. -Red.)

I mange år har piloter spekuleret over, om der i Kolmården området skulle findes nogle ukendte spændinger forårsaget af minedriften, da der har fundet en del mystiske flyulykker sted i dette bjergrige område. I slutningen af 1950'erne blev fire jagerpiloter dræbt, da de under en instrumentflyvningsøvelse i deres J-29 »Flying Barrels« jagere i tæt formation styrtede ned i den isdækkede sø Gottern. Hvad kunne på nøjagtigt det samme tidspunkt have påvirket instrumenterne i fire jagerfly? Mange var af den mening, at elektromagnetiske forstyrrelser havde fået de fire fly til at styrte lige ned i den lille sø i den vestlige del af Kolmården.

Sag nr. 8.

Den 13. og 14. april 1972 om aftenen så Sven G. Närholm en blå eller blågrøn ildkugle følge efter sin bil. Närholm kørte kl. 22.15 mod Nävevarn på vej hjem fra arbejde, da han nær butikken i Lövsta fik øje på den lysende kugle ca. 10 m over jorden. Objektet, der var omkring 1 m i diameter og lydløs, kom nærmere og fulgte efter hans bil til udkanten af Nävevarn. »Det så for mig ud som om, det holdt mig under observation, og mens det fulgte efter bilen, fløj det fra side til side. Turen tog mig 10 til 15 minutter, og undertiden var objektet kun 10 m fra min bil. I det sidste sving før Nävevarn ændrede det kurs og fløj mod skovene, hvor det forsvandt. Den næste aften gentog det sig på akkurat samme tidspunkt, og siden har jeg så ikke set noget. Den første aften havde jeg tændt for radioen, der blev forstyrret af en fløjtende eller pibende lys.« (Kilder: Ufologen nr. 7-8, 1973 og Södermanlands Nyheter, 72-06-29).

Sag nr. 11.

August 1972. kl. 23.00 så Oluf Fredriksson en blålig kugle svæve over Långhalsen søen nordvest for Nyköping. Da han fik øje på objektet, begyndte lyset i hans sommerhus at blinke. I det rum, hvor han befandt sig, kunne han lige ane, at glødetrådene i pærerne

glødede. Han gik uden for og betragtede objektet. Da det forsvandt, kom lyset igen. (Kilde: UFO-Nyköbing undersøgelse).

Sag nr. 23.

Den 8. januar 1977 mellem kl. 15.35 og 15.55 så mindst 53 mennesker i Nyköping, Kvarsebo, Tystberga og Oxelösund nogle uidentificerede objekter flyve omkring i området. De fem objekter fløj mod syd i retning mod Nyköping. De to af dem var store og havde kupler, mens de resterende, ifølge forskellige vidner, enten var skiveformede eller kuglerunde. De var alle »rødgloedende«. (Kilde: En veldokumenteret UFO-Nyköbing undersøgelse).

Sag nr. 29.

Den 12. april 1977 kl. 10.37 fik en kvinde fra Ramdalshöjden, Oxelösund øje på et rundt skiveformet objekt, der fløj 100 m over vandtårnet. Det var brunligt og havde en diameter på 3-4 m. Objektet fløj med en fløjtende lyd i retning mod vidnet, der befandt sig i sin lejlighed. Da det stoppede op og svævede i 3-4 sekunder, var det muligt at se detaljer: Skiven havde et følehorn eller en antenne med en kugle i spidsen. Objektet accelererede så og fløj mod syd i retning af Bråviken fjorden, hvorefter det forsvandt. Derefter kom der en meget dyb rumlende lyd, som fik vinduerne til at klirre. Denne rumlen kunne høres i det halve af Södermanland. Tre gange den dag, blev de sydlige og østlige dele af landsdelen rystet af uforklarlige lyde ovenfra. (Kilde: UFO-Nyköbing undersøgelse).

Sag nr. 32.

Den 20. februar 1979 kl. 23.00 kørte Elvy Jagersö og hendes mand fra Oxelösund til Nyköping. Nær Stjärnholm så de et ægformet og meget stærkt blåhvidt lys over trætoppene. Da lyset kom nærmere og oplyste bilens kabine, satte motoren ud, så parret ikke kunne komme videre. Det var meget koldt den aften (temperaturen var under -20°C), så det var en meget kedelig situation, de befandt sig i. Da objektet kort efter forsvandt, startede motoren øjeblikkeligt igen. Hverken før eller efter hændelsen har der været problemer med motoren. (Kilde: UFO-Nyköbing undersøgelse).

Sag nr. 36.

Den 5. juli 1980 Nävsjön nær Nävevarn. Peder Eriksson, Sören Unnskog

og Ann-Kristin Unnskog var på fiske-tur, da de kl. 23.50 så et stort kugleformet objekt dale ned mod Nävsjöns overflade. Objektet kom nærmere mod vidnerne og ændrede farve samtidig med, det ændrede hastighed. Det meste af tiden var dets centrum gul-hvid og siderne røde. Der hørtes ingen støj. (Kilde: Veldokumenteret UFO-Nyköbing undersøgelse).

Sag nr. 42.

Den 21. november 1981 fik en kvinde (H.F.) og hendes mand, da de kørte nær klippen Rödklint mellem Kvarsebo og Nävevarn, øje på et langsomt roterende ildrødt hjul, der svævede over trætoppene. Objektet var rundt med en flad bund, hvorpå der var en slags fremspring. UFOet kom fra vest og fløj mod øst i retning af Nävevarn. Klokken var 15.00. Objektet var omkring 8 m i diameter, og det ildrøde lys ændrede styrke. Omkring objektet i alle retninger var der også et blå-violet skin. To andre personer, Göthe Göransson og Gunilla Ståhle så og fotograferede objektet på afstand. (Kilde: UFO-Nyköbing undersøgelse).

Sag nr. 46

Den 24. september 1982 observerede tre brandmænd, Björn Lindh, Christer Jonsson og Håkan Jonsson, fra Norrköbing brandvæsen et uidentificeret objekt på og under overfladen af Bråviken fjorden syd for landsbyen Sandviken. De var på en øvelsessejls med brandvæsenets redningsskib, da radaren pludselig registrerede nogle ekkoer over åben vand, hvor der ingen forhindringer skulle være. Det pågældende sted er der en vanddybde på over 20 m. Foran på vandet så de en mørk cirkel, hvorfra der kom en skumbølge. Da brandmændene mente, der kunne være fare på færde, slog de bak, men det standsede ikke båden, der fortsatte mod den mørke cirkel. Radaren satte nu ud — alt gik i hvidt. Roret satte sig fast, og båden begyndte en hjælpeløs dans, som nogle stærke kræfter nedefra drejede den rundt. Det var som om et eller andet stort dykkede meget hurtigt. Spørgsmålet om, det var et USO eller en almindelig u-båd, står stadig åben. (Den følgende uge indledte den svenske flåde en to-ugers jagt på flere ukendte objekter ud for den hemmelige flådebase ved Muskö, omkring 100 km nordøst for Bråviken-Kolmården området. Red.)

UFO-vinduer

Journalisten John Keel var den første forsker, der talte om »UFO-vinduer«. Han mente, at disse områder var karakteriseret ved stærke magnetiske uregelmæssigheder, og at der her kunne ske de mest utrolige ting, især under magnetisk uvejr, (forårsaget af udbrud på Solen under solplet aktivitet). I disse områder kan man se UFOer, poltergeist og endda monstre af alle slags, som for eksempel Bigfoot. Keel var tilføjede af den opfattelse, at UFOerne altid optrådte inden for en radius på 300 km fra disse områder. Han mente også, at de i disse områder altid fløj i lige linier, ligesom de forsvandt, når de kom uden for (1).

I 1954 oplevede Frankrig en meget intens UFO-bølge med ikke færre end 200 indberettede landingstilfælde heraf flere med observation af humanoider. 40% af disse indberetninger kom fra områder nær forkastninger (mod forventet 20%) (2). Claude Poher påviste, at der var en sammenhæng mellem UFO-aktiviteten og magnetiske forstyrrelser det år (3). (Steward Campell såede i Flying Saucer Review vol. 28, nr. 3 tvivl om Pohers teori. -Red.)

Nogle teorier

Svenskeren Ragnar Forshufvud har opstillet den teori (4), at UFOer kan fremkaldes af en elektrisk afladning fra forkastninger i Jordens skorpe. Storme i jordmagnetismen fremkalder stærke elektriske strømme, de såkaldte jordsstrømme, der løber gennem skorpen. I forkastningsområderne observeres tit lynglimt, der ses som store kuglelyn. Forshufvud mener, at disse UFOer er dele af en oscillerende elektromagnetisk energi, der ioniserer luften, så den lyser med forskellige farver.

De to canadiske forskere Michael A. Persinger og Gyslaine F. Lafrenière har computer-behandlet 6.000 usædvanlige hændelser fra Charles Forts bøger og andre kilder. De data, de fik, peger på en forbindelse mellem UFOer, usædvanlige fænomener og geofysiske aktiviteter, så som jordskælv. I områder med geofysisk aktivitet, forkastninger eller magnetiske afvigelse, kan der kortvarigt opbygges et meget kraftigt elektromagnetisk felt. Disse felter kan skabe lysfænomener eller få mennesker til at opleve hallucinationer. Persinger og Lafrenière har også gjort sig overvejelser om muligheden for, at disse kortvarige felter kan forårsage af-

vigelse i rum/tid, så »dørene til det ukendte« åbnes (5).

Hvilke kræfter kan da danne et sådan elektromagnetisk felt?

1. Pezo-elektriske fænomener

Når et kvarts-krystal udsættes for et stort tryk, foregår der en elektrisk polarisering i krystallet. Dette kan rent teoretisk generere en meget høj elektrisk spænding. Grundfjeldet i »vores« område — Kolmården — er rig på kvarts.

2. Forkastninger — magnetiske storme

Kolmården/Bråviken området er en af de svenske hovedforkastninger.

3. Magnetiske afvigelse

Under en magnetisk storm kunne malmstykker omgivet af isolerende bjerge blive magnetisk ladede. Disse malmstykker kunne, som en stor magnet, opbygge et magnetfelt, der så ville forårsage magnetiske forstyrrelser, og kompasserne vise forkert. I Østersøen ved Oxlösund forårsager store malmstykker under havbunden magnetiske afvigelse. Her så tre fiskere en formation på 16 UFOer komme fra vest kun 20 m over havoverfladen (sag nr. 17).

Alle disse geologiske afvigelse (piezo-elektrisk fænomener, magnetisk malm og forkastninger) optræder tit i forening i de samme områder, hvor grundfjeldet har været i bevægelse og tunge elementer fra Jordens indre er trængt ud gennem sprækker og folde. Bevægelser i grundfjeldet danner forkastninger, hvor kvarts udsættes for et stort tryk. De magnetisk malm, forkastninger og kvartsdannelser alle tilsyneladende forårsager EM-effekter, er det svært at udskille det ene fænomen fra det andet.

Ifølge Persinger og Lafrenière kan stærke magnetfelter blive endnu stærkere, hvis de påvirkes af mindre malmstykker under jordoverfladen. Denne forstærkning kan også forårsages af biler, jernbaneskiner og højspændingsledninger. Dette lyder meget interessant, især hvis man studerer et kort over Kolmården området. Man opdager da, at 39 ud af 44 observationer fandt sted nær områder med magnetisk malm (de gråtonede områder på kortet) eller områder med magnetiske afvigelse (de mørke linier på samme kort).

UFOer og magnetiske storme på Solen

En del forskere bl.a. John Keel, Claude Poher, Persinger/Lafrenière — ja selv Forshufud mener, at der er en sådan forbindelse.

For at efterprøve denne teori foretog vi en sammenligning mellem de øjeblikkelige svingninger i den magnetiske afvigelse (fra NASA/Goddard Space Flight Centers timeregistrering af ækvatoriale DST værdier, stillet til rådighed af Geofysisk Institut i Kiruna, Sverige) og UFO-observationerne fra Nyköping området. Da der ikke fandtes nogen registrering for de ældre tilfælde, nøjedes vi med at anvende de 21 tilfælde, hvor en sammenligning var mulig. Disse 21 tilfælde har ingen forbindelse med de magnetiske storme. Observationer fandt sted rent tilfældigt, og i de fleste tilfælde (i 17 ud af 21) under en periode, hvor der var »magnetisk ro«. 21 tilfælde er imidlertid for få til at drage en endelig konklusion, og egentlig burde der forskes mere i denne teori.

Dette kort viser de magnetiske forhold i den sydøstlige del af den svenske landsdel Södermanland, Kolmården området.

- De rødtonede områder viser aflejringer magnetisk malm.

- Et område med magnetiske forstyrrelser i den vestlige af Kolmården er markeret med fuldt optrukne skrå røde linier.
- UFO-observationer fra de sidste 20 år er vist med et nummer, der henviser til sagsnr. i listen.

Noget påfaldende ved dette kort er den store koncentration af observationer omkring byerne Nyköping og Oxelösund. Dette kan forklares ved den større befolkningstæthed, men begge byer ligger i området med magnetiske forstyrrelser.

Hvad, der er mest interessant ved dette kort, er imidlertid, at det viser den stærke sammenhæng, der er mellem UFO-observationer og aflejringer med magnetisk malm. 39 observationer ud af 44 var nært forbundet til zoner med magnetisk malm eller fandt sted i områder med magnetiske forstyrrelser.

Sagerne nr. 15, 30, 36, 46, 12, 44, 8, 10, 32, 33 og 39 følger nøjagtigt en zone med magnetisk malm. Ved nr. 42 er der en nedlagt malmmine.

Sagerne nr. 3, 15, 30, 36, 42, 12, og 44 fandt sted lige over Kolmården/Bråviken forkastningen.

Observationsstederne for sagerne nr. 28, 13, 38, 3 og 46 er uden for kortet.

I området umiddelbart syd for Bråviken fjorden, landbrugsområdet Vikbolandet, har der kun været ganske

få, hvis overhovedet nogen UFO-observationer gennem årene.

Hvad var det så, folk så? Hvad er et UFO? Lad os se på de almindelige teorier og sammenligne dem med vores liste over Kolmården observationer.

1. Den udenjordiske teori

Rumskibe fra andre solsystemer? Hvorfor dukker de op i og omkring vore »vinduer«? Har de fundet en genvej i rummet? Er de her hele tiden, og bliver de først synlige for os, når de passerer gennem et UFO-vindue?

2. Hallucinationer

Ved 61% af Kolmården observationerne var der mere end et vidne. Ved sag nr. 23 var der ikke mindre end 53 vidner. I sag nr. 42 blev der taget en serie på 11 fotos. Teorien ser ikke ud til at være rigtig i disse tilfælde.

3. Ukendte fysiologiske fænomener, kuglelygn

I sag nr. 42 lykkedes det observatøren at tage en serie fotos. Med himlen som baggrund virkede UFOet mørkt, men da det pludselig steg til vejrs, reflekterede det sollyset, før det forsvandt. En anden observatør så samtidig UFOet (eller et andet) på 40 km's afstand. Denne observatør sagde: »Det så ud til at være massivt. Forneden havde det et fremspring, der lignede et

håndtag.« Den samme observatør havde tidligere set et kuglelyd på nogle meters afstand og sagde, »der var ingen sammenligning.« Findes der mørke kuglelyd med håndtag? 15 af de indberettede Kolmården observationer drejer sig faktisk om nogle mørke objekter med genkendelige detaljer. Denne teori kan hverken forklare geometriske fordybninger i jorden (sag nr. 7) eller observerede humanoider (sag nr. 3).

4. Den ultraterrestriale teori

Dette er et begreb, der er opfundet og brugt af Keel. Måske kommer UFOerne slet ikke fra vores tid-eller-rum. Findes der levende væsener på andre bølglængder i andre dimensioner? Kommer de ind i vores verden gennem UFO-vinduerne? Måske er de skabt ved hjælp af EM-kræfter og har en meget kort levetid. Dette er egentlig en meget tiltrækkende teori, hvis man skal forklare noget, man ikke forstår. Der er bare det, den forklarer næsten intet, og videnskaben er ikke interesseret i en sådan uuhåndgribelig teori.

Konklusion

Der er stor sandsynlighed for, at der er en forbindelse mellem UFO-fænomenet og elektromagnetiske kræfter i jordskorpen. UFOer ses ofte steder, hvor der er geologiske uregelmæssigheder. Men hvordan kan denne sandsynlige sammenhæng udlægges?

UFO-fænomenet synes i sig selv at stride mod fysikkens love. UFOerne udfører umulige, men intelligente manøvre ved høje hastigheder, og ser ikke ud til at blive påvirket af Jordens tyngdekraft. Det ser også ud til, at de bryder vores tid-rum fornemmelse, og at de kommer fra en verden meget forskellig fra vores. Er det med vores kendskab til fysikken muligt at forklare fænomenet med fysikudtryk? Et hvert forsøg på at forklare UFOerne bliver gætværk, fiktion eller — hvis I hellere vil — en moderne folkløse. Derfor hverken kan eller vil vi forsøge at finde en forklaring.

Det vi skal gøre, er at studere og dokumentere fænomenet, så vi kan lære, hvordan det opfører sig. Ikke have forudindtagne meninger, men være åbne overfor en hver ny videnskabelig opdagelse. Det bliver meget

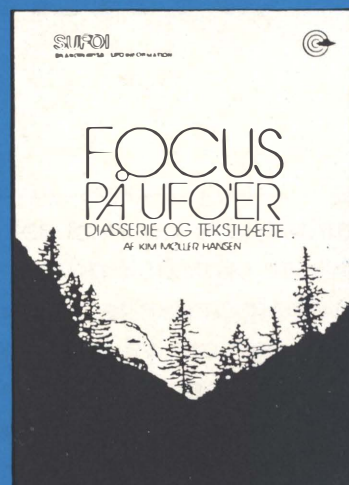
— fortsættes side 47

Focus på UFO'er

Diasserie og teksthefte
Af Kim Møller Hansen

Mange af UFO-NYTs læsere har ved flere lejligheder givet udtryk for, at de var interesseret i at købe nogle af de UFO-fotos, der bringes i UFO-NYT. Nu er chancen her ...!

Diasserien består af 36 dias (24x36 mm) og fortæller om udvalgte klassiske udenlandske og danske UFO-observationer og UFO-fotos samt giver en orientering om SUFOIs udforskning af UFO-fænomenerne. Diasserien »Focus på UFO'er« giver således en generel indføring i en del af problematikken omkring UFO-fænomenerne.

FOCUS PÅ UFO'ER sætter focus på:

- Kenneth Arnolds observation
- Project Blue Book
- UFO-klassikeren McMinnville 1950
- UFO-klassikeren Trindade, 1958
- UFO-klassikeren Socorro, 1964
- Saas-Fee, Schweiz 1975
- New Zealand 1978
- Computeranalyse af UFO-fotos
- Evald Hansen Maarup, 1970
- SUFOIs rapportindsamling
- Projekt UFO-DATA
- SUFOIs udadvendte aktiviteter

Textheftet er på 30 sider og indeholder foruden fyldige billedtekster med henvisninger også en omfattende litteraturliste, hvor man kan finde uddybende litteratur om emnet og dets mange spændende aspekter.

UFO-billederne i »Focus på UFO'er« er udvalgt af SUFOIs Fotoafdeling i nært samarbejde med SUFOIs Efterforskningsafdeling. De udvalgte fotos hører til blandt de mange tusinde formodede UFO-fotos, der er taget gennem årene verden over. SUFOI har et udbredt samarbejde med alle væsentlige udenlandske UFO-organisationer og har derfor kunnet fremskaffe veldokumenterede og pålidelig oplysninger om også de udenlandske fotos i serien.

Diasserien blev udarbejdet i efteråret 1982 og har siden november 1982 været anvendt med succes på mange danske skoler som led i emnearbejder om UFOer.

Underviser du på en skole, højskole eller et folkeuniversitet — eller har du tænkt dig at starte en studiekreds — eller vil du overraske venner og bekendte med et lille lysbilledforedrag om dette spændende emne ... ja, så er FOCUS PÅ UFO'ER lige sagen!

Prisen er kun **kr. 200,-** + kr. 10,- (porto og ekspedition).

Bestilling foretages ved at indbetale beløbet til:

**SUFOI,
Postbox 6, 2820 Gentofte, Giro 9 11 77 25**

Mærk modtagerdelen »FOCUS PÅ UFO'ER«.

Oplaget er begrænset, og vi gør opmærksom på, at ekspeditionstiden kan være op til 3 uger, da vi ved mange bestillinger må forøge oplaget.

Gravitationsbølge

Antonio Nieto og Michael Ryan fra UNAM mener, at de har fundet et teoretisk grundlag for konstruktionen af en gravitationsbølgeantenne, der vil være den første af sin slags i verden, og som vil føre til en ny metode i gravitationsforskningen. Selvom videnskaben har gjort adskillige forsøg siden 1950'erne, har man endnu ikke påvist nogen gravitationsbølge.

Som følge af Albert Einsteins relativitetsteori måtte sådanne gravitationsbølger eksistere. Ifølge Einsteins teori deformerer enhver masse, ligegyldig dens form og størrelse, den omkringliggende tid-rum geometri. Selv et nyfødt barns tilstedeværelse forårsager en lille forvridding af denne geometri. Hvis barnet bevæger sine arme, forandres det omkringliggende rum alt efter massens bevægelse. Disse forandringer overføres som en krusning gennem resten af rummets geometri.

Jo mere massiv massen er, des større er dens mulighed for at frembringe disse gravitationsvirkninger. Derfor må de mest intense gravitationsbølger stamme fra begivenheder, der er et resultat af stærke gravitationskræfter, så som en stjerne, der enten forvandles til et sort hul eller en neutronstjerne, måske to stjernesystemers kollision. En detektering af de dannede gravitationsbølger, ville måske afsløre et hidtil usynligt univers, da et instrument til detektering af disse bølger ville gøre det muligt at se ind i en død stjerne, eller endda »se« de voldsomme begivenheder, der indtraf i de første minutter efter universets fødsel.

Når en gravitationsbølge bevæger sig, forvrænger den ikke kun rummet på sin vej, den forvrænger også et hvert andet objekt i rummet. Med basis i objekternes forvrængning forsøger vi-

denskaben at bevise bølgenes eksistens.

Sidst i 1950'erne gjorde Joseph Weber fra University of Maryland det første forsøg på at konstruere en »gravitationsbølgeantenne«. Han opbyggede antennen af en 1,5 m lang aluminiumscylinder, der fik en vægt på 1200 kg. Denne cylinders ender skulle så svinge — selvom det knapt nok kunne anes — når en gravitationsbølge passerende den. For at kunne registrere disse små bevægelser, fastgjorde Weber nogle piezoelektriske krystaller på cylindrens ender, da disse krystaller er istand til at transformere en hver mekanisk bevægelse til en elektrisk strøm, der så kan forstærkes og optages på magnetbånd. Hans instrument var så følsomt, at det kunne registrere en længdeændring på størrelse med $1/30$ af en atomkernes diameter.

Tvillinge cylindere

For ikke at registrere i hundredevis af »uvirkelige gravitationsbølger« som følge af små jordrystelser eller trafik i nærheden af laboratoriet, konstruerede Weber en anden cylinder, som han opstillede i Argonne National Laboratory, Argonne Illinois, 1000 km fra den første. De to cylindre blev forbundet med en APL-linie, så det var muligt at registrere samtidige signaler.

I 1969 erklærede Weber, at han havde opfanget nogle samtidige signaler,

hvilket blev imødeset med stor spænding i de videnskabelige kredse. Men denne spænding blev efterfulgt af en vis skepsis, da det senere kom frem, at mange af signalerne registreredes hver dag. Da stjernernes position på det tidspunkt, han modtog signalerne, var uden betydning, mente Weber, at størstedelen af gravitationsbølgerne kom fra Mælkevejens centrum. Denne hypotese gjorde imidlertid teorien helt ubrugelig. Hvis gravitationsbølgerne virkelig opstod i Mælkevejens centrum, og hvis hver bølge var resultatet af en stjerne, med en masse på 100 gange Solens, eksploderede, ville alle vor Galaxes stjerner forsvinde på mindre end 1 milliard år.

Men Weber havde ikke desto mindre opdaget *et eller andet*. Han foreslog selv, at det, der var blevet registreret, var den rytmiske støj fra cylindrens atomer. Dette har ført frem til konstruktionen af en ny type »antennener«, hvis grundelementer er brugen af superledere, der dog endnu ikke ahr ført til et definitivt bevis på gravitationsbølgenes eksistens.

Nieto og Ryan bestemte sig for at studere gravitationsbølgenes teoretiske indvirkning på partiklers bevægelse med udgangspunkt i den »partikelmodel«, som Sergio Hojman og Tullio Ragge fra Princeton University udviklede i 1975. Da det på denne måde viste sig at være ret kompliceret, valgte de i stedet at bruge pertuberans teorien for på en lettere måde at løse problemet.

Da de havde fundet en løsning, tog de fat på at studere flere specielle tilfælde. I et af disse tilfælde, betragtede de en partikel i hvile med en rotationsakse orienteret parallelt med gravitationsbølgens udbredelsesretning. De opdagede, at hverken partiklens bevæ-

gelse eller dens rotationsakse blev påvirket. Men når partiklens rotation i stedet var vinkelret på bølgens udbredelsesretning, så de både en forandring i rotationen og i partiklens bevægelse.

Da Ryan og Nieto i august 1980 udførte nogle beregninger for at bevise, hvor meget gravitationsbølgerne påvirkede de roterende partikler, opdagede de, at gravitationsbølgerne indvirkning

på rotationen er meget mindre end den geodætiske afvigelse i Webers cylindere.

Deres hovedkonklusion er med til at give en bedre forståelse af gravitationsbølgerne natur. Hvis partiklernes rotation også tages med i betragtningen, vil deres arbejde være en god hjælp for fremtidens forskning. □

*Kilde: R + D Mexico. vol 1 nr. 8 maj 81
Oversat af Stig Andersen*

BOGANMELDELSE

Lærerige erfaringer i bogform...

Af Kim Møller Hansen.

»UFOs: The Image Hypothesis. Close Encounters of an Australian Kind«

af Keith Basterfield.

Reed Books, Australia, 1981.

111 sider, 5,95 dollars.

En af Australiens ledende ufologer, Keith Basterfield, har skrevet en bog, hvori han fremlægger en hypotese, der fortjener at blive kendt verden over diskuteret af alle ufo-interesserende og efterprøvet af kritiske forskere — fordi den meget vel kan kaste et mere realistisk lys over en del af ufo-fænomenet, nemlig de såkaldte nærobservationer.

Selv om bogen kun er på 111 sider, kommer Basterfield vidt omkring. Det er en beretning om hans egen udvikling som ufolog, fra hans første rapportoptagelse i 1971 til tankerne om »drømme«-hypotesen (Image-hypothesis).

Bogen rummer kun ufo-rapporter, som Basterfield selv har undersøgt. Sagerne er udvalgt, så de beskriver den til tider besværlige efterforskning, de forskellige fejkilder og de erfaringer men iøvrigt får under dette arbejde. Basterfield er kritisk i sin efterforskning og mener efter 10 års forskning, at der faktisk kun er nogle ganske få sager, som forbliver uopklarede.

Ifølge forfatteren er der heller ikke meget at hente i sager med »engle-hår«, aftryk i jorden, fotos og radarobservationer.

En af de få sager, som også Basterfield vil betegne som et mysterium, er Tully-sagen fra 19. januar 1966.

George Redley fra Euramo nær Tully i staten Queensland kørte i sin traktor, da han forbavset så et blågråt objekt, der udsendte en summende lyd. Objektet steg lodret op fra lagunen, standsede i 20 meters højde og forsvandt derefter mod sydvest. Undersøgelser på stedet viste en cirkel af døde rør på lagunens overflade. Rørene var hvirvlet rundt i urets retning, og cirklen havde en diameter på 10 meter.

Endelig analyserer Basterfield australske nærobservationstilfælde, der umiddelbart ser helt uforklarlige ud, men ved at studere beretningernes fællestræk, er det muligt at opstille »drømme«-hypotesen, der måske kan forklare disse tilfælde.

Hypotesen går (meget forenklet udtrykt) ud på, at den menneskelige hjerne er særlig suggestiv i perioden mellem søvn og vågen tilstand, hvilket kan betyde, at en halvvågen person kan have en drømmeoplevelse, som personen selv tror er virkelig. Se iøvrigt Basterfields artikel »Hjernesvind og nærobservationer«. (Se næste nr.)

Hypotesen fremlægges meget kortfattet, og forfatteren understreger da også, at der bør udføres dybtgående undersøgelser desangående.

Bogens sidste sider er et katalog over samtlige rapporterede nærobservationstilfælde i Australien fra 1968 til 1980. Hver af de 339 tilfælde er kort bestrevet på 4-5 linier.

Bogen mangler desværre illustrationer. Mange af sagerne er oplagte at illustrere, og Keith Basterfield må under sin efterforskning have taget mange fotos af personer, steder m.m., men det ville naturligvis have fordyret den iøvrigt billige bog.

Denne lille skønhedsfejl skal dog ikke afholde mig fra at anbefale den læseværdige og let læste bog.

Keith Basterfield slutter med ordene: »... sandheden kan meget vel ligge i en større viden om os selv og vores tro end i stjernerne...« □

KOLMÅRDEN

— fortsat fra side 45

interessant at følge den fortsatte udvikling omkring vores »UFO-vindue«. Vi håber, at andre forskere — efter at have læst dette — vil følge i vores spor og foretage lokale undersøgelser andre steder i Skandinavien, hvor de geologiske forhold er de samme, eller steder, hvor der er stor UFO aktivitet.

Vi har kendskab til et andet område i Sverige, hvor der finder unormale magnetiske fænomener sted. Dette sted er sundet mellem Botelnäset og Flinten i Hotagen søen i den vestlige del af Jämtland. Tømmerdrivere har berettet, at motorerne i deres både på mystisk vis satte ud, når de ville passere dette sund, og de derfor var nødsaget til at ro, indtil de kunne få motorerne startet igen. Dette skete i 40'erne, og motorerne var af mærket Volvo Penta. Det så ud som om, tændingssystemet ikke kunne klare det elektromagnetiske kraftfelt, der findes her. Der findes guld-, uran- og kobbermalm i området, og tæt ved findes er kvarts. □

Referencer:

1. John Keel: UFOs Operation Trojan Horse. Souvenir Press 1970, side 156-157.
2. F. Lagarde: UFOs and Fault Lines. Flying Saucer Review, 1968, vol. 14, nr. 4.
3. Claude Poher: Time Correlations Between Geomagnetic Disturbance and Eye Witness Accounts of UFOs. Flying Saucer Review, 1974, vol. 20, nr. 1.
4. Ragnar Forshufvud: UFO, ett fysikaliskt fenomen. UFO-Sverige-Aktuellt 1980, vol. 1, nr. 1.
5. Michael A. Persinger & Gyslaine Lafrenière: Space-Time Transients and Unusual Events. Nelson-Hall, New York 1977.

Sager er hentet fra arkiverne hos UFO-Sverige, UFO-Nyköbing og AFU (Archives for UFO Reserach). Angående lignende undersøgelser se også:

Oldham & Laporte: UFO Window and Magnetic Faults. MUFON UFO Journal januar 1978.
Sebastian Robiou: UFOs and Magnetism. Flying Saucer Review 1974, vol. 20, nr. 4.
Report on Current Research. Michigan Anomaly Research 1979, vol. 1, nr. 1.

Kilde: AFU Newsletter nr. 25, september 1982 til april 1983.

*Oversættelse:
Flemming Rasmussen/SUFOI. fr.*

8409

Der er stor interesse for **SUFOI's detektor!**

Skandinavisk UFO Information kan nu igen levere den hidtil udsolgte detektor MFI-6. MFI-6 er en detektor, der kan opdage små ændringer i magnetfeltet - ændringer, der ofte formodes at optræde ved ufo-forekomster. Således kaldes detektoren også for en ufo-detektor.

Detektoren har en lang række enestående karakter-træk . . .

- Er fuldt elektronisk med en spole som sensorenhed.
- Har en følsomhed på 500 μ T/s.
- Afgiver ved alarm en summende lyd.
- Er transportabel — med en størrelse på 13 x 6 x 3 cm.
- Har afbryder — og stik til ekstra-udstyr.
- Har et fantastisk lavt strømforbrug — fungerer ca. 1 år på et normalt 9V batteri, der let kan udskiftes.
- Er udviklet og produceret af kvalificeret personel i SUFOI.

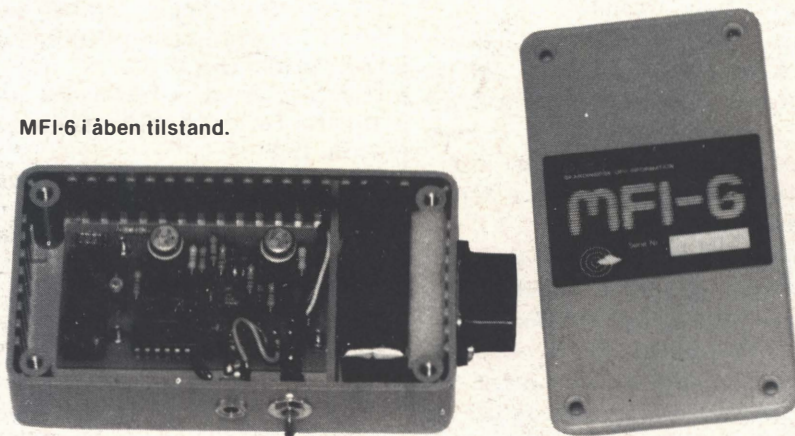
Ved køb leverer SUFOI . . .

- En færdigmonteret og aftestet detektor.
- Batteri monteret i detektoren.
- Et stik til brug ved tilslutning af ekstra-udstyr.
- Udførlig vejledning for detektoren og placeringen af denne.
- Tekniske specifikationer.
- Alarm-skemaer.

Endvidere kan SUFOI som ekstra-udstyr levere . . .

- En ekstra kraftig summer, der nemt kan tilsluttes detektoren.

MFI-6 i åben tilstand.

SUFOI's detektor MFI-6.

Detektoren MFI-6 koster

kun kr. 235,-

— den laveste pris på en elektronisk detektor på det danske marked.

Den eksterne summer, som SUFOI leverer som ekstra-udstyr, koster **kun kr. 49,-**.

Bemærk venligst de mindre prisstigninger. Detektoren og/eller ekstern summer bestilles lettest ved at indbetale beløbet + **kr. 10,00** (ekspedition/porto) til giro 9 11 77 25. SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Husk at skrive på modtagerdelen, hvad der bestilles.

Ekstern summer, der også leveres af SUFOI.

